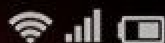
7.58 AM

ARNO STROBEL

EI TE CUNOSC.
EI ȘTIU UNDE LOCUIEȘTI.

THRILLER PSIHOLOGIC

APLICAȚIA

Arno Strobel

APLICAŢIA

Thriller psihologic

Traducere din limba germană de

Andreea Scrumeda

Ei te cunosc.

Ei ştiu unde locuieşti.

Editura Lebăda Neagră

Iaşi, 2021

Originally published as Die App: sie kennen dich. Sie wissen, wo du wohnst

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iaşi, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

ISBN ePub: 978-606-9682-56-2

ISBN PDF: 978-606-9682-57-9

ISBN print: 978-606-9682-55-5

Credit foto copertă: © iStock.com / Makhbubakhon Ismatova

Arno Strobel (n. 1962 în Saarlouis) este un reputat autor german de thrillere. A studiat ingineria aprovizionării, s-a specializat ulterior în IT, implementând proiecte ale acestei tehnologii în cadrul unei bănci din Luxemburg. Încurajat de succesul nuvelelor pe care le publica pe Internet, a scris primul său roman Magus. Frăţia în 2007. Primul său thriller psihologic, Der Trackt, a început seria celor aproximativ 20 de romane Arno Strobel, bestseller ale revistei Der Spiegel, iar de atunci a rămas unul dintre autorii favoriţi de pe această listă. Din 2014 se dedică exclusiv scrisului, reuşind să entuziasmeze publicul german prin abilitatea de a implica cititorul în investigaţiile protagoniştilor şi prin numeroasele schimbări de situaţie, care ţin un ritm ridicat al acţiunii. Aplicaţia (2020) este cel mai recent roman al autorului Arno Strobel.

De acelaşi autor a mai apărut la Editura Lebăda Neagră thrillerul Offline (martie 2021). În curând, şi Mörderfinder.

Pentru Nina

„Computerele sunt creațiile creațiilor umane."

Andreas Tenzer, filosof şi pedagog german

Prolog

Omul se trezeşte şi simte că pleoapele sale opun rezistenţă.

În timp ce raţiunea lui amorţită încearcă să înţeleagă ce înseamnă acest lucru, el percepe nişte pete neclare, lipsite de contur. Clipeşte o dată, de două ori, dar asta nu face imaginea mai clară. Se întreabă dacă nu cumva a băut prea mult cu o seară înainte, dar, în mod ciudat, nu-şi mai poate aminti.

Ar vrea să ridice mâna ca să-şi şteargă firişoarele alunecoase de pe pupile cu degetul mare şi arătătorul, dar braţul nu-i dă ascultare. Ba chiar nici nu şi-l mai simte.

Panicat, încearcă să ridice celălalt braţ, fără să reuşească.

Din câteva bătăi, inima lui accelerează de la ritmul egal de repaus la sprint. Oare este legat? Ce gând absurd! Mai mult, dacă ar fi aşa, tot şi-ar putea simţi membrele.

Dar, de fapt, ce naiba se întâmplă?

Oare s-a culcat într-o poziţie incomodă şi i-a amorţit braţul? I se întâmplase adesea aşa ceva, dar întotdeauna numai la un braţ sau un picior, celelalte membre puteau fi mişcate normal.

Mintea îi strigă că trebuie să-şi adune puterile, că este cu neputinţă să fie paralizat. Moblilizându-şi toată puterea voinţei, încearcă din nou să-şi schimbe poziţia braţelor, a picioarelor, a tălpilor, să ridice măcar un deget... Nimic.

Nu-şi poate întoarce capul nici măcar cu un centimetru. Doar muşchii oculari funcționează, aşa că poate să-şi mişte ochii şi măcar dispar firişoarele.

Se uită fix la tavanul cu panouri din aluminiu, de un argintiu mat. Nu este dormitorul lui.

Cuprins de panică, respiră din ce în ce mai agitat.

Concentrează-te, îşi ordonă. Trebuie să te concentrezi naibii încă o dată! Uită-te în jur!

Deasupra lui, pieziş, este montată o lampă plată, pătrată, prin a cărei sticlă mată se strecoară lumina rece a tuburilor de neon.

Privirea lui se îndreaptă spre stânga, se opreşte pe altă lampă, ceva mai mică decât cea de deasupra lui. La marginea de jos a câmpului său vizual licăreşte ceva de culoare închisă, care îşi schimbă poziția. Dar, ca să poată vedea mai clar ce este acolo, ar trebui să întoarcă lateral capul măcar puțin, ceea ce nu reuşeşte, în ciuda tuturor eforturilor.

Se teme că în curând frica îl va copleşi cu totul şi îi va paraliza şi gândurile. Nu-şi poate permite asta. Trebuie să se forțeze să gândească organizat.

Poate că totul este doar un vis? Subconştientul l-a mai înşelat, în somn, făcându-l să creadă în cele mai nebuneşti lucruri. Că a căzut într-un întuneric fără fund sau că poate să zboare.

Dar acesta nu este un vis, deoarece oricât de clare ar fi fost aceste episoade, nu le-a simțit niciodată la fel de reale ca pe situația prezentă. În plus, apar brusc frânturi de memorie, iar

aceste fragmente sunt suficiente pentru a-i accelera pulsul deja rapid.

A venit acasă de la un prânz de afaceri. Şi, da, băuse câteva pahare de vin, dar nu fusese beat. Soția lui era la serviciu în schimbul de noapte. El a intrat în bucătărie, şi-a scos nişte suc din frigider şi a luat câteva înghițituri. Apoi a aprins lumina din living şi a vrut să meargă spre canapea, dar... nu-şi aminteşte să fi ajuns acolo. Între acele câteva secunde şi trezirea lui de acum se deschide un hău întunecat.

Un zgomot de lângă el îl readuce în camera cu tavan argintiu. Un... clinchet.

Ar vrea să strige „Alo!" şi „Ajutor!", dar nici corzile vocale nu-l ascultă, cum nu-l ascultă nici membrele. Panica îl apucă din nou în ghearele reci şi simte că nu va mai putea rezista mult timp.

Calm, se îndeamnă el. Gândeşte-te. Trebuie să existe o explicație pentru toate acestea!

Din nou, zgomote alături. Cineva se află cu el în această cameră, acum este destul de sigur de asta. Oare să fie cel care l-a adus în această situație? Desigur că el trebuie să fie! Cine altcineva şi-ar vedea de treburi cu cineva paralizat alături?

Se întreabă dacă este gol şi în acelaşi moment se gândi dacă nu cumva există motive mai importante de îngrijorare. De exemplu, ce anume l-a făcut aparent incapabil să se mişte, dar să respire în continuare şi să-şi poată mişca ochii.

Poate zace într-un spital? După un accident vascular cerebral? Dar, în acest caz, soția lui nu ar sta lângă patul lui,

ținându-l de mână? Vorbindu-i şi explicându-i ce s-a întâmplat?

Deci trebuie să se fi întâmplat altceva. Ceva despre care ea nu ştie nimic, pentru că dacă...

Un cap se mişcă atât de brusc în câmpul lui vizual, încât s-a temut că i se va opri inima.

Gura şi nasul bărbatului sunt acoperite de o mască din pânză verde, părul îi este ascuns sub o bonetă de aceeaşi culoare. I se văd doar ochii.

Un doctor. Un chirurg. Deci, până la urmă, un spital?

Când bărbatul se aplecă puțin mai mult deasupra lui şi apăru o mână, în timp ce ochii fixau un loc pe pieptul lui, i se opri respirația. Degetele ascunse într-o mănuşă din cauciuc strâng un bisturiu a cărui lamă străluceşte argintiu în lumina difuză şi care coboară încet spre coşul pieptului.

Nu! strigă el mut. Nu face asta! Nu sunt anesteziat. Nu vezi că ochii mei sunt deschişi şi se mişcă?

De parcă bărbatul i-ar fi auzit vocea mută, mâna se ridică şi dispare din nou din câmpul său vizual. De uşurare, ochii i se umplu de lacrimi; vede capul ca prin ceață. Dar o altă observație, care amenință să-l scoată din minți, înlătură sentimentul de uşurare.

Chiar dacă nu poate mişca nici măcar degetul mic, este evident că un lucru a rămas funcțional: senzațiile sale. A simțit limpede când lacrimile i-au curs pe față, aşa că va putea simți şi altceva. Durerea. Privirea lui caută frenetic mâna cu bisturiul, rămâne pe bustul omului încă aplecat

peste el şi-i aduce cruda revelaţie: acesta nu este un spital, iar bărbatul nu este medic.

Un medic dintr-un spital nu poartă un şorţ de cauciuc alb cu pete vechi şi noi de sânge. Aşa ceva poartă un măcelar.

1

— Mulţumesc pentru masa fantastică!

Linda îşi ridică paharul de vin şi toastă pentru Hendrik, privirile celor doi contopindu-se.

— Şi pentru seara minunată.

— Da, a fost minunată, răspunse Hendrik şi ridică şi el paharul. Şi încă mai este.

În timp ce sorbeau, privirea lui căzu pe inelul sclipitor de pe degetul ei şi, ca de fiecare dată când se gândea că se vor căsători în câteva zile, simţea că inima îi era pe punctul de a ceda.

Îşi puseră paharele pe masa masivă.

— Ai emoţii?

Un zâmbet blând juca pe buzele ei.

— Din cauza călătoriei în Namibia?

El zâmbi reţinut.

— Mă gândeam mai mult la motivul acestei călătorii.

— Da, sunt încântată.

Linda îi luă mâinile şi i le ţinu strâns.

— Şi sunt foarte fericită. Deşi stăm împreună aici de un an... va fi diferit.

Pentru o clipă, se uită la faţa ei, încadrată de părul lung şi negru, pe care se vedea clar influenţa italiană din familia tatălui ei, apoi buzele lor se întâlniră într-un sărut afectuos.

După ce se desprinseră unul de altul, el făcu un gest larg prin aer şi privi transfigurat spre tavan.

— Namibul... Noaptea vom sta culcaţi în cortul acoperişului jeepului nostru, goi, înconjuraţi de linişte absolută, deasupra noastră, un incredibil cer înstelat. Milioane de stele vor arăta ca şi cum ar fi fost întreţesute pentru a forma un tavan sclipitor. Ştiu că vei fi încântată.

— Da, cu siguranţă.

Linda zâmbi ca pentru sine şi în clipa următoare scoase un strigăt de surpriză în timp ce, ca la o comandă secretă, toate luminile se estompară simultan atât de mult, încât timp de o clipă se făcu întuneric câteva secunde, apoi vedenia dispăru.

— Ce-a fost asta?

Hendrik ridică din umeri şi se uită la lampa care atârna deasupra lor.

— Habar n-am. Poate o fluctuație de tensiune. Se întâmpla adesea în vechea mea cameră WG[1].

— Hm... mormăi Linda, privind în jur. Probabil că liniile electrice erau uzate. Dar într-o casă nouă? Aici, în Winterhude?

— Cine ştie... poate că Adam a făcut o glumă.

„Adam” era numele sistemului de casă inteligentă[2] care fusese instalat cu un an înainte, la construirea casei.

„Puteți controla toată tehnologia din casă din aplicație, prin intermediul sistemului”, îi asigurase atunci vânzătorul. „Indiferent dacă funcționează iluminarea, încălzirea, frigiderul sau televizorul, chiar şi aspiratorul-robot controlat digital, fiabil şi conform tuturor cerințelor dumneavoastră.” Apoi adăugase făcându-i semn cu ochiul: „ca în Paradis”, ceea ce ar explica şi numele.

Până acum sistemul funcționase fără erori. Indiferent dacă era vorba despre iluminare, pe care Adam o acționa când intrau în spații folosite rareori şi o oprea când plecau sau despre obloanele care coborau, fie la lăsarea întunericului, fie la comandă – totul funcționase până acum ireproşabil. Chiar şi maşina de spălat răspundea comenzilor din smartphone-urile lor sau afişa un mesaj pe televizor, în partea de jos a ecranului, când ciclul de spălare se încheia.

---

[1] WG (Wohngemeinschaft) – apartamente de închiriat, în care spațiile cum ar fi baia, bucătăria şi camera de zi sunt folosite la comun de câțiva locatari fără legături de familie, fiecare cu propria sa cameră de dormit.

[2] Smart Home System (original).

Linda încuviință din cap.

— Nu m-ar surprinde deloc. Cu cât tehnologia este mai complicată, cu atât este mai fragilă.

— Cine ştie ce a fost asta. Hendrik se aplecă peste masă. Cred că ar trebui să mă săruți, asta sigur va ajuta.

Ea zâmbi. Dar, înainte ca buzele lor să se atingă, smartphone-ul lui Hendrik începu să vibreze pe comoda de lângă ei, simultan cu refrenul melodiei Doctor! Doctor! de Thompson Twins.

— O, nu, exclamă Linda, care ştia că este tonul telefonului lui Hendrik pentru apelurile de la spital. Nu acum.

Hendrik îşi desprinse mâinile de mâinile ei, se ridică şi apucă telefonul.

— Zemmer, spuse el scurt.

— Beate la telefon, spuse asistenta şefului său. Este nevoie de dumneavoastră. Un accident grav de maşină. Chirurgie de urgență.

— OK, pornesc imediat la drum.

Hendrik încheie apelul, îşi strecură telefonul în buzunar şi se uită la Linda. Aceasta se ridică şi veni spre el, înconjurând masa. El îi contemplă silueta delicată şi, ca de fiecare dată când o privea, simți nevoia de a o cuprinde în brațe şi de a o ocroti de toți şi toate.

— Îmi pare rău.

Linda ridică din umeri.

— E în regulă. Doar asta este slujba ta. Te aştept şi țin patul cald.

În mai puțin de cinci minute, îşi luă rămas-bun de la ea şi ieşi din casă.

Dimineața, la ora de vârf, Hendrik avea nevoie cam de douăzeci de minute pentru cei abia trei kilometri până la spitalul universitar. Acum, chiar înainte de miezul nopții, abia dacă se mai circula, aşa că îi ajungea jumătate din timp.

În timp ce scotea maşina din garaj şi cotea pe drumul spre Eppendorf, se întrebă ce l-ar putea aştepta de data asta în sala de operație. Aceste sarcini nocturne nu mai apăreau nici pe departe la fel de des ca în timpul perioadei sale de medic rezident la chirurgie, dar deveniseră o rutină după accidente. Hendrik se specializase în operații articulare şi osoase complicate şi între timp îşi făcuse şi un nume la nivel național în acest domeniu.

Pacienții veneau la Hamburg din toată Germania, pentru a fi operați la umăr printr-o procedură neinvazivă inventată de el. În cadrul spitalului, ca medic primar, era de un an întreg adjunctul şi mâna dreaptă a lui Paul Gerdes. Prețul plătit consta, între altele, în sarcini apărute în afara programului normal de lucru. Îndepărtă aceste gânduri şi se gândi la Linda.

Serviciul de Stare Civilă. În mai puțin de o săptămână.

În urmă cu un an, el încă avea convingerea fermă că instituția căsătoriei nu mai este un subiect pentru el, după prima încercare nereuşită, şi că oamenii pot trăi împreună

nu doar la fel de bine, dar probabil chiar mai bine fără un certificat de căsătorie.

Avea douăzeci şi şase de ani când el şi Nicole s-au căsătorit. Amândoi au crezut că este marea dragoste, care va dura toată viața. Au fost doar treisprezece ani, dintre care deja ultimii avuseseră prea puțină legătură cu dragostea. Poate că atunci era el prea tânăr? Sau ea? La urma urmei, Nicole era cu trei ani mai tânără decât el. Şi avea mereu nevoie de acțiune, cum o numea ea. Hendrik nu reuşise să îndeplinească acea nevoie constantă de distracție, slujba lui era prea solicitantă pentru asta. Încât ea fusese deseori singură sau cu prietenele, în timp ce el se odihnea după serviciul epuizant. Cu timpul, ea îşi formase propriul mediu social, cu care el nu mai avea nicio legătură.

Oricum, treaba nu funcționase, iar ceea ce începuse ca un rai pe pământ s-a încheiat cu un Război al Rozelor[3] şi cu avocați care puneau paie pe foc, deoarece aşa câştigau o grămadă de bani.

Acum, la patruzeci şi doi de ani, s-ar mai aventura o dată. Nu mai era la fel de naiv ca atunci, totuşi era convins că în Linda a găsit-o pe femeia cu care voia să-şi petreacă viața.

Parcă maşina pe locul rezervat pentru el în garajul subteran şi merse la lift.

---

[3] The War of the Roses – Film american de comedie din 1989, după romanul omonim al lui Warren Adler, în centrul căruia se află un divorț cu peripeții şi un partaj implicând importante bunuri materiale.

Când Hendrik, îmbrăcat în hainele chirurgicale, trecu din vestiar în toaletă, prof. dr. Paul Gerdes ridică ochii doar pentru o clipă şi înclină capul spre el a aprobare.

— E bine că eşti aici.

Apoi se dedică dezinfectării mâinilor şi antebrațelor.

— Îmi pare rău că iar a trebuit să te smulg din binemeritata seară liberă, dar am nevoie de tine. Pacientul este pregătit. Traumă multiplă. Splina ruptă şi fractură pelviană, osul sacru şi centura pelviană frontală, hemoragie masivă conform ultrasonografiei FAST. Nu se exclud surprize la deschidere.

La scurt timp după aceea, când intrară în sala de operație, acolo aşteptau deja anestezistul, asistenții de chirurgie şi doi tineri medici rezidenți care fuseseră angajați la UKE[4] doar de câteva săptămâni.

Pacientul de aproximativ treizeci de ani nu avea alte leziuni în afara celor detectate la radiografie şi sonografie. Şi totuşi, stabilizarea şi înşurubarea fracturii pelviene multiple se dovediră deosebit de complicate.

Când, după mai mult de trei ore, îşi scoaseră măştile şi bonetele chirurgicale în camera alăturată, Gerdes îşi şterse părul cărunt şi transpirat şi-i puse lui Hendrik mâna pe umăr.

— N-a fost prea rău. Îți mulțumesc încă o dată. Şi acum ai grijă să ajungi acasă, ceilalți vor face restul. E suficient să

[4] UKE – Universitätsklinikum Hamburg-Eppendorf – Clinica universitară Hamburg-Eppendorf.

revii la ora nouă. Eu rămân aici, am să mă întind într-un pat de serviciu. Te rog să o saluţi pe Linda şi să-i spui că mă voi revanşa.

— Aşa voi face. Ne vedem…

Hendrik aruncă o privire la ceas:

— ...mai târziu.

Gerdes, divorţat de trei ani, nu se mai implicase de atunci într-o relaţie stabilă. Când şi când, apărea cu câte o femeie, de obicei mult mai tânără decât el, dar Hendrik nu-şi mai amintea să fi văzut vreuna dintre aceste femei a doua oară cu şeful său. Odată, când îi vorbise despre asta, Gerdes doar zâmbise şi spusese:

— Cine s-a fript cu ciorbă...

O jumătate de oră mai târziu, Hendrik închidea uşor uşa maşinii şi o încuia cu telecomanda. Ca să n-o trezească pe Linda, renunţase să mai bage maşina în garaj şi, oricum, venise acasă numai pentru patru ore.

În cei câţiva paşi până la uşa casei, respiră adânc şi se bucură de aerul călduţ şi plăcut al zorilor. Dacă n-ar fi avut atât de puţin timp pentru somn, s-ar fi trezit cu o oră mai devreme şi ar fi făcut jogging înainte de serviciu. Avea nevoie să facă asta de trei ori pe săptămână, ca o compensaţie. În felul acesta rămânea zvelt. Avea de gând să facă asta în ziua următoare.

Hendrik îşi trecu degetul peste spaţiul prevăzut în acest sens, intră în casă şi închise încet uşa în urma lui. Când se

întoarse şi făcu un pas în hol, se aprinseră luminile din tavan.

— Stinge lumina, spuse el încet, după care imediat se întunecă la loc.

Avu nevoie să clipească de două sau trei ori pentru ca ochii să i se adapteze la lumina slabă a dimineții, care se strecura în hol prin geamul uşii, şi să poată recunoaşte vag spațiul din jur.

Îşi scoase cu grijă pantofii şi se duse la scări. Când puse piciorul pe treapta de jos, Adam activă iluminatul nocturn, beculețele LED care luminau următoarele două trepte, atât cât Hendrik să poată vedea unde păşeşte, în timp ce alte LED-uri se stingeau în spatele lui imediat ce Hendrik ridica piciorul.

Odată ajuns sus, se opri uimit, în timp ce lumina de noapte de pe hol se aprinse scurt.

Uşa dormitorului era deschisă, ceea ce era foarte neobişnuit. Când Linda era în pat, uşa era întotdeauna închisă pentru că ea dormea extrem de uşor şi o trezea chiar şi lumina de noapte din hol. Totuşi, continuând să evite pe cât posibil orice zgomot, bărbatul intră în încăpere.

La fel ca în hol, lumina care intra de afară prin cele două ferestre îl ajută pe Hendrik să recunoască vag împrejurimile. Şi patul. Era gol.

— Adam, lumină! spuse Hendrik cu o voce reținută şi privi confuz în jur.

Cuvertura era bine întinsă pe pat. Uşa glisantă care dădea spre dressingul alăturat era larg deschisă, încăperea era întunecată.

— Ciudat, mormăi Hendrik şi se întoarse.

Ajuns în hol, se opri o clipă şi ascultă. Nimic. În toată casa stăpânea o tăcere de-a dreptul apăsătoare.

În timp ce cobora din nou scările, în el începu să se împrăştie o senzație ciudată, de parcă o pompă de vid i-ar fi aspirat organele interne încet, dar fără oprire.

— Linda? spuse el mult prea încet şi imediat strigă mai tare: dragă? Eşti acasă?

O întrebare complet absurdă. Unde să fie dimineața la patru şi jumătate? Totuşi, nu primi niciun răspuns.

Ajuns jos, merse în camera de zi, deşi se temea că nu o va găsi nici acolo. Aprinse lumina şi se uită repede în jur. Linda strânsese masa şi bucătăria deschisă strălucea de curățenie.

Hendrik reveni în hol, o strigă iar, ascultă... Nimic. Cu o nelinişte crescândă, cercetă cameră după cameră, pentru ca după câteva minute, nedumerit, să se afle din nou în living.

Nu mai exista nicio îndoială, Linda nu era în casă. Dar unde ar fi putut merge la ora asta? Fără să lase un mesaj?

Cu un amestec de îngrijorare şi furie, Hendrik scoase smartphone-ul din buzunar şi apăsă butonul de apelare rapidă cu numărul Lindei. După doar două secunde, auzi anunțul căsuței vocale, în care explica prietenos că

momentan nu era disponibilă şi invita apelantul să lase un mesaj după semnalul sonor. Deci, fie închisese telefonul, fie acolo unde era nu exista acoperire.

Aşteptă cu nerăbdare semnalul.

— Linda, unde eşti? Eu tocmai am ajuns acasă şi sunt îngrijorat. Sună-mă imediat ce asculți acest mesaj.

Închise telefonul şi se gândi o clipă dacă n-ar fi cazul să-i sune pe părinții ei, dar abandonă imediat ideea. Ei locuiau la Hanovra, dar mai aveau o casă pe insula Langeoog, unde-şi petreceau o mare parte a verii. În mod cert, Linda nu pornise spre ei în miez de noapte, mai ales că abia dimineața mai pleca un feribot de la Bensersiel spre mica insulă. Singurul lucru pe care îl putea face cu un apel era să-i panicheze pe cei doi.

Dar existau posibilități mai normale. Poate că plecase să facă o scurtă plimbare pentru că nu putea dormi? Dar această posibilitate era contrazisă de patul nedesfăcut. Iar ea nu-i lăsase niciun mesaj.

Nu, dispariția Lindei trebuia să aibă un alt motiv.

2

— Vă înțeleg îngrijorarea, domnule Zemmer, spuse la telefon polițistul care se prezentase drept inspectorul Mertes. Dar logodnica dumneavoastră este o femeie matură, care poate că a plecat ca să bea ceva şi…

Hendrik clătină din cap, deşi interlocutorul său nu-l putea vedea.

— La patru şi jumătate dimineața?

Nervii îi erau întinşi la maximum. După ce umblase prin casă timp de o oră, în cele din urmă nu mai putuse îndura, şi cu îngrijorare din ce în ce mai mare, formase numărul poliției.

— N-ați spus că ați ieşit din casă imediat după miezul nopții? Poate a plecat imediat după asta? Sau a sunat-o o prietenă şi...

— Ascultați-mă, îl întrerupse Hendrik supărat. Linda efectiv nu iese în toiul nopții când eu sunt chemat la spital. N-ar face niciodată aşa ceva. Şi n-are nicio prietenă care să o sune la ora asta. Cel puțin nu una cu care eu să fi vorbit deja. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

— Există semne de spargere? La uşa casei? La vreo fereastră?

— Nu, nu cred. Dar nu sunt sigur. N-am fost atent la asta. În afară de asta, eu sunt doctor, nu criminalist.

— Aveți un sistem de alarmă?

— Da. Este cuplat cu senzorul de amprentă de la uşă şi se dezactivează automat când eu sau Linda descuiem uşa.

— A existat vreodată o defecțiune?

— O dată, chiar la început, atât.

— Ați observat ceva neobişnuit în casă? Dezordine? Mobile răsturnate? Dulapuri deschise? Ceva ce ar putea sugera o luptă?

— Nu.

— Deci nu există semne că cineva ar fi pătruns în casă sau că logodnica dumneavoastră ar fi părăsit casa involuntar sau sub constrângere?

Hendrik înțelegea logica din spatele acestor întrebări, dar asta nu îmbunătățea cu nimic situația.

— Nu, dar...

— Cum este relația dintre dumneavoastră şi logodnica dumneavoastră?

— Ce? Foarte bună.

— Poate v-ați certat aseară înainte să fiți chemat la spital?

— Nu. A fost o seară foarte liniştită. Am mâncat împreună, vorbind despre viitoarea noastră nuntă şi am constatat cât suntem de fericiți amândoi.

— Hmm... atunci vă propun să aşteptați, pur şi simplu. Veți vedea că logodnica dumneavoastră va reapărea în curând şi că va oferi o explicație plauzibilă pentru toate.

Întrucât Hendrik nu răspundea, bărbatul adăugă cu o voce liniştitoare:

— Încă o dată: absolut nimic nu sugerează că cineva a intrat cu forța în casa dumneavoastră sau că logodnicei dumneavoastră i s-a întâmplat ceva. Înțeleg îngrijorarea

dumneavoastră, dar adulții care se află în deplina posesie a facultăților mintale şi fizice au dreptul să-şi aleagă liber locul şederii fără a informa în prealabil rudele, prietenii sau pe dumneavoastră. Nu este sarcina poliției să localizeze persoanele, dacă nu există indicii că integritatea fizică sau viața le-ar fi în pericol.

— O cunosc pe Linda de doi ani.

Hendrik reflectă asupra răbdării, una dintre virtuțile sale şi încercă încă o dată cu o voce calmă.

— Locuim împreună de un an şi vă spun că ea niciodată n-ar ieşi din casă în miez de noapte.

Se auzi un pufnit distinct.

— În regulă, voi trimite doi colegi la dumneavoastră să se uite prin casă, bine?

— Mulțumesc, spuse Hendrik, uşurat şi se întrebă de ce ofițerul nu venise mai repede cu această idee.

Intră în bucătărie, porni aparatul de cafea şi atinse pictograma pentru café crème de pe ecranul tactil color. Ținând în mână ceaşca aburindă, se întoarse imediat în camera de zi, se aşeză pe canapea şi, în timp ce îşi sorbea cafeaua cu înghițituri mici, îşi frământă mintea în căutarea unei explicații pentru dispariția Lindei.

Nu se uitase la ceas, dar estimă că de la discuția telefonică avută cu ofițerul de poliție trecuseră maximum zece minute, când se auzi soneria. Hendrik speră să fie Linda, care îi va zâmbi cu un aer de scuze, când el îi va deschide uşa. Nu era Linda.

— Bună dimineața, domnule...

Uniforma din partea stângă, un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul negru, scurt, aruncă o privire către carnețelul din mână.

— ...Zemmer. Logodnica dumneavoastră a dispărut?

Încă o privire pe carnețel.

— Doamna Linda Mattheus?

— Da, aşa este.

Omul dădu din cap.

— Inspector-şef Breuer, iar acesta este colegul meu, inspectorul Grohmann. Am fost trimişi aici ca să aruncăm o privire în jur.

Hendrik se dădu la o parte şi eliberă intrarea.

—Vă rog, intrați.

Înainte de a da curs invitației, inspectorul-şef Breuer scoase din buzunar o lanternă-pix, se apleca şi privi cu atenție încuietoarea uşii. Când se îndreptă din nou, clătină din cap.

— Nu sunt semne de intrare prin efracție. Apoi arătă spre spațiul îngust în care se afla senzorul de amprentă.

— Ale cui sunt amprentele scanate stocate aici?

Hendrik ridică din umeri.

— A mea şi a Lindei. Nu sunt altele.

Se opriră în hol şi aşteptară până când Hendrik închise uşa.

— De cât timp a dispărut persoana mai exact? dori să ştie ofiţerul mai tânăr pe care Breuer îl prezentase, inspectorul Grohmann.

— Asta i-am spus deja la telefon colegului dumneavoastră.

— Totuşi, vă rog să ne mai spuneţi o dată.

— Eu am ieşit din casă puţin după miezul nopţii. Sunt medic şi a trebuit să merg la spital pentru o operaţie de urgenţă. A durat ceva timp. Când m-am întors pe la patru şi jumătate, Linda nu mai era acasă. De când a plecat, asta nu vă pot spune. Dar sunt sigur că n-ar fi plecat de bunăvoie fără să-mi scrie un mesaj sau să mă sune.

Cei doi ofiţeri schimbară o privire rapidă, apoi Breuer arătă spre casă.

— Putem să aruncăm o privire în jur?

— Da, vă rog.

Turul efectuat de cei doi pe care Hendrik îi însoţi, şi în timpul căruia ei examinară cu mare atenţie mai întâi ferestrele şi cele două uşi ale terasei, dură aproape zece minute, apoi cei trei bărbaţi se aflau din nou în living.

Breuer strânse din buze.

— Păi, domnule Zemmer, noi n-am putut constata semne de intrare forţată şi nici altceva ce ar indica o infracţiune.

— Totuşi, aveţi sus, lângă dormitor, o încăpere în care sunt depozitate hainele.

Hendrik îl privi întrebător pe Grohmann.

— Adică dressingul?

— Da. Ați aruncat o privire la hainele logodnicei dumneavoastră?

— Nu, de ce?

— Poate că lipsesc unele dintre lucrurile ei? Şi care-i treaba cu valizele? Sunt toate acolo?

Deşi era evident, lui Hendrik îi trebui un moment ca să înțeleagă în sfârşit la ce se referea Grohmann.

— Dar v-am spus de mai multe ori că Linda niciodată n-ar...

— Nu vreți să verificați, totuşi? îl întrerupse Breuer.

Hendrik ridică mâinile resemnat şi dădu din cap.

— N-am nimic împotrivă. Un moment.

Se întoarse şi merse spre scări. De ce naiba nu voiau polițiştii să-l creadă când spunea că Linda n-a fi dispărut niciodată în miez de noapte? Chiar dacă s-ar fi certat la cuțite înainte de plecarea lui, ea n-ar face aşa ceva.

Trecu prin dormitor şi intră în dressing, unde iluminarea indirectă răspândea o lumină plăcută peste rafturi şi în spatele barelor pe care într-o parte atârnau rochiile şi bluzele Lindei, iar în cealaltă parte costumele lui, cămăşile şi câteva pulovere.

Hendrik se opri în fața zonei ocupate de Linda şi-şi plimbă privirea peste haine. Câteva bluze, mai multe blazere, rochii

şi fuste în diferite culori şi modele. Nu ştia câte. Alături, pe rafturi, blugii ei, cămăşile şi un teanc de pulovere groase.

Tot ce vedea părea familiar, dar... lipsea ceva? Hendrik se încruntă când îşi dădu seama că nu poate estima. Sigur, cunoştea în mare lucrurile Lindei, totuşi să ştie dacă lipsea ceva sau nu... Dar era oricum o prostie să se mai gândească la asta.

Hendrik se întoarse, ieşi din dormitor şi se îndreptă spre încăperea îngustă de lângă baie, în care ei puneau tot ce nu-şi găsea loc altundeva, dar nu trebuia să ajungă în pod.

De exemplu, cele două valize.

Când a deschis uşa, îşi aminti că Linda, cu puține săptămâni mai devreme, îi spusese cu un zâmbet ştrengăresc că aceasta ar fi o cameră ideală pentru copii.

În această cameră lumina nu se aprindea automat, aşa că Hendrik trebui să apese comutatorul de lângă uşă înainte să se uite spre locul unde se aflau valiza lui neagră şi valiza ei maro închis, marca Rimowa.

— Se aflaseră, se corectă el.

Valiza Lindei lipsea.

3

Ochii omului îl fixează cu privirea rece, lipsită de compasiune, cu care un cercetător îşi observă animalul de laborator. Şi cu

toate acestea, are senzația că nu vede pentru prima dată aceşti ochi.

Mâna cu bisturiul a dispărut din câmpul său vizual, ceea ce îl uşurează puțin.

— Te întrebi ce ți s-a întâmplat, nu-i aşa?

Vocea sună puțin înfundat prin mască, pe lângă faptul că tipul rostea cuvintele foarte încet.

— Vreau să-ți explic. Chiar dacă ce trebuie să fac aici va fi extrem de neplăcut pentru tine, nu sunt un monstru. Mai întâi: nu eşti paralizat, nu te teme.

Ceva din privirea bărbatului se schimbă puțin şi totuşi parcă poate vedea la el o undă de răutate.

— Deşi... da, te poți teme.

Această şoaptă... face situația şi mai sinistră. Trebuie să se concentreze pentru a putea înțelege cuvintele.

— Chiar ai toate motivele să te temi. Dar poate că te voi distrage puțin când îți voi explica în ce stare te afli şi ce a provocat această stare.

Vreau să se oprească totul, țipă totul în el, iar frica îi strânge gâtlejul.

— Ştii ce este paralizia somnului? Ea ți-a spus vreodată despre asta? Cu siguranță că ea ştie.

Ea? Tipul îi vorbeşte ca şi cum el ar trebui să ştie la cine se referă cu acest EA, dar el habar n-are.

— Termenul se referă mai întâi la starea corpului în timpul somnului: eşti aproape complet incapabil să te mişti, cu excepția muşchilor respiratorii şi oculari.

Este tot abia mai mult decât o şoaptă, dar tipul vorbeşte atât de rar, încât el înțelege.

— Această paralizie temporară este complet naturală şi opreşte corpul de la a face în realitate mişcările din vis. În mod normal, această paralizie nu ne afectează cu nimic, pentru că se termină imediat când ne trezim, dar se poate întâmpla ca această afecțiune să persiste după trezire – în acest caz se vorbeşte despre paralizie hipnopompică. Creierul este treaz, dar muşchii sunt încă în modul de somn. Rezultatul: cei afectați nu pot să vorbească sau să se mişte. De obicei, episodul se încheie după maximum două minute – fie revine forța musculară, fie adormi la loc. Desigur, dacă această afecțiune a fost cauzată de medicamente, aşa cum este cazul la tine, se poate menține oricât.

Dar de ce? ar vrea el să țipe. De ce-mi faci asta?

Gândurile i se întretaie, el încearcă, în haosul care domneşte în mintea lui, să le pună în ordine şi să înțeleagă ce se întâmplă cu el. N-a mai auzit de paralizia în timpul somnului, dar orice ar fi, de ce l-au adus artificial în această stare? Se gândeşte la mâna care ținea un bisturiu. Şi la privirea care era îndreptată spre un loc de pe pieptul lui.

Ca şi cum omul i-ar fi auzit gândurile, el dă din cap şi spune pe un ton de regret:

— Acum, din păcate, trebuie să închei mica mea prelegere. Munca mă cheamă.

O mână fără bisturiu apare şi se mişcă pe faţa omului, apucă masca chirurgicală şi trage de ea în jos. Încă dinainte ca boneta să fie, la rândul ei, trasă de pe cap, îl recunoaşte pe cel din faţa lui şi începe să bănuiască de ce se află în această situaţie.

Ar vrea să se ridice, să-şi forţeze muşchii să se opună efectului drogurilor şi să-l asculte, ca să-şi poată pune mâinile în jurul gâtului acestui porc şi să strângă.

Pentru prima dată în viaţa lui simte dorinţa să ucidă, atât de pronunţat, încât pentru un scurt moment îşi uită chiar şi frica.

Dintr-odată mâna cu bisturiul apare din nou în faţa lui şi se opreşte o clipă, ca şi când ticălosul ar vrea ca el să poată examina lama mică, sclipitoare, înainte ca aceasta să coboare încet. În acelaşi timp, gura lui se deformează într-un zâmbet diabolic, iar chipul i se schimonoseşte într-o grimasă.

— Ştii de ce te afli aici, nu-i aşa?

Acum omul nu mai şopteşte.

— Te pot asigura că de obicei candidaţii mei nu observă ce se întâmplă acum. Nu sunt un monstru. Dar în cazul tău aş dori să fac o excepţie. Încearcă să te bucuri de ea, este o experienţă cu adevărat unică.

Vezica urinară i se goleşte, umezeala caldă se răspândeşte în interiorul coapselor. Lui nu-i pasă. Nimic nu mai contează faţă de ceea ce inevitabil va urma.

Mâna cu bisturiul îi atinge scurt pieptul, simte vârful lamei, o împunsătură... apoi explodează în el o durere de o asemenea intensitate, încât îşi pierde cunoştinţa.

Dar numai pentru un scurt moment îndurător.

4

Gândurile lui Hendrik se întretăiară când încercă să înțeleagă ce s-a petrecut, dar, cu tot haosul ce năvălise în mintea lui, o revelație lumina ca un far deasupra tuturor lucrurilor: polițiştii aveau dreptate. Nu fusese vorba nici despre o spargere, nici despre altă infracțiune. Linda tocmai plecase, pur şi simplu, fără să dea vreun semn pentru acea decizie, fără un cuvânt de explicație. Iar asta după ce se asiguraseră reciproc în seara aceea cât de încântați erau de nuntă.

Niciodată în viața lui Hendrik nu fusese atât de surprins de o realizare ca aceasta. Nu mai fusese niciodată atât de dezamăgit.

Dar... de ce? Nu se întâmplase nimic între ei care să fi sugerat măcar indirect că Linda voia să-l părăsească. Fără să-i dea lui ocazia de a se exprima.

Hendrik nu ştia de cât timp stătea acolo, privind fix spre locul gol, când o voce îl făcu să tresară.

— Domnule Zemmer?

Se întoarse.

— Da?

Inspectorul-şef Breuer privea pe lângă el, în încăpere.

— Totul este in regulă?

Hendrik aruncă o altă privire asupra locului unde se afla doar o valiză, acolo unde ar fi trebuit să fie două.

— Nu, spuse el şi se întoarse spre polițist. Nu este nimic în regulă. Valiza Lindei lipseşte.

Breuer dădu din cap de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

— Sunteți sigur?

— Da... de obicei este mereu acolo, chiar lângă valiza mea.

— Îmi pare rău.

— Da. Şi mie.

Deodată Hendrik se puse în mişcare, fugi spre scări, jos în hol, acolo unde încă se afla inspectorul Grohmann, ocupat cu smartphone-ul.

Când îl observă pe Hendrik, puse telefonul în buzunarul jachetei.

Hendrik trecu încet pe lângă el.

— Îmi pare rău că a trebuit să... începu Hendrik, dar nu termină propoziția.

Vidul care se răspândea în el îl sleise de toate puterile şi ar fi vrut doar să se aşeze pe podea. În schimb, se sprijini cu spatele de perete.

— S-ar putea să vă sune ironic, spuse cu o voce blândă Breuer, care i se alăturase din nou colegului său, dar... cel

puțin logodnicei dumneavoastră nu i s-a întâmplat nimic, aşa cum vă temeați.

Hendrik dădu din cap.

— Dacă nu vă supărați, aş dori să rămân singur acum.

Se întrebă cât de slab îi suna vocea.

— Desigur. Dumneavoastră sunteți bine?

— Ce?

— Sunteți suficient de bine pentru a face față situației? repetă inspectorul-şef.

— Da, eu... trebuie doar să mă gândesc. Vă mulțumesc din nou.

Când uşa se închise în spatele celor doi, Hendrik se lăsă să alunece pe lângă perete, până când ajunse pe podea. Cu antebrațele pe genunchi, se uita lung la peretele opus, pe care atârna o fotografie alb-negru a Lindei. Purta o rochie vaporoasă de vară şi zâmbea visător spre aparat. Fotografia fusese realizată cu trei luni mai devreme, într-o zi de primăvară neobişnuit de caldă.

Oare era deja hotărâtă să-l părăsească?

Tocmai spusese că voia să se gândească. Dar cum să pui în cuvinte ceva pentru care n-ai cuvinte?

La un moment dat, Hendrik se ridică, intră în living şi deschise uşa barului, în spatele căreia se afla o întreagă baterie de sticle. Întinse mâna spre whisky, luă un pahar înalt din compartimentul de lângă el şi turnă două degete de

lichid. Ținând încă sticla în mână, duse paharul la buze şi-l goli dintr-o înghițitură. Îşi dădea seama că probabil era prima dată în viața lui când băuse alcool dimineața, pe stomacul gol.

Apoi turnă din nou, puse paharul pe măsuța joasă de cafea şi se prăbuşi într-unul dintre cele două fotolii masive.

Cu ochii închişi, revăzu seara, apoi ziua precedentă şi în cele din urmă săptămâna trecută. Oricât se concentră, nu găsea niciun punct de sprijin, nimic ce să fi spus sau făcut Linda, nici măcar o privire a ei care să sugereze că plănuia să-l părăsească.

Chiar planificase totul? Sau, brusc, în noaptea aceea, apăruse un motiv ca ea să dispară?

Mai luă o înghițitură din pahar, îl păstră în mână şi observă cum alcoolul, pe lângă căldură, făcea să urce în el şi un sentiment de furie. Oare aceasta să fi fost realitatea? Linda dispărea discret din viața lui în miezul de noapte, iar el se îmbăta şi-şi frământa mintea, întrebându-se ce a mers prost? Greşise el cu ceva? Oare chiar accepta pur şi simplu presupusa hotărâre a Lindei, fără a face nimic?

Hendrik dădu pe gât restul de whisky şi trânti paharul pe masă.

Ochii lui căutară smartphone-ul şi-l găsiră acolo unde se afla de obicei – pe bar.

O jumătate de minut mai târziu, se aşeză iar în fotoliu şi puse telefonul la ureche. Răspunsul veni abia după mai multe apeluri.

— Hendrik?

Vocea Susannei era răguşită de somn.

— Ce... e totul în regulă? Cât e ceasul?

— Şase şi ceva. Îmi pare rău că te-am trezit. Dar pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Linda a plecat. Când am venit acasă de la spital la patru şi jumătate, ea nu era acasă. Şi nici veste de la ea. Eşti prietena ei cea mai bună, ştii ceva?

— Cine naiba e la ora asta?

Hendrik auzi neclar o voce masculină morocănoasă. Jens, soțul lui Susanne. Nu-l plăcuse niciodată.

— Este Hendrik. În legătură cu Linda...

— La naiba, chiar trebuie, în toiul nopții?

— Culcă-te la loc... Hendrik? Ce vrei să spui cu plecarea Lindei? Unde ar putea să fie?

— După cum arată lucrurile, m-a părăsit.

— Ce?

Toată oboseala dispăruse din vocea lui Susanne.

— Ce înseamnă că te-a părăsit?

— Câte sensuri poate avea propoziția asta? ripostă Hendrik.

Când Susanne răspunse printr-o tăcere înghețată, îşi observă tonul agresiv din voce şi adăugă imediat:

— Îmi pare rău, eu... sunt complet uluit. Se pare că şi-ar fi făcut valiza şi ar fi plecat în timp ce eram la spital.

— Să plece? Linda? Nu vorbeşti serios. Pur şi simplu nu pot să cred.

— Susanne, nici nu vreau să cred, dar... a dispărut, la fel şi valiza ei. Acestea sunt faptele. Ți-a dat vreodată de înțeles că ceva nu e în regulă? Că este nefericită sau supărată pentru ceva? Sau poate că-i este frică de nuntă? Dacă asta este, acum ar fi momentul potrivit să-mi spui.

— Nu, niciodată. Aştepta nunta cu nerăbdare. E total absurd. Dacă ar fi fost ceva, aş fi ştiut.

Hendrik inspiră adânc înainte de a continua.

— Poate există alt bărbat?

— Eşti nebun? Sigur că nu.

— N-a pomenit niciodată despre altcineva?

— Nu, la naiba. Nu era şi nu este nimeni în afară de tine. Te iubeşte mai mult decât îți poți imagina. Cum poți să te gândeşti că ar fugi aşa? Chiar atât de puțin o cunoşti?

O întrebare rezonabilă. Cât de bine o cunoştea el pe Linda? Hendrik ezită câteva secunde înainte de a răspunde:

— Până în urmă cu două ore, aş fi băgat ambele mâini în foc pentru ea.

— Şi acum nu mai este aşa? Spui că Linda a dispărut fără un indiciu, fără să se fi întâmplat ceva între voi. Şi, în loc să-ți faci griji şi să pui în mişcare toate pârghiile ca să afli

unde este, tu te îndoieşti de dragostea ei pentru tine? Serios?

— Eu...

— Ai sunat la poliție?

— Da, tocmai au fost aici. Ei mi-au dat ideea să verific valiza Lindei. Au spus că aproape întotdeauna când dispare un adult, el a decis în mod voluntar să plece.

— Să plece în mod voluntar? Cu o săptămână înainte de nuntă? Tu auzi ce spui? Ce naiba e cu tine? Uite, pune-ți fundul în mişcare şi apucă-te să suni toți prietenii şi cunoştințele. În jumătate de oră sunt la tine.

Şi Susanne închise telefonul înainte ca Hendrik să poată răspunde ceva.

Puse jos smartphone-ul şi privi lung spre măsuța de cafea din fața lui. Oare Susanne avea dreptate când îi reproşase că s-a îndoit prea repede de Linda? Da, avea dreptate, iar el se întrebă ce se întâmplă cu el. Era destul să lipsească o valiză şi să audă nişte statistici polițieneşti, ca să pună la îndoială tot ce trăise cu Linda în ultimii doi ani?

5

Când îi deschise uşa Susannei, Hendrik sunase deja pe toată lumea de care-şi amintea, atât prieteni ai Lindei, cât şi cunoscuți mai îndepărtați. Dar, în afară de cuvintele pline de compasiune şi asigurările repetate că totul se va lămuri, apelurile telefonice nu aduseseră nimic. Ceea ce nu era în

regulă, deoarece cu fiecare apel, cu fiecare prieten şi fiecare cunoştinţă cu care vorbise, lui Hendrik îi devenise mai clar că Linda nu plecase de bunăvoie. Că ceva sau cineva trebuie să o fi forţat.

— Ei? întrebă Susanne chiar înainte de a intra în casă.

Purta pantaloni scurţi din denim şi un tricou alb. Picioarele zvelte erau uşor bronzate, asta pentru că în lunile de vară petrecea fiecare minut liber în grădină, după cum ştia Hendrik de la Linda.

— Nimic. Nimeni n-are idee unde ar putea fi.

— Bine, mai întâi am nevoie de cafea.

Susanne se strecură pe lângă el şi intră direct în bucătărie. Hendrik închise uşa casei şi o urmă.

— Dar poliţia? întrebă ea, pornind aparatul de cafea şi luând o ceaşcă din dulap.

— Nu voiau să facă nimic încă dinainte să constat că lipseşte valiza Lindei. Mi-e teamă că tot nu vor face nimic înainte să treacă vreo câteva zile fără veşti de la ea.

— Sau până când nu apar dovezi că de fapt ea...

— Că ea ce?

Susanne clătină din cap.

— Ai verificat dacă şi-a pus valiza în altă parte? Aţi fost abia de curând la Roma. Poate că ea...

— Nu, eu însumi am pus valizele înapoi în dressing după ce-am despachetat.

Susanne luă cana cu cafea aburindă şi se sprijini de blat.

— Pur şi simplu nu pot să cred că se întâmplă asta. Că a dispărut Linda.

— Da, şi eu sper că se va deschide uşa, că o să apară Linda şi că totul va avea o explicaţie. Dar instinctul îmi spune că nu se va-ntâmpla.

— OK. Să presupunem că a intrat cineva şi...

— Nu există semne de efracţie.

— Atunci poate cineva a sunat la sonerie şi a intrat sub un anumit pretext.

— La miezul nopţii? Nu cred că Linda ar fi deschis uşa aiurea. Avem un interfon şi o cameră de supraveghere deasupra uşii, după cum ştii. Trebuie să fi fost cineva cunoscut.

— Sau cineva cu un motiv convingător.

— Şi-a convins-o să vină cu el, luându-şi valiza? Nu există dovezi că Linda s-ar fi opus.

— Fir-ar să fie, nu mai căuta contraargumente pentru orice.

— Încerc să fiu realist.

— Bine atunci. Cineva o convinge pe Linda să-i deschidă uşa. Când ajunge în casă, îi apasă pe faţă o cârpă cu ceva care o amorţeşte. Asta s-a văzut de o mie de ori în filmele cu

gangsteri. Apoi îi ia valiza, pune nişte lucruri şi dispare cu ea.

— Şi de ce toate astea? Nu suntem bogați, ca să fie vorba de răscumpărare.

— Nu ştiu nici eu. Să ne gândim din nou. Îi lipsesc ceva haine?

— Asta nu ştiu.

Susanne se încruntă surprinsă.

— N-ai căutat?

— Da, dar... habar n-am dacă lipseşte ceva.

Susanne dădu ochii peste cap.

— Bine, atunci să ne uităm.

O clipă mai târziu, stătea cu mâinile pe şolduri, în fața dressingului, din partea cu hainele Lindei, şi se uita.

— Rochia roşu închis lipseşte, fusta galbenă la fel. Cred că şi câteva bluze.

Hendrik simți ca şi cum un pumn l-ar fi izbit puternic în stomac.

Susanne arătă spre raftul cu pantaloni.

— Nu ştiu exact câți blugi are, dar aceştia mi se par prea puțini.

Se aplecă şi deschise sertarul larg în care Linda ținea sutiene şi chiloți. Era gol.

Pumnul din stomacul lui Hendrik împingea neîndurător. Şi totuşi...

— Asta nu înseamnă nimic. Daca a răpit-o cineva, s-ar putea să se pregătească să o țină la el mai mult timp.

— Da, aşa este.

Susanne nu părea prea convinsă. Vocea îi scăzuse semnificativ.

Când sună telefonul, tresăriră amândoi. Din câțiva paşi, Hendrik ajunse în dormitor şi întinse mâinile tremurătoare spre receptorul care se afla pe stația sincronizată de pe noptiera lui.

— Da? Zemmer aici!

— Hendrik, ce-i cu Linda?

Vocea îngrijorată a lui Elisabeth, mama Lindei.

— Tocmai am primit un apel ciudat de la Mario din Thailanda. Spune că Linda ar fi dispărut?

Mario! Fratele Lindei locuia la Hanovra şi bineînțeles că Hendrik îl sunase şi pe el şi-l întrebase dacă a auzit ceva de Linda, dar aflase că Mario se afla în Thailanda în interes profesional. Apoi Hendrik îl rugase să nu le spună părinților despre dispariția Lindei. Voia să facă el acest lucru, dacă nu reapărea până dimineață. Se pare că Mario hotărâse altfel.

— Da, aşa este. Când am...

— O, Doamne. Ce s-a întâmplat?

Hendrik inspiră adânc şi-i spuse mamei Lindei ce s-a întâmplat şi făcuse până atunci. Nu-l întrerupse, doar un suspin din când în când arăta că era încă la telefon, ascultându-l.

Abia când termină de povestit, ea spuse:

— Asta e... Venim la Hamburg.

— Mai aşteaptă şi tu. Poliția este sigură că va apărea curând. Probabil că i s-a făcut frică de nuntă şi are nevoie de puțin timp să stea singură. Sunt sigur că nu va trece mult până se va întoarce.

Deoarece Elisabeth ezita, el adăugă:

— În plus, oricum nu poți face nimic aici. Promit să vă țin la curent.

— Bine atunci. Dar ne mai suni azi, da?

— Am promis. Cel mai târziu diseară vă sun iar.

Hendrik închise telefonul şi se întoarse spre Susanne, care rămăsese în fața dressingului.

— Îi plac pe amândoi, dar...

Susanne dădu din mână.

— E în regulă, ştiu ce vrei să spui.

Hendrik aruncă o privire spre ceas. Aproape şapte şi jumătate. Formă numărul spitalului şi interiorul la şeful lui. Răspunsul veni după un singur apel.

— Gerdes!

— Bună, Paul, sunt Hendrik. Eu... să nu lungesc povestea. Linda a dispărut.

— Ce? Cum adică a dispărut?

— Când am ajuns acasă în seara asta, ea nu era. Am sunat peste tot, nimeni nu ştie unde este. Poliția nu crede că a fost o infracțiune, dar eu sunt sigur că nu a plecat de bunăvoie.

— O, Doamne. Dar de ce să-i facă cineva rău Lindei?

— Nu ştiu. Nu există semne de efracție şi din câte văd nu s-a furat nimic. Nu înțeleg nimic din toate acestea. Dar a plecat. Lipseşte şi valiza ei.

— Valiza ei?

Se făcu o pauză lungă şi Hendrik îşi cam închipuia ce-i trecea prin cap lui Paul.

— Totuşi, sunt sigur că nu a dispărut de bunăvoie.

— Este de necrezut. Desigur, nu vii la spital în următoarele zile, ai grijă s-o găseşti pe Linda. Îl chem pe doctorul Heller din concediu, oricum e acasă. Mai pot face ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Of, Hendrik, îmi pare foarte rău. Dar sunt sigur că totul se va lămuri. Va reveni curând, ai să vezi. Poate că cineva a avut nevoie de ajutor? O prietenă?

— I-am sunat deja pe toți cunoscuții.

— Poate că are o urgență cineva de care nu ştiai?

— Dar atunci cel puțin mi-ar fi lăsat un mesaj sau m-ar fi sunat. Pe lângă asta... şi-ar mai fi luat valiza cu ea?

— Aşa este. Totuşi... sunt sigur că se va lămuri totul. Dă-mi de ştire când afli ceva, da?

— Aşa voi face, mulțumesc. Vorbim mai târziu.

Hendrik puse telefonul deoparte şi se întoarse spre Susanne, care îşi ridică privirea de pe smartphone-ul ei.

— Pe profilul ei de Facebook nu găsesc nimic neobişnuit, dar, desigur, nu ştiu dacă ținea legătura cu cineva acolo. Sau pe Instagram.

— N-am idee. În orice caz, nu a menționat nimic.

— Are de curând aplicația asta cu contacte profesionale. Poate pentru că a vrut să caute un alt loc de muncă.

— Da, dar cred că a fost doar o reacție spontană la cearta cu şeful ei, acum trei săptămâni. De fapt, este mulțumită de munca ei. Nu cred că se uita prea des pe aplicație.

— Dar ar fi posibil.

— Totul este posibil.

— Şi acum?

Hendrik se uită din nou la ceasul de mână.

— Este încă prea devreme să sun la bancă, voi face asta mai târziu. Cred că este puțin probabil, dar vreau să nu las nicio pistă neverificată. Chiar dacă m-ar fi părăsit, poate că tot s-ar fi dus la serviciu.

Îşi trecu ambele mâini peste față.

— Sunt cam epuizat, mă bag repede sub duş. Poate-mi vine vreo idee acolo.

Părăsi încăperea şi intră în baie. Rămase în picioare în fața oglinzii şi se uită la ochii înroşiți. Umbrele întunecate de sub ochi se evidențiau clar pe chipul palid. Părul şaten, scurt, arăta mai lipsit de strălucire decât de obicei. Hendrik arăta aşa cum se simțea: groaznic.

Când se întinse după periuța de dinți, se opri la mijlocul mişcării, uitându-se neîncrezător la paharul din suportul de perete de deasupra chiuvetei, în care îşi țineau cele două periuțe de dinți.

Una lipsea.

A lui.

Hendrik se năpusti înapoi în dormitor, unde Susanne era aşezată pe marginea patului, încă ocupată cu smartphone-ul.

— Trebuie să sun la poliție! Linda sigur n-a plecat de bunăvoie.

— Ce s-a întâmplat?

— Periuța mea de dinți lipseşte.

Ignoră privirea nedumerită a Susannei, ridică telefonul, formă numărul de la informații şi ceru legătura cu sediul poliției. Inspectorul Mertes terminase serviciul de noapte şi nu mai era acolo, motiv pentru care Hendrik ajunse în cele din urmă la un anume inspector-şef Kantstein de la Serviciul Investigații Criminale[5] Hamburg.

După ce Hendrik explică pe scurt despre ce era vorba, iar ofițerul găsi dosarul în baza de date, Kantstein întrebă:

— Logodnica dumneavoastră a reapărut?

— Nu, n-a reapărut, dar acum sunt destul de sigur că a fost răpită.

— Aha. Aici scrie altceva.

Judecând după tonul vocii sale, Kantstein nu prea avea chef să discute cu Hendrik.

— Şi-a luat şi valiza, nu-i aşa?

---

[5] LKA – Landeskriminalamt – Serviciul Investigații Criminale.

— Da, valiza ei nu este, dar...

— Ascultaţi-mă, am înţeles că este neplăcut să vă gândiţi că logodnica v-a părăsit, dar nu avem nici timpul, nici resursele umane pentru a căuta fiecare soţie, logodnică sau iubită care la un moment dat crede că ar fi mai bine să plece. Ni se întâmplă mereu acest lucru. Un adult dispare, iar partenerul este absolut sigur că trebuie să se fi produs o infracţiune, deoarece respectiva sau respectivul n-avea niciun motiv să plece. În 95% din cazuri, însă, aceste persoane îşi fac din nou apariţia, în scurt timp. Pentru că regretă sau pentru că vor să-şi ia lucrurile.

— Neplăcut spuneţi? Ce-ar fi să mă ascultaţi şi dumneavoastră când vă spun de ce v-am sunat?

Abordarea indiferentă şi ignorantă a poliţistului îl înfuria pe Hendrik.

— Tocmai am descoperit că lipseşte o periuţă de dinţi din baie. Dar n-a dispărut periuţa logodnicei mele, ci a mea.

— A dispărut peria dumneavoastră? Şi cea a logodnicei este tot acolo?

— Exact. Asta înseamnă că nu şi-a făcut bagajul singură, pentru că ea ştie care este periuţa ei de dinţi.

— Pentru mine asta înseamnă doar că logodnica dumneavoastră s-a grăbit să dispară pentru că voia să evite să vă întâlnească. Atunci, în grabă, a apucat din greşeală peria greşită.

— Sigur nu a fost aşa, din cauza culorilor.

— Poftim?

— Dacă dumneavoastră vedeți în baie două periuțe de dinți, una albastru închis şi una roz, care credeți că este a femeii?

— Domnule Zemmer, n-am la dispoziție o veşnicie, unde bateți?

— Că de trei săptămâni avem periuțe noi şi am schimbat culorile ca să ne amuzăm. Eu am luat-o pe cea roz, iar Linda pe cea albastră. Cea albastră este la locul ei. Linda şi-ar fi împachetat periuța proprie, dar un străin presupune, desigur, că periuța roz este a ei.

Pentru un moment, se lăsă tăcerea, iar Hendrik spera că inspectorul va înțelege că are dreptate, când acesta spuse:

— Am înțeles corect? Ar trebui să pornim la o căutare amplă pentru că logodnica dumneavoastră şi-a pus în bagaj periuța de dinți roz în locul celei albastre? Vorbiți serios?

— Da, fir-ar al dracului! spuse Hendrik, dezamăgit şi supărat în acelaşi timp. Ce-i cu dumneavoastră? Logodnica mea a dispărut fără urmă în toiul nopții şi nimeni nu ştie unde ar putea fi, nici măcar părinții ei. Da, vorbesc serios, al dracului de serios, iar pe când eu trebuie să aud de la poliție că probabil Linda nu mai era interesată nici de mine şi nici de nunta noastră şi a şters-o englezeşte, trece un timp prețios, în care s-ar putea face ceva.

— Domnule Zemmer!

Kantstein părea supărat acum, după voce.

— Noi facem totul pentru a preveni infracțiunile sau dacă s-au întâmplat deja, să găsim vinovații. Suntem aici pentru a ajuta oamenii care chiar au nevoie de ajutorul nostru. Nu este treaba noastră să localizăm toate femeile şi toți bărbații care nu vor să fie găsiți. Dacă aveți dovezi serioase care sugerează că logodnica dumneavoastră a fost victima unei infracțiuni, pun imediat în mişcare toate pârghiile pentru a o găsi. Dar cu siguranță nu voi activa structurile poliției din Hamburg pentru că o femeie a confundat culoarea periuței de dinți în timp ce-şi făcea bagajul în grabă. Iar acum vă rog să mă scuzați.

În clipa următoare, convorbirea se încheie. Hendrik ținu telefonul în fața ochilor, privindu-l consternat.

— Ce nemernic!

— Am înțeles bine? Ați schimbat periuțele de dinți între voi, iar acum a ta, care este de fapt a Lindei, a dispărut?

Hendrik clătină din cap. În esență, n-avea chef să explice încă o dată acelaşi lucru, dar o făcu.

— Nu, ne-am cumpărat recent periuțe de dinți noi. Când am despachetat, Linda a avut ideea că ar fi distractiv dacă aş lua-o eu pe cea roz şi ea pe cea albastră. Acum, cea roz a dispărut, dar este peria mea. Deci nu Linda a strâns lucrurile, ci un străin care nu putea şti a cui este fiecare periuță şi, desigur, a presupus că cea roz era a ei. Dar domnul inspector-şef nu pricepe asta.

— Bine, acum înțeleg ce vrei să spui. Dar pot înțelege şi argumentele poliției. Te rog să nu mă judeci greşit, încă sunt sigură că Linda n-a dispărut de bunăvoie, dar dacă a plecat din casă în grabă, chiar se poate ca din cauza emoțiilor, să o

fi apucat accidental pe cea roz. În principal, pentru că a folosit întotdeauna culoarea asta.

Hendrik tăcu o clipă, apoi spuse:

— Am să pun acum o fotografie a Lindei pe Facebook şi Instagram şi am să întreb dacă a văzut-o cineva.

— Este în regulă din punct de vedere legal? Un fel de investigaţie particulară?

— Nu văd cine mi-ar interzice să fac asta, ridică Hendrik din umeri. Ce să mai fac? Nu pot să stau aici, pur şi simplu, şi să aştept să văd ce se întâmplă.

— Ai dreptate.

Susanne îşi trecu mâna prin părul lung, blond.

— Doar că... am o senzaţie aşa de ciudată. Ca şi cum ar fi un vis urât.

— Mi-aş dori să fie aşa.

Câteva minute mai târziu, Hendrik se aşezase în faţa notebookului, căutând o fotografie a Lindei pe care să o folosească pentru postarea de pe Facebook, când sună Mario.

— Ce-i cu Linda? întrebă el fără introducere. S-a întors?

Hendrik crezu că simte reproş în vocea lui Mario. De parcă el ar fi fost responsabil pentru dispariţia Lindei.

— Nu, încă nu.

— Ce zice poliția?

— Nimic. Ei nu caută un adult, atâta timp cât nu există dovezi clare ale unei infracțiuni.

— Mă temeam de asta. Şi n-ai mai găsit nimic prin casă?

— Nu. Voi posta imediat o fotografie de-a ei pe Facebook.

— E o idee bună.

În fundal se auzea o voce spunând în engleză ceva ce Hendrik nu înțelegea. Mario răspunse:

— OK, just one moment... Hendrik? Trebuie să închid. Ține-mă la curent, bine?

— Da, aşa voi face.

Când închise telefonul, Susanne spuse:

— Precis că Mario este şi el înnebunit de teamă.

Hendrik dădu din cap şi se întoarse spre notebook. Se hotărî pentru o fotografie destul de nouă în care Linda zâmbea spre aparat şi era uşor de recunoscut. Susanne stătea în picioare în spatele lui şi-l privea cum tastează textul.

Urgent! Cine a văzut-o pe Linda Mattheus? A dispărut în noaptea de 19 spre 20 iulie din casa noastră de la Hamburg-Winterhude. Linda are 39 de ani şi are o conformație atletică-zveltă. Dacă a văzut-o cineva sau are informații despre locul unde se află, vă rog să mă contactați în mesaj privat. Vă rog

pe cât mai mulți dintre voi să dați share la această postare! Mulțumesc!

Fără să mai ezite, încărcă fotografia şi textul şi apoi îşi verifică profilul ca să fie sigur că totul s-a afişat corect.

Când se ridică şi închise notebookul, Susanne arătă spre acesta.

— Primeşti o notificare dacă răspunde cineva?

Îşi luă telefonul mobil, pe care îl pusese pe masă, lângă notebook, şi atinse ecranul.

— Fac setarea acum.

— Presupun că vei primi o mulțime de e-mailuri de la nişte ciudați.

— Da, probabil, dar oricum trebuie să încerc.

Primul mesaj veni după zece minute. Era din partea unui utilizator numit Pie Tro.

E grozavă poza puicuței tale. Tocmai m-am uitat la pozele tale. M-am uitat la a ta. Au, bătrâna este mult prea sexy pentru tine, dacă o găsesc o păstrez LOL.

Susanne dădu din cap.

— Tocmai la asta mă refeream.

Hendrik puse jos telefonul şi îşi frecă fruntea.

— Chiar şi aşa. Există măcar o mică şansă. Acum am eu nevoie de o cafea.

În următoarea oră, Hendrik primi 14 mesaje private. Şterse imediat nouă, care semănau cu al lui Pie Tro, celelalte cinci veneau de la oameni care erau convinşi că au văzut-o pe Linda. În München, într-un mic sat de lângă Frankfurt, la Viena şi în Tenerife. O tânără femeie credea că a văzut-o la Hamburg, la colţul lui Herbertstrasse de pe la St. Pauli, unde ar fi aşteptat clienţi.

La scurt timp, sună smartphone-ul Susannei. Discuţia durǎ doar un minut, după care puse telefonul jos şi îl privi cu tristeţe pe Hendrik.

— Din păcate trebuie să plec. Azi trebuie primesc o livrare şi trebuie să deschid magazinul.

Era proprietara unui butic minuscul, dar elegant, din Eppendorf, în care vindea articole de îmbrăcăminte şi încălţăminte fantasy. Hendrik o opri cu un gest al mâinii.

— E în regulă, du-te liniştită. Oricum nu poţi face nimic acum.

O conduse până la uşa casei, unde ea se întoarse din nou spre el.

— Te sun mai târziu. Şi dacă auzi ceva, te rog să mă suni imediat, da?

— Sigur.

— N-ar fi mai bine să ştergem postarea de pe Facebook?

— Poate mai târziu. Orice-ar fi, am speranța că există un indiciu util.

Indiciul sosi cam o jumătate de oră mai târziu. Hendrik se uită lung la cele câteva rânduri ale mesajului, le citi a doua şi a treia oară.

Bună ziua, am văzut că dumneavoastră căutați pe cineva. Soția dumneavoastră? A dispărut din casă în noaptea aceea. N-a lăsat mesaj? A luat cu ea o geantă sau o valiză? Dacă da, vă rog să mă contactați.

J.K.

Bătăile inimii lui Hendrik se accelerară. N-a lăsat mesaj...

A luat cu ea o valiză? Nu menționase aceste două detalii în postare. De unde putea şti expeditorul mesajului despre asta? Avea vreo legătură cu dispariția Lindei? Sau poate chiar era responsabil pentru asta?

Ca expeditor figura Julia Kro. Hendrik dădu clic pe nume şi aşteptă încordat până când apăru pagina de profil, dar ceea ce văzu acolo nu-l ajuta mai mult. Imaginea de copertă arăta un cer înnorat, nu exista poză de profil, nici alte informații suplimentare. Se pare că Julia Kro avea postările setate privat, astfel încât să le poată vedea numai cine era în lista ei de prieteni. Nu exista nici butonul de adăugare. Hendrik se întrebă dacă Julia Kro era chiar o femeie sau profilul fals al unui bărbat. Un răpitor? Exista o singură modalitate de a afla.

Agitat, Hendrik, dădu clic pe butonul de răspuns.

Cine sunteți şi ce ştiți despre dispariția Lindei?

Trimise mesajul şi privi ca vrăjit afişajul smartphone-ului, ca şi cum astfel ar fi putut grăbi răspunsul. Să anunțe poliția? „Dacă aveți dovezi serioase care sugerează că logodnica dumneavoastră a căzut victimă unei infracțiuni, pun imediat în mişcare toate pârghiile pentru a o găsi”, îi spusese la telefon acest inspector-şef. Era mesajul de la Julia Kro un indiciu serios? Probabil că nu, dar poate că indiciul era pe drum.

Într-adevăr, dură doar un minut pentru ca răspunsul să vină. Mesajul consta într-o serie de numere, care începea cu 0151 şi era, fără îndoială, un număr de telefon mobil.

Hendrik se întrebă dacă acesta este momentul potrivit ca să anunțe poliția, dar decise că nu. Probabil că poliția nici nu ar investiga sau numai ar suna la acest număr şi poate l-ar speria pe expeditor. Atunci, singura rază de speranță apărută de la dispariția Lindei ar fi fost nimicită.

Aşa că introduse numărul şi ținu smartphone-ul la ureche cu o mână tremurătoare. Sună de două ori, apoi se deschise şi o femeie spuse calm:

— Bună, Hendrik, bine că m-ați sunat.

— Cine sunteți?

Vorbele țâşniră imediat.

— Şi ce ştiţi despre dispariţia Lindei? De unde ştiaţi că nu a lăsat mesaj şi că a dispărut şi valiza ei?

Femeia aşteptă cu răbdare ca Hendrik să încheie torentul de cuvinte. Apoi întrebă cu o voce calmă:

— Sunteţi sigur că iubita dumneavoastră nu v-a părăsit de bunăvoie?

— Da sunt sigur. Dar...

— Ne întâlnim peste o oră la Landungsbrücken, în faţa intrării în vechiul tunel Elbe.

— Vreţi să ne întâlnim? Mai întâi aş vrea să ştiu de unde aţi...

Semnalul de ocupat îl amuţi.

Julia Kro închisese telefonul.

7

Hendrik sosi la nouă şi douăzeci, cu câteva minute înainte de ora convenită, la intrarea de nord a vechiului tunel Elba. Deşi purta doar o cămaşă subţire, transpira de emoţie, deoarece era posibil să afle curând ceva important de la Julia Kro. Dacă apărea.

Era sezonul de vârf pentru turiştii din Hamburg. Un autobuz opri lângă el şi revărsă un şir nesfârşit de bărbaţi şi femei, toţi bronzaţi, maturi, purtând ochelari de soare şi

care, înarmați cu camere sau încărcați cu genți şi rucsacuri, se îndreptau cu hotărâre spre Landungsbrücken.

— Hendrik?

Vocea din spatele lui îl făcu să tresară; se întoarse repede.

Femeia avea părul scurt şi blond şi era mai tânără decât se aştepta. Hendrik estima că avea vreo treizeci de ani. Era cu jumătate de cap mai scundă decât el, cel mult un metru şaizeci şi cinci şi părea fragilă. Tenul ei palid era ceva mai întunecat sub ochi, ca şi cum ar fi dormit la fel de puțin ca el noaptea trecută.

— Da, sunt, răspunse Hendrik, oprind aici formalitățile. Cine sunteți? Ce ştiți despre dispariția Lindei?

Ea arătă pe lângă autobuz.

— Să ne plimbăm puțin.

— De ce? Vă rog să-mi spuneți ce ştiți!

Ea se uită în jur, apoi încuviință din cap.

— Julia este numele meu adevărat. Soțul meu a dispărut acum şase zile din casa noastră. În miez de noapte, fără să lase un mesaj.

— Cum? Şi... a reapărut?

— Nu, deocamdată nu. Şi-a luat şi geanta de voiaj cu el.

Hendrik simți că trebuie să se sprijine de ceva. Aceste paralele erau înfricoşătoare. Şi bărbatul dispăruse de şase zile. Oare asta însemna că şi Linda...

— Dar...

Hendrik era complet confuz.

Încercă să se concentreze.

— N-ați mai auzit de el nimic de atunci? Dar poliția?

— Nu, n-am mai auzit de el şi ştiu că n-a plecat de bunăvoie, chiar dacă poliția încă mai crede asta. Între timp, au înregistrat cel puțin un raport despre o persoană dispărută, dar nu am impresia că ei chiar fac ceva.

Femeia făcu o pauză scurtă. Hendrik simți instinctiv că era mai bine să nu o grăbească.

— Poate că dispariția lui are legătură cu slujba lui. Este jurnalist de investigație şi a trebuit chiar să plece intempestiv pentru a întâlni undeva un informator. Atunci a fost o chestie de o zi şi mi-a lăsat mesaj să nu-mi fac griji. Dar şase zile? Fără să mai aud de el? În niciun caz. Cu siguranță mi-ar fi dat de veste cumva. Nu, cred că era pe urmele unei chestii mai importante şi cineva a vrut să scape de el. Până atunci, Jonas mi-a spus întotdeauna despre toate cazurile în care se implica, dar cine ştie, poate că n-a vrut să mă îngrijorez?

— Hm...

Hendrik se gândea la ce aflase acum.

— Este posibil, dar ce legătură să aibă cu Linda? Ea lucrează la o bancă şi n-are treabă cu jurnalismul.

Julia ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar, dacă în decurs de o săptămână două persoane care locuiesc aproape dispar pur şi simplu, în aceleaşi circumstanțe, nu cred într-o coincidență.

Hendrik dădu din cap.

— Da, asta e adevărat. De fapt, unde anume locuiți?

— De ce vreți să ştiți?

El râse scurt, fără umor.

— Vă temeți să nu mă strecor acolo? Dumneavoastră m-ați contactat, vă amintiți? Vreau doar să ştiu la ce distanță sunt casele noastre.

Ea păru să se gândească o clipă înainte de a răspunde.

— Groß Flottbek, în Müllenhoffweg.

Într-adevăr, nu era prea departe.

— Unde erați când a dispărut soțul dumneavoastră?

Un bărbat obez, cu o pălărie albă de Panama pe țeasta transpirată se izbi de Hendrik şi, în loc de scuze, îi aruncă o privire plină de reproşuri.

— Eu sunt asistentă, spuse Julia, dezlipindu-şi cu greu privirea de pe bărbatul gras. Eram de serviciu de noapte.

— Sunteți asistentă? întrebă Hendrik surprins.

Asta era paralela?

— La ce spital? Eu sunt medic.

Ochii ei se măriră pentru o clipă.

— La Spitalul Evanghelic Alsterdorf. Dar dumneavoastră?

Nicio paralelă. Dar cel puțin un lucru în comun.

— La UKE. M-au chemat la datorie când Linda a dispărut. O operație de urgență.

Pentru o clipă, se lăsă o tăcere meditativă, apoi Julia spuse:

— Nu ne cunoaştem, dar situațiile excepționale impun măsuri excepționale. Ce-ați zice să facem echipă? În doi, putem avea şanse mai mari să aflăm ceva. De exemplu, dacă este o coincidență faptul că amândoi lucrăm într-un spital şi am fost de serviciu în acea noapte. Sau de ce Jonas şi prietena dumneavoastră şi-au luat bagajele.

— Ar putea exista un motiv foarte simplu pentru bagaje, spuse Hendrik, ceea ce bănuia încă de când descoperise că lipsea peria lui de dinți, şi nu a Lindei.

Julia se încruntă.

— Şi care ar fi acesta?

— Să presupunem că cel responsabil de dispariția Lindei şi a soțului dumneavoastră a vrut să realizeze exact ceea ce s-a întâmplat: impresia că cei doi au plecat de bunăvoie. Deoarece el era sigur că poliția va trage concluziile pe care le-a şi tras. Nici cel mai mic indiciu al unei infracțiuni, doar o valiză pregătită sau o geantă de voiaj... caz închis.

— Credeți că făptaşul a împachetat lucrurile?

— Da. Aceasta ar fi o explicație logică.

Ea dădu din cap.

— Bine, eu trebuie să plec. Gândiți-vă la propunerea mea. Poate ne descurcăm mai bine împreună decât fiecare pe cont propriu. Eu, în orice caz, nu mă mai bazez pe poliție. Dacă vă interesează ce am făcut până acum, aveți numărul meu de telefon.

8

Hendrik o urmări cu privirea pe Julia până când aceasta ajunse în spatele clădirii şi dispăru din câmpul lui vizual, înainte să se pună în mişcare. Îşi parcase maşina la vreo zece minute distanță de Landungsbrücken, mai jos pe St. Pauli Hafenstrasse.

În ciuda experienței negative, Hendrik decise să meargă la sediul poliției. Voia să-i calce pe nervi pe polițişti, până când vor începe să o caute pe Linda. La urma urmei, paralelele cu dispariția soțului Juliei erau prea evidente: niciunul din cei doi nu-şi părăsise de bunăvoie viața dinainte.

Alese ruta prin Rothenbaumchaussee pentru a ajunge la Bruno-Georges-Platz. După nici jumătate de oră, parcursese cei zece kilometri prin centrul oraşului Hamburg şi îşi lăsă maşina în parcarea din fața impresionantei clădiri în formă de stea a sediului poliției.

Funcționarul public care stătea în spatele geamului blindat din partea stângă a holului spațios de la intrare ascultă relatarea lui Hendrik, apoi îl rugă să aştepte un moment. După ce purtă o scurtă discuție telefonică şi verifică actul de

identitate al lui Hendrik, puse o legitimaţie de vizitator în cutia de tablă de sub deschizătura îngustă, o împinse pe sub geam şi arătă spre o zonă de aşteptare.

— Vă rog să vă aşezaţi, veţi fi preluat într-o clipă.

În mai puţin de cinci minute, un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani trecu de uşa-ecluză şi veni zâmbind spre Hendrik. Purta tenişi albi sub blugii decoloraţi şi un tricou alb. Părul scurt şi blond pleca de pe cap în toate direcţiile şi-i dădea un aspect rebel, pus în evidenţă de arma băgată într-un toc al centurii, în partea stângă.

— Domnul Zemmer?

Hendrik încuviinţă din cap, se ridică şi strânse mâna întinsă spre el.

— Numele meu este Thomas Sprang, sunt inspector la LKA. Sunteţi aici în legătură cu logodnica dumneavoastră, corect? Vă rog să veniţi cu mine!

Hendrik îl urmă pe inspector până la uşa-ecluză pe care funcţionarul civil o deschise printr-o apăsare de buton, după ce Sprang dădu din cap în direcţia lui.

După uşa-ecluză, merseră în direcţia celor două lifturi şi aşteptară în faţa lor.

— Am vorbit deja cu un coleg de-al dumneavoastră, explică Hendrik, iar Sprang dădu din cap.

— Da, ştiu. Este partenerul meu. Ne aşteaptă sus.

Hendrik nu era chiar entuziasmat de asta, dar nu spuse nimic. Cu toate acestea, Sprang păru să observe

nemulțumirea lui Hendrik, pentru că, după ce intrară în lift, spuse cu un zâmbet liniştitor:

— Nu vă lăsați intimidat de colegul Kantstein. E cam morocănos, poate din cauza faptului că face slujba asta de treizeci de ani.

— Trebuie să recunosc că nu-mi pasă de ce este cineva aşa cum este, răspunse Hendrik în timp ce uşa liftului se închidea cu un soi de plescăit. Logodnica mea a dispărut aseară din casa noastră fără să lase un mesaj sau să mai sune de atunci. Sunt sigur că nu a făcut-o de bunăvoie şi mă aştept ca poliția să manifeste măcar dorința de a afla ce i s-a întâmplat. Şi n-am avut această impresie despre partenerul dumneavoastră.

— Da.

Zâmbetul dispăruse de pe chipul lui Sprang.

— Înțeleg ce vreți să spuneți.

Biroul în care intrară se afla la capătul unui coridor scurt şi avea cam mărimea dormitorului lui Hendrik. În mijloc erau două birouri lipite față în față, încărcate cu dosare şi documente. Inspectorul-şef Kantstein era aşezat în partea stângă şi arăta puțin altfel decât şi-l imaginase Hendrik după discuția telefonică. Se aşteptase să vadă un ins dolofan, cu bărbie dublă şi un cap pe jumătate chel, pe la cincizeci şi cinci de ani. Dar Kantstein avea părul des, închis la culoare, cenuşiu la tâmple şi se cerea tuns. De sub cămaşa albastră, cu mâneci scurte, se putea distinge un pic de burtă, dar în afară de asta, părea să fie într-o formă destul de bună. Vârsta se cam potrivea.

Când inspectorul-şef îi cercetă cu privirea, Hendrik crezu că recunoaşte pe fața lui o undă de supărare.

— Domnule Zemmer, spuse Kantstein, fără să schițeze gestul de a-i întinde mâna lui Hendrik. A apărut ceva nou în legătură cu logodnica dumneavoastră?

— Eu am crezut mereu că funcționează invers, în astfel de cazuri, răspunse Hendrik, fără să se obosească să-şi ascundă antipatia pe care o simțea față de inspectorul-şef. De obicei, aşa se întâmplă, poliția investighează o infracțiune şi aparținătorii întreabă dacă a apărut ceva nou.

Kantstein se strâmbă de enervare.

— Dacă există măcar nişte mărunte dovezi ale unei infracțiuni, cu siguranță aşa se întâmplă.

Sprang merse spre biroul său şi se aşeză.

— Propun să ascultăm mai întâi ce are de spus domnul Zemmer. Vă rog...

Arătă spre singurul scaun rămas, lângă peretele vizavi de uşă.

— Vă rog să luați loc!

— Mulțumesc, aş prefera să stau în picioare.

Hendrik îl privi pe Sprang şi continuă:

— Am avut o întâlnire interesantă cu o tânără căreia i s-a întâmplat exact acelaşi lucru care mi s-a întâmplat şi mie. Presupun că ştiți la cine mă refer.

Hendrik ignoră privirea pe care o schimbară între ei cei doi poliţişti, începu cu descrierea sa de la momentul în care se hotărâse să posteze pe Facebook căutarea Lindei şi încheie relatarea la întâlnirea cu Julia. Apoi se uită direct la Kantstein.

— Chiar credeţi că este o coincidenţă faptul că în aceeaşi săptămână, la Hamburg, doi oameni dispar chiar aşa noaptea din casele lor, fără să lase un mesaj?

— Ai dreptate, bineînţeles că ştim despre dispariţia domnului Krollmann, spuse Kantstein, confirmând ceea ce presupunea Hendrik.

În loc să-l calmeze, cuvintele acestea îl înfuriară mai tare:

— Chiar aveţi de gând să ignoraţi asemănările izbitoare care există între aceste două cazuri?

Kantstein se lăsă pe spate în scaunul său şi se uită fix la pixul pe care îl tot trecea printre degete.

— Acestea încă nu sunt cazuri, domnule Zemmer, dar bine, să aruncăm o privire asupra lucrurilor. Un bărbat şi o femeie din acelaşi oraş, ambii la aproape patruzeci de ani, îşi părăsesc partenerii, pe furiş, cu valizele pregătite.

Strânse din buze şi-l privi sfidător pe Hendrik.

— Nu locuiesc prea departe unul de altul. Cea mai probabilă concluzie care poate fi trasă din aceasta nu este că au fost răpiţi sau târâţi cu forţa din casă, ci că cei doi se cunosc. Poate că s-au cunoscut din întâmplare, s-au întâlnit de câteva ori şi au constatat la un moment dat că au mai multe în comun. Atât de multe, încât au vrut să iasă din viaţa lor

obişnuită şi acum stau împreună la soare, pe vreo plajă cu nisipul alb.

Hendrik îşi adună toate puterile ca să rămână calm şi să nu strige.

— Nu pot să cred. În loc să vă faceți treaba şi să lămuriți două infracțiuni care sunt evident legate între ele, insinuați că logodnica mea m-a înşelat şi că, o săptămână înainte de nunta noastră...

— Mai mult ca sigur colegul meu Kantstein nu a vrut să spună aşa ceva, îl întrerupse Sprang pe Hendrik cu o voce calmă. După cum a spus, aceasta ar fi o concluzie posibilă, având în vedere faptele. Nu? întrebă Sprang privindu-l pe Kantstein.

Acesta din urmă îşi mută privirea de la Sprang înapoi la Hendrik, şi-l privi gânditor pe acesta o vreme înainte de a spune:

— Corect. Voiam doar să vă arăt că există întotdeauna mai multe perspective asupra lucrurilor şi că, desigur, fiecare judecă întotdeauna de pe scaunul pe care stă. Dumneavoastră sunteți aşezat pe scaunul partenerului, care, bineînțeles, nu-şi poate explica această situație şi care – sigur în mod complet inconştient – ignoră pur şi simplu alternativele în care nu vrea să creadă. Culmea, dumneavoastră sunteți mai dispus să presupuneți o infracțiune – ceea ce ar fi cea mai proastă opțiune pentru logodnica dumneavoastră, decât să vă gândiți la posibilitatea ca ea să vă fi părăsit. Noi, dimpotrivă, stăm pe scaune neutre. Nouă nu ne şopteşte... inima că acest lucru nu este posibil, că nu are cum să se întâmple. Şi dacă mă uit la fapte, nu văd niciun semn al unei infracțiuni.

În cameră se făcu linişte pentru o vreme. Kantstein rupse, în cele din urmă, tăcerea.

— Înțelegeți ce vreau să spun?

Desigur, Hendrik înțelegea, mai ales că abordarea obiectivă a lui Kantstein îl mai calmase puțin. Încuviință din cap.

— Eu înțeleg. Dar înțelegeți şi dumneavoastră că sunt foarte îngrijorat?

Kantstein se aplecă înainte.

— Absolut. Suntem la curent cu chestiunea domnului Krollman, iar dacă logodnica dumneavoastră tot nu apare şi nici nu vă contactează până mâine, vom înregistra un raport de persoană dispărută.

— Mulțumesc.

Inspectorul Sprang se ridică şi îl însoți pe Hendrik până la uşă.

— Vă duc înapoi jos.

Hendrik dădu scurt din cap către Kantstein şi îl urmă pe Sprang.

— Nu este un om rău, explică Sprang în timp ce aşteptau din nou liftul. Cred că are nişte probleme în viața privată.

— Da, răspunse Hendrik urcând în lift, aşa cred şi eu.

După ce coborâră din lift la primul etaj, Sprang îi întinse o carte de vizită.

— Poftim, pentru orice eventualitate. Numărul meu de mobil este pe verso.

Hendrik luă cartea de vizită, dădu din cap spre inspector şi trecu prin uşa-ecluză. De la sediu conduse direct spre casă. Dacă l-ar contacta Linda, probabil l-ar suna pe mobil, totuşi voia pe cât posibil să fie disponibil şi la numărul de telefon fix.

Petrecu tot restul zilei la telefon – de trei ori numai cu mama Lindei şi de două ori cu Susanne – stând în camera de zi şi căutând un semn cum că Linda nu era la fel de fericită în relația lor pe cât pretindea ea, dar Hendrik revenea mereu la concluzia că lucrurile stăteau tocmai invers. Şi apoi au fost nenumăratele mesaje pe care le primise pe Facebook. Şterse imediat o mare parte din ele, pentru că fie spuneau prostii, fie erau total absurde. Într-un mesaj venit de la cont evident fals cu numele de Miri May, Hendrik era insultat şi jignit într-un mod atât de grosolan, că-l păstră pentru orice eventualitate.

Răspunse la unele mesaje de la utilizatorii Facebook care credeau că au văzut-o pe Linda undeva, dar în cursul conversației se dovedi că toți fie se înşelaseră, fie căutau atenție. Cândva, după-amiază târziu, se jucă puțin cu ideea de a şterge postarea, dar nu se îndură să facă asta.

Pe seară, scoase din dulap albumul de fotografii pe care-l făcuse chiar la prima ei şedere la Roma, şi-l răsfoi.

Linda zâmbind în fața Fântânii Trevi, dintre o sută de alți turişti care se aflau acolo pentru acelaşi lucru. Seara, în restaurantul mic şi plăcut pe care ea l-a descoperit din întâmplare pe o străduță, cu un pahar de vin roşu în mână. Ei doi printre ruinele Forului Roman… Fiecare pagină era o

mărturie despre cât de fericiți erau împreună, cum aşteptau cu nerăbdare ce va veni.

La un moment dat, închise albumul, se întinse pe canapea şi se înveli pe picioare cu pătura care fusese strânsă pe capătul canapelei. Pătura Lindei.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu cât revedea mai multe situații din zilele şi săptămânile trecute, cu atât mai sigur era că nu l-ar fi lăsat baltă. Nu putea exista o relație mai armonioasă decât viața pe care o trăiseră împreună. Nu, fie că Linda fusese răpită, fie cineva descoperise ceva prin care putea s-o şantajeze, s-o forțeze să-şi împacheteze valiza în noaptea aceea şi să iasă din casă. Indiferent încotro. „Cum spusese Julia? Poate ca să mă protejeze.”

Poate că şi Linda a trebuit să plece ca să-l protejeze pe el. Dar de ce anume?

Gândurile i se încețoşară, iar bărbatul căzu într-un somn neliniştit.

Când Hendrik tresări din somn pe semnalul smartphone-ului, dură doar un moment să se trezească de-a binelea şi să aibă mintea din nou perfect limpede. În secunda următoare avea telefonul mobil la ureche.

— Da?

Era plin de aşteptări, dar de la celălalt capăt auzi, dezamăgit:

— Julia aici. Trebuie să ne vedem mâine dimineață.

— De ce?

— Am descoperit ceva.

— Ce?

— Nu la telefon. Doar veniți. Același loc. La opt.

— Totuși spuneți-mi măcar...

Hendrik se opri. Îi închise telefonul

9

Își făcu ceai și intră în living cu ceașca aburindă în mână. Înainte să se așeze, privirea i se odihnește prelung pe fotografia atârnată pe peretele din spatele canapelei. A fost realizată doar acum un an și totuși pare a veni dintr-o viață de mult trecută.

Ochii i se umezesc, imaginea din fața ei se estompează. Simte un gol interior. A plâns atât de mult în ultimele zile... acum nu mai are lacrimi.

Așeză cu grijă ceașca pe masă și, deși vine lumină din tavan, aprinde și veioza de lângă canapea. Noaptea abia luminată de lună este ca un perete argintiu în fața geamului lat al camerei de zi.

Se așază și își ascunde fața în mâini pentru câteva minute, apoi privirea îi este atrasă de foaia de hârtie care se află pe masa din fața ei. O foaie A4. Hârtie pentru imprimantă. Încă nu știe ce înseamnă nota scrisă de mână, dar este clar scrisul lui Jonas și simte instinctiv că cele câteva cuvinte mâzgălite trebuie să aibă legătură cu dispariția lui.

Îşi lasă mâinile în jos şi îşi întoarce iar privirea spre fotografie. După un timp, contururile devin din nou neclare, dar nu lacrimile le estompează. Ci imaginile care apar în memorie, ele resping realitatea şi evocă amintirea despre fericire.

O vreme stă acolo, nemişcată, în alt timp. În altă viață. Apoi se întinde după ceaşcă, soarbe din ceai şi dă să pună ceaşca la loc când tresare. Atât lampa cu picior, cât şi lustra din tavan s-au stins. Ochii ei sondează întunericul până să se adapteze la schimbarea gradului de luminozitate. Totuşi, nu poate recunoaşte aproape nimic în jur.

Se apleacă spre lampa de podea, caută comutatorul şi-l apasă de mai multe ori. Nimic.

Se ridică, merge cu atenție până la uşa livingului şi apasă pe comutator. Tot întuneric. Pulsul i se accelerează, simte că inima îi bate mai repede.

Mâna îi alunecă pe lângă rama uşii, găseşte comutatorul pentru lumina din hol şi-l apasă. Suspină uşor. Întunericul rămâne netulburat. Oare se întâmplă exact acelaşi lucru ca acum o săptămână, când a fost în tura de noapte?

Prostii! Nu-i aşa?

Fii calmă, îşi spune. Probabil a sărit siguranța principală.

Are nevoie de o lanternă. Undeva în casă există una, ştie asta, dar habar n-are unde a pus-o Jonas. Dar mai este telefonul mobil! Poate folosi funcția de lanternă. Este pe masa din living. În ultimele zile, contrar obiceiului, l-a ținut mereu la îndemână, chiar şi acasă.

Încearcă să zărească ceva prin întuneric în timp ce face cu atenție un pas. Puțina lumină care vine din grădină şi cade prin uşa terasei şi prin fereastra mare este suficientă cât să ghicească piesele de mobilier.

În cele din urmă, ajunge pe canapea, mâna îi alunecă peste masa joasă şi se loveşte de ceaşcă înainte să atingă smartphone-ul.

Îl ia, atinge ecranul. Doar câteva secunde mai târziu, lumina micii lanterne smulge din întuneric obiectele din imediata apropiere.

Cutia de siguranțe se află în spațiul mic de lângă bucătărie. Iese din living, trece prin hol şi la scurt timp după aceea deschide uşița metalică a cutiei. Lumina alunecă peste rândurile de siguranțe, dar, din cât îşi dă seama, toate comutatoarele basculante sunt în poziția corectă. La fel şi comutatorul pentru curent vagabond.

Deci problema pare să aibă legătură cu sursa de alimentare generală. Dar îşi poate da seama aruncând o privire afară. La vreo douăzeci de metri de proprietatea lor există un felinar. Dacă şi acesta este stins, este pană de curent în tot cartierul.

Revine în hol, spre casă, când liniştea este întreruptă brusc de zgomote puternice şi nedefinibile, în spatele ei. Scoate un țipăt ascuțit şi se întoarce în grabă. Dinspre uşa deschisă a livingului vine o lumină puternică, pâlpâitoare. Când îşi dă seama despre ce este vorba, se linişteşte numai puțin. Televizorul. S-a deschis. Cum se poate? Sau a revenit curentul? În stânga ei se află un întrerupător pentru lumina din hol.

Cu o mişcare rapidă, îl apasă... nimic. Cum este posibil? Nu, nu se va întoarce în living să se uite. Sub nicio formă. Va părăsi casa acum.

— Calm, îşi şopteşte.

Face primul pas, apoi pe al doilea. Încă trei metri... încă doi.

Ajunge la uşa din faţă, pune mâna pe clanţă, apasă şi... strigă panicată:

— NU!

Uşa nu se deschide. Încearcă din nou, scutură clanţa. În cele din urmă, loveşte cu piciorul suprafaţa de aluminiu, se întoarce cu spatele la uşă şi se lasă în jos. Gâfâie de parcă tocmai a terminat cursa de cinci sute de metri plat, se uită spre holul scăldat în lumina pâlpâitoare a televizorului, aude voci fără a înţelege ce spun.

Mintea vrea să o oblige să fugă, să se ascundă în casă, să se baricadeze.

Dar unde? Şi de cine?

Trebuie să se concentreze. Să se gândească. Poate că mecanismul de închidere a uşii este blocat din anumite motive?

Dar mai este şi uşa terasei! Pe acolo ajunge în grădină şi apoi, pe lângă casă până la stradă. Apoi poate suna la poliţie.

Se sprijină de uşa rece din faţă şi face primii paşi. Sângele îi goneşte înnebunit, nu-i pasă, trebuie să revină în living.

Chiar înainte de a ajunge la uşă, ezită. Simte transpirația rece pe frunte. Totul în ea luptă ca să ajungă într-o cameră în care televizorul a pornit deşi este încă întuneric în toată casa. Teama vrea să o oblige iar să fugă la etaj.

Dar acolo va fi prinsă în capcană definitiv.

Are nevoie de mult efort ca să facă următorul pas. Apoi se află în prag şi se uită fix la televizorul la care se difuzează un talk-show. În ciuda panicii, devine conştientă de bizarul situației.

Fixează cu privirea uşa terasei şi porneşte, mecanic, ca şi cum ar fi controlată prin telecomandă. Un ultim pas şi a reuşit.

Apasă pe mânerul uşii de la terasă şi încremeneşte. Uşa nu se deschide. Încearcă din nou, din toate puterile – în zadar.

Teama dinăuntrul ei devine un monstru care-i apucă mintea în gheare.

Nu este posibil. Nu trebuie să se-ntâmple asta. Este captivă în propria casă. Se întoarce repede, părăseşte livingul şi ajunge în mijlocul holului, la scara ce duce la etaj. Acolo se sprijină de perete. Sângele i se zbate în urechi în timp ce deblochează telefonul, selectează tastatura numerică şi formează numărul de urgență. Priveşte în toate părțile, ține aparatul la ureche şi aşteaptă tonul de apel. Deoarece după câteva secunde încă nu se aude nimic, se uită la ecran şi-şi ține inconştient respirația când vede semnul din colțul din stânga sus. Fără conexiune.

— Nu! şopteşte ea şi se gândeşte că mereu a avut semnal în casă. Ce se petrece aici?

Încearcă din nou, dar cu același rezultat. Telefonul nu are conexiune la rețea.

Ascultând un gând spontan, închide tastatura, aduce a doua coloană de aplicații pe afișaj și tastează în dreptunghiul albastru cu casa albă stilizată.

În mijlocul ecranului mic apare un pătrat în care vede vag o secțiune a feței ei. Dedesubt, un scris alb pe un fundal albastru închis o invită la Eyescan. Cu o mână tremurândă, ridică smartphone-ul, astfel încât ochiul stâng să ajungă în centrul pătratului, să se reajusteze, așteaptă.

Durează trei sau patru secunde lungi până când în cele din urmă un clic confirmă că scanarea irisului este completă și că s-a conectat la sistem.

O metodă de identificare corectă, absolut nefalsificabilă – cuvintele vânzătorului. Apare meniul bine cunoscut și-i arată schematic toate dispozitivele conectate. Toate sunt tăiate cu o bară roșie, în afară de televizor. Speră că acum totul se va lămuri și că este vorba doar despre o defecțiune a sistemului. Apăsă pe DESCHIDE TOT în partea de jos, se uită fix la simboluri și așteaptă ca barele roșii să dispară în sfârșit.

Nu se întâmplă nimic.

— Fir-ar să fie, spune ea și încearcă din nou, tot fără succes.

Cu degete grăbite, încearcă pe rând, apasă pe simbolul ușii, iar și iar.

— Haide! țipă ea la aparat. La naiba!

Un zgomot în spatele ei o opreşte. Chiar în timp ce se întoarce, îşi dă seama de ceea ce tocmai a auzit: clinchetul cu care se deschide uşa casei.

Pentru o clipă, se uită nedumerită la deschizătura prin care lumina lunii cade pe hol. Funcția de control a uşii nu a putut fi activată... Dar asta nu mai contează. Poate ieşi din casă, acesta este singurul lucru care contează în acest moment.

Cu toate acestea, nu face decât un singur pas.

10

Hendrik tresări când începu să-i sune alarma telefonului.

Justin Timberlake, Can't stop the feeling.

De obicei, piesa îl trezea lin, dar în subconştientul lui era îngrijorat pentru situația în care se afla, de aceea constată că se trezise imediat de-a binelea. Întinse mâna spre noptieră, tastă pe afişajul smartphone-ului şi dezactivă funcția de alarmă.

Imediat după discuția cu Julia, se băgase în pat, meditase o vreme la ceea ce descoperise ea şi căzuse destul de repede într-un somn agitat. Transpirase mereu şi trăsese cu urechea în întuneric, pentru a surprinde vreun zgomot. De câteva ori pipăise pe lângă el, în pat, deşi ştia că Linda nu era acolo.

Îşi trase cu greu picioarele din pat, îşi frecă fața cu mâinile şi decuplă smartphone-ul de la încărcător. Pe lista de apeluri, înaintea numărului Lindei era numărul 23 între

paranteze. De atâtea ori încercase fără succes să o contacteze de la dispariția ei.

Îi tastă numele şi puse la ureche telefonul mobil. Când se auzi mesageria vocală, Hendrik se ridică, închise telefonul şi accesă noile mesaje sosite pe Facebook. Acestea nu prea se deosebeau de cele primite până atunci. După ce făcu un duş rece, se simți un pic mai bine. Sări peste micul dejun, n-avea poftă de mâncare.

La opt fără douăzeci, Hendrik parcă maşina pe acelaşi loc din ziua precedentă şi porni spre intrarea în tunelul Elbe, unde ajunse cu câteva minute înainte de ora stabilită.

Atât de devreme, era clar mai multă linişte în fața Landungsbrücken.

Se uită la ceas, privi în jur, dar nu se vedea nici urmă de Julia. La opt şi zece îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi formă numărul ei. Nici nu apucă bine să sune telefonul că se auzi mesageria vocală. Julia îi cerea să lase un mesaj, promițând că va reveni cât mai curând posibil. Ca şi Linda.

Cu un sentiment neplăcut, Hendrik lăsă în jos mâna cu telefonul şi privi din nou în jur.

Desigur, era posibil ca telefonul să i se fi închis – poate bateria era descărcată – şi acum Julia să fie în căutarea unui loc de parcare. Dar instinctul îi spunea că nu acesta era adevărul. Mai ales că, în mod sigur, încă mai spera că soțul ei o va suna şi avea grijă, ca şi el, ca bateria telefonului să fie mereu încărcată.

Cu toate acestea, se mai plimbă neliniştit în sus şi în jos până pe la opt şi jumătate şi mai încercă de câteva ori să o contacteze, înainte să renunțe în cele din urmă.

Revenind la maşină, îşi aminti de cartea de vizită pe care i-o dăduse inspectorul Sprang. O găsi în buzunarul din spate al blugilor. Se uită repede la numărul biroului, dar apoi întoarse cartonaşul şi salvă în telefon numărul de mobil scris cu stilou negru pe verso.

— Da, Sprang?

— Zemmer aici, putem vorbi un moment?

— Da, desigur, domnule Zemmer. Ce se aude?

Hendrik îi povesti despre apelul Juliei cu o seară înainte şi despre întâlnirea pe care o stabiliseră şi încheie scurta relatare cu faptul că femeia nu mai apăruse şi nici nu putea fi contactată telefonic.

— Hm... mârâi Sprang. Desigur, pot fi mai multe motive pentru asta.

— Da, dar în actuala situație există cel puțin posibilitatea să i se fi întâmplat ceva. Poate pentru că a descoperit ceva care l-ar putea pune în pericol pe răpitor.

— Dar dacă ar fi aşa, de unde să ştie răpitorul că doamna Krollmann a făcut această descoperire?

— Acum ați început ca partenerul dumneavoastră?

— În regulă, voi trimite o maşină de poliție la ea acasă, ca să vadă colegii dacă e totul în ordine, bine?

— Da, mulţumesc. De fapt, unde locuieşte?

— Nu v-a spus?

— Ba da, în Groß Flottbek, pe Müllenhoffweg. Dar nu ştiu numărul casei.

— Îmi pare rău, dar în acest caz nici eu nu vi-l pot spune. Confidenţialitatea.

Hendrik dădu ochii peste cap.

— Cel puţin mă anunţaţi dacă au verificat colegii dumneavoastră? Sau şi asta se încadrează la confidenţialitate?

— Vă voi suna.

Hendrik tocmai băgase telefonul în buzunar, când se auzi începutul melodiei Doctor! Doctor! Un apel de la spital.

— Voiam să ştiu dacă sunt noutăţi despre Linda, explică Paul Gerdes, fără introducere.

— Nu, din păcate nu.

— Niciun indiciu, chiar nimic?

— Nu, răspunse Hendrik laconic.

Avea sentimentul că orice conversaţie pe această temă cu oricine altcineva decât cu poliţia agrava lucrurile şi sporea teama lui pentru Linda.

— Pot să fac ceva pentru tine?

— Nu, nu văd ce. Doar dacă eşti prieten cu şeful poliției şi-l poți convinge să-i pună pe funcționarii lui să se ocupe de această problemă.

— Adică ei încă mai au impresia că Linda te-a părăsit pentru că aşa a vrut ea?

— Da.

— Îl cunosc pe ministrul de Interne, dar, din păcate, nu aşa de bine încât să pot să-l sun şi să mă bag în treburile lui.

— În regulă, nici n-am vorbit serios.

— Sună-mă când afli ceva, bine?

— Da, aşa am să fac, mulțumesc pentru telefon.

Hendrik închise, puse telefonul la loc şi urcă în maşină.

O jumătate de oră mai târziu, când coti pe strada unde se afla casa lui, opri şi frână instinctiv. Pe aleea lui era o maşină mică, albă. De portiera pasagerului se sprijinea o femeie cu părul blond până la umeri, care în mod evident îl observă în aceeaşi clipă şi privi în direcția lui.

Hendrik parcurse ultima sută de metri, întoarse pe alee chiar în fața vehiculului şi parcă maşina în fața garajului.

— Bună ziua, spuse Hendrik, în timp ce femeia venea fără ezitare spre el. Cu ce vă pot ajuta?

Nu era foarte înaltă, poate un metru şaizeci, subțire şi mult mai tânără decât el, cel mult de vreo douăzeci şi cinci de ani. Se opri chiar în fața lui şi-l privi sigură de sine, cu ochii ei verzi.

— Întrebarea este cu ce vă pot eu ajuta.

Hendrik închise portiera şoferului.

— Nu înţeleg...

Femeia îl întrerupse ridicând o bucată de hârtie pe care scria cu litere mari:

Vă rog să vă închideţi telefonul mobil. Vă explic totul imediat, dar vă rog să-l închideţi.

Hendrik începu să spună ceva, dar ea îşi duse la buze degetul arătător şi-l privi aproape rugător.

Întrebarea este ce pot eu face pentru dumneavoastră, spusese ea.

Pentru un moment se gândi să-i ceară să părăsească imediat proprietatea, dar exista speranţa că femeia ar putea şti ceva despre Linda.

Spunându-şi că este nebun, îşi luă smartphone-ul, îi aruncă tinerei încă o privire critică şi, în cele din urmă, închise aparatul, în timp ce ea dădea din cap a aprobare.

Când ecranul se întunecă, Hendrik îi arătă telefonul.

— Poftim. Iar acum sper că aveţi o explicaţie plauzibilă pentru această acţiune.

Ea dădu din cap.

— Am o explicaţie. Numele meu este Alexandra Tries. Am văzut postarea dumneavoastră pe Facebook şi m-am gândit că ar trebui să discutăm.

— Aha. De ce credeți asta? Şi de ce trebuie să închid telefonul pentru asta?

— Pentru că v-aş putea ajuta să vă găsiți soția.

Hendrik începu să spere din nou.

— Ce ştiți?

— Vi se va părea ciudat acum, dar...

Arătă spre casă.

— Ați instalat un sistem de casă inteligentă?

Hendrik nu vedea legătura.

— Asta sună într-adevăr ciudat. Ce ştiți despre dispariția Lindei?

— Să vă întreb într-o formă mai concretă, ca să vedeți că nu sunt o ciudată. Ați instalat un sistem de casă inteligentă, care poartă numele de Adam?

— Cum? întrebă Hendrik, acum total confuz.

— Am întrebat dacă ați instalat în casa dumneavoastră un sistem de casă inteligentă numit Adam.

Se pare că expresia de pe chipul lui era deja un răspuns, pentru că ea dădu din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu. Iar eu am suspiciunea că acest sistem are legătură cu dispariția soției dumneavoastră.

Prin mintea lui Hendrik treceau mai multe lucruri în acelaşi timp. Cel puţin un lucru se afla sigur în zona posibilului: ca această tânără într-adevăr să ştie ceva care să-i fie de ajutor. Chiar dacă asta încă suna în acest moment destul de nebunesc.

— Îl controlaţi pe Adam printr-o aplicaţie?

— Da.

— OK. Acum vreţi să intraţi în casă şi să deconectaţi Adam? Apoi deschideţi din nou telefonul mobil şi ştergeţi aplicaţia.

— Dar de ce? Mai întâi să închid telefonul şi apoi să-l deschid din nou? Şi să dezinstalez aplicaţia, prin care este controlat întregul sistem?

— Pentru că sunt destul de sigură că Adam vă ascultă. În casa dumneavoastră, prin sistem, prin aplicaţie când sunteţi pe drum. Vă rog!

Situaţia era din ce în ce mai nebunească. Desigur, Hendrik cunoştea avertismentele că unele dintre cele mai populare aplicaţii de pe telefoanele mobile îi ascultau pe proprietarii lor, dar un sistem de casă inteligentă? La ce ar folosi acest lucru?

— Foarte bine, spuse Alexandra când Hendrik ezită; femeia inspiră adânc şi închise ochii o clipă, de parcă ar fi avut o sarcină dificilă de rezolvat. Vă înţeleg confuzia. Atunci, o explicaţie. Au existat semne de intrare prin efracţie, când a dispărut soţia dumneavoastră?

— Încă nu este soția mea, urma să ne căsătorim săptămâna viitoare, explică încet Hendrik, întrebându-se de ce durea atât de mult faptul că ea o numea pe Linda soția lui.

De ce era important pentru el să clarifice acest lucru în fața acestei necunoscute. În această situație. În clipa următoare, consternat, își dădu seama că a folosit timpul trecut. Voiam să ne căsătorim... Ca şi cum n-ar mai exista speranțe. Alungă gândul şi privi insistent în ochii Alexandrei.

— Nu. De aceea, poliția crede că Linda a plecat de bunăvoie.

Ea aprobă din cap.

— Adam poate să deschidă uşile şi din exterior, nu-i aşa? Noi n-am mai folosit funcția asta până acum, dar da, din câte ştiu, ar funcționa prin intermediul aplicației.

Aprobare din nou.

— Ați observat ceva neobişnuit la sistem?

— Ceva neobişnuit?

Hendrik o revăzu pe Linda, aşezată la masă în fața lui şi privindu-l cu dragoste, în timp ce el lăuda deşertul Namib.

Apoi se făcuse brusc întuneric, dar nu ca la o pană de curent, ci ca şi cum lumina ar fi scăzut uniform, pentru a scălda iar camera într-o lumină discretă. O altă funcție stăpânită de Adam.

— Aşa a fost, nu? O văd pe chipul dumneavoastră.

11

— Alaltăieri seară, înainte ca ea să dispară... Lumina. S-a întunecat lent şi apoi s-a luminat iar. Eu chiar am glumit că Adam se joacă cu noi.

— Vă puteţi imagina că o companie care produce sau programează asemenea sisteme de casă inteligentă are şi o posibilitate de a le accesa?

Hendrik a vrut să-i spună că nicio companie nu-şi poate asuma acest risc, deoarece ar însemna să încalce legea, dar Alexandra păru să presimtă acest răspuns şi-l opri ridicând mâna.

— Aţi auzit, în legătură cu computerele, despre ceva ce se numeşte backdoor[6]?

— Cred că da, dar nu mai ştiu în ce context.

— Este denumirea dată unui fragment de cod încorporat unui software de către programator, care permite accesul la un computer sau la un sistem computerizat, ocolind protecţia normală.

— Deci un fel de parolă universală?

— Da, cam aşa ceva.

---

[6] Uşă secretă.

— Şi credeți că programatorul lui Adam a încorporat aşa ceva şi s-a strecurat în sistemul nostru, ca să deschidă uşa şi să aibă acces la casă?

— Nu ştiu dacă a fost neapărat programatorul, dar da, ar fi posibil.

— Şi de ce ar face aşa ceva? Dacă ar căuta lucruri de valoare sau ar fi cerut o răscumpărare, bine aş putea înțelege asta, dar să răpeşti o femeie din casa ei? Ați spus la poliție ce bănuieli aveți?

— Da, şi chipurile au discutat cu cineva de la firmă, dar n-au putut afla nimic.

Hendrik clătină din cap.

— Nu ştiu... Toate astea îmi sună mai mult a SF.

— Aşa o fi, dar în ultimele săptămâni au dispărut la Hamburg trei persoane. Şi în toate cele trei case s-a instalat Adam.

— Trei?

— Da.

— Ciudat. Nimeni din poliție nu a menționat asta. Eu cunosc doar încă un alt caz.

Alexandra ridică din umeri.

— Pentru că în niciun caz din trei nu sunt semne de efracție sau orice alt indiciu al unei infracțiuni.

— Şi de ce vă ocupați dumneavoastră de acest lucru? Profesional?

— Da şi nu. Sunt aproape la finalul studiilor de psihologie şi până acum câteva zile am efectuat un stagiu la LKA Hamburg, ca să mă pot prezenta după absolvire fie ca psiholog criminalist, fie ca profiler. Acolo am auzit de celelalte două cazuri de dispariție, înainte de cazul... logodnicei dumneavoastră. N-am mai avut linişte. Am făcut multe cercetări. Apoi am văzut postarea dumneavoastră pe Facebook.

— Ați fost la LKA? Îl cunoaşteți pe un anume Kantstein, inspector-şef?

Ea îşi strâmbă gura într-un zâmbet greu de citit.

— Da, eram repartizată la el şi la Sprang, partenerul lui, când am aflat despre lucrurile astea.

— Şi lor le-ați relatat despre suspiciunile dumneavoastră cu privire la Smart-Home-Systems?

Ea emise un fluierat.

— O, da. Ieri l-am sunat pe Sprang, dar am impresia că nu-i pasă prea mult. Sau mai degrabă că inspectorul-şef Kantstein nu este interesat de asta.

— Da, cunosc sentimentul.

Tânăra femeie arătă spre uşa din față.

— Ce-ar fi să intrăm şi să-l închideți pe Adam?

Hendrik o privi încă bănuitor.

— Ați spus că ați aflat despre cei doi dispăruți în timpul stagiului efectuat la LKA. În plus, sunteți pe cale să vă finalizați studiile. De aceea, eu mă întreb de ce vă sacrificați timpul pentru a veni şi aici? Ce câştigați din asta?

Ea îşi legănă încet capul.

— Poate că are legătură cu ego-ul meu. Îmi închipui că am o intuiție destul de bună, iar ea îmi spune că logodnica dumneavoastră n-a plecat de bunăvoie, ca şi ceilalți doi. Faptul că în toate casele s-a instalat acest sistem nu poate fi o simplă coincidență. Asta nu-mi dă pace.

Şi adăugă zâmbind:

— Şi da, aş mai vrea să-i dovedesc domnului Kantstein că am dreptate.

Asta părea să aibă sens pentru Hendrik şi, cu toate că încă nu era complet convins, dădu din cap şi spuse:

— Bine. N-are cum să strice. Doar se pierde un pic de confort.

Merseră spre casă, unul lângă celălalt.

— Ce m-ar mai interesa... De unde aveți adresa mea?

— Vă rog să... Ați scris în postare că logodnica dumneavoastră a dispărut din casa dumneavoastră din Hamburg-Winterhude. V-ați conectat la Facebook cu numele complet. Câți Hendrik Zemmer credeți că există în Winterhude?

Sigur că aşa era.

Hendrik intră în casă înaintea Alexandrei şi se întoarse spre instalația de lângă uşă prin care erau acționate funcțiile lui Adam, când nu se făcea acest lucru prin intermediul aplicației.

Tastă codul de cinci cifre pe ecranul tactil, aşteptă un bip şi atinse butonul cu inscripția Eyescan. Apoi îşi poziționă chipul în fața unui pătrat de sticlă cu latura de aproximativ zece centimetri lungime şi aşteptă doar câteva secunde. Un bip confirmă că scanarea a avut succes. Acum avea acces complet la toate funcțiile lui Adam. Ezită o clipă, apoi atinse două puncte de pe ecranul tactil cu ambele degete arătătoare, în acelaşi timp. Câteva secunde mai târziu, Adam era dezactivat.

— Ştiți ce nu înțeleg eu?

Hendrik se întoarse spre Alexandra, care aşteptase cu răbdare lângă el.

— Se instalează un scaner ocular scump, care este necesar atât aici, cât şi în aplicație, pe lângă cod, ca să te conectezi la sistem şi să împiedici accesul unui străin. Pe urmă, este posibil ca un programator să instaleze în sistem un backdoor prin care să-l poată controla cu uşurință? În toate casele?

Ea dădu din cap şi zâmbi discret.

— Frumoasa lume nouă a tehnologiei.

— Atunci, bine. Ați vrea o ceaşcă de cafea? arătă Hendrik spre bucătărie.

— Cu plăcere.

Chiar dacă era bucuros pe de o parte, datorită Alexandrei, pentru că găsise cel puțin o abordare în căutarea Lindei teoria ei încă-i părea cam trasă de păr. În afară de asta, nu ştia ce să creadă despre tânăra femeie. El nu credea că ea ar fi mințit în legătură cu stagiul la LKA, era prea uşor de verificat, dar de ce voia acum să-l ajute...

Poate că era doar o ciudată care voia să facă pe grozava? Dar era prea inteligentă pentru aşa ceva, iar ce spunea era prea logic. Cel puțin dacă luai în considerare faptul că teoria ei putea fi corectă.

În timp ce se ocupa cu aparatul de cafea, îi puse câteva întrebări personale şi află că Alexandra era din Saarbrücken şi alesese să studieze la Hamburg pentru că iubea oraşul hanseatic încă din copilărie.

Apoi se aşezară cu două pahare de latte macchiato în față.

— De ce n-ați răspuns pur şi simplu la postarea mea pe Facebook şi v-ați deranjat să aflați adresa mea şi să veniți la mine?

Răspunsul ei îl uimi.

— Pentru că nu am un cont de Facebook. Eu n-am o părere bună despre aceste aşa-numite rețele de social media, deoarece în opinia mea acestea sunt orice altceva decât sociale. Oamenii se abrutizează, deoarece abilitățile cognitive nu mai sunt necesare.

— Atunci cum mi-ați citit postarea?

— Mi-a apărut când am dat o căutare despre persoanele dispărute din Hamburg. Ca s-o pot citi, m-am înscris pe

Facebook şi mi-am şters apoi contul, după ce am descoperit că postarea dumneavoastră era singura pe acest subiect. Cum ați fi reacționat dacă ați fi primit un mesaj de la un cont abia creat?

— L-aş fi luat drept una dintre numeroasele glume proaste venite de la conturi false, care au umplut atunci căsuța mea poştală din Facebook.

Ea dădu din cap.

— Tocmai. Aşa că m-am hotărât să vă vorbesc personal.

— De fapt, ați vorbit şi cu celelalte persoane afectate? De exemplu, ce-i cu Julia Krollmann? Cu ea țin legătura.

— Este interesant că menționați asta. Am vorbit cu ea, asta a fost ieri după-amiază. După aceea n-a mai reacționat la apelurile mele. Nici domnul Peters, a cărui soție a dispărut acum două săptămâni, nu mai vrea să audă de teoria mea sau să discute cu mine. El presupune că soția l-a părăsit şi îmi vine să cred că nu este prea deranjat de această situație. Căsnicia lor n-a mers prea bine în ultimii ani.

— Asta-mi aminteşte că ar trebui să-mi redeschid telefonul mobil, pentru cazul în care mă sună acest Sprang.

Hendrik puse smartphone-ul în fața lui pe masă şi-l deschise.

— Îmi faceți favoarea să ştergeți aplicația Adam?

Vocea ei era aproape imploratoare, iar Hendrik decise să-i îndeplinească dorința.

Dacă era nevoie, putea să-l reinstaleze într-un minut.

După ce introduse codul de deblocare şi codul PIN pentru cartela SIM, Hendrik văzu că are un apel pierdut. Numărul îi era necunoscut. Cu o presimțire neplăcută, era cât pe ce să-l tasteze, când Alexandra exclamă:

— Nu!

Când Hendrik, surprins, îşi ridică privirea, ea îi citi pe buze cuvântul „Aplicația!”

Aşa că mai aşteptă o clipă şi şterse Adam înainte să apeleze numărul.

— Sprang?

Hendrik simți cum i se strânge stomacul. Era vorba despre Julia Krollmann sau acum primea un mesaj despre Linda? O veste rea?

— Da, Zemmer aici. M-ați sunat.

— Domnule Zemmer! Mulțumesc că ați revenit cu un apel. Este vorba despre doamna Krollmann.

Polițistul se opri o clipă.

— Şi?

— Da, deci... uşa terasei nu era încuiată când colegii au ajuns la ea acasă, de aceea au intrat. Doamna Krollmann nu este acasă. Dar colegii au găsit smartphone-ul ei pe masa din living.

— A dispărut şi ea? Adică în zilele noastre nimeni nu iese din casă de bunăvoie fără telefonul mobil.

— Ar fi ceva care poate fi important pentru dumneavoastră.

Hendrik simți cum i se accelerează pulsul. Oare erau noutăți despre Linda?

— Sunt la fața locului cu colegul Kantstein şi telefonul e chiar în fața mea. Doamna Krollmann şi-a folosit data naşterii drept cod de deblocare, aşa că a fost uşor să aruncăm o privire. Este aici un mesaj pe care l-a primit cu puțin înainte de ora unu, noaptea trecută.

— Da şi? spuse Hendrik nerăbdător.

— Este de la soțul ei dispărut, Jonas.

12

Hendrik avu nevoie de un moment ca să proceseze vestea-surpriză.

— Şi? Care este mesajul?

— Aşteptați un minut, vi-l citesc. Scrie aşa:

Julia, te-am părăsit. Iartă-mă că sunt atât de laş, dar există cineva nou în viața mea. Era şi ea legată prin obligații, şi-a lăsat vechea viață în urmă la fel de împăcată ca mine. Am plecat din Hamburg. Poți păstra tot. Ce este aici şi casa noastră din Hamburg. Ştiu că te rănesc astfel şi chiar dacă n-am putut să ți-o spun personal, aş vrea să ştii că tu n-ai greşit cu nimic. Este vina mea. Am văzut-o şi m-am îndrăgostit. N-am putut face altfel. Îmi pare atât de rău.

Sfârşit.

Hendrik se strădui să analizeze obiectiv şi să pună în ordine cele auzite, chiar dacă înțelesese deja ce puteau însemna aceste rânduri. Cel puțin din perspectiva poliției.

— Şi este sigur că acest mesaj a venit de la soțul ei?

— Cel puțin a fost trimis de pe telefonul lui mobil.

— Dar asta înseamnă şi că putea fi scris de oricine ar avea telefonul mobil al lui Krollmann.

— Da, teoretic ar fi putut să-l scrie şi altcineva, dar gândiți...

Hendrik auzi zgomote puternice, un „Hei!” surprins şi apoi vocea deranjată a inspectorului-şef Kantstein, care se pare că luase receptorul din mâna lui Sprang.

— Domnule Zemmer, doi adulți dispar de acasă într-o perioadă de câteva zile cu valizele pregătite. Un bărbat şi o femeie. Fără cea mai mică urmă a unei infracțiuni violente. Apoi, soția dispărutului primeşte vestea că a părăsit-o intempestiv pentru că s-a îndrăgostit de o femeie care era şi ea legată prin obligații şi a şters-o şi ea. Totul sună logic şi se potriveşte perfect situației cu care ne confruntăm. Acum spuneți-mi ceva: ce motiv ar avea orice gen de infractor ca să simuleze toate astea?

— Asta nu ştiu, dar...

— Nici eu nu ştiu, pentru că un astfel de motiv nu există. O răpire cu cerere de răscumpărare cade. Un ucigaş psihopat

care se ocupă doar cu uciderea nu s-ar fi deranjat să însceneze totul. Aşadar, de ce ar trebui să le cerem colegilor de la departamentul nostru de investigații, deja cu personal insuficient, să înceapă ancheta? Şi ce sau pe cine să ancheteze? Chestiunea este cum nu se poate mai limpede.

Urmă un „Te rog” îndepărtat, apoi se auzi din nou vocea lui Sprang.

— Am revenit. Îmi pare rău, dar colegul meu are dreptate. Chiar după acest mesaj, pur şi simplu nu mai avem niciun motiv să întreprindem ceva.

— Şi unde credeți că este Julia Krollmann?

Vocea lui Hendrik suna la fel de abătută cum se simțea el.

— Chiar dumneavoastră ați spus că uşa terasei era deschisă şi că Julia a dispărut fără să-şi ia telefonul mobil. De aici se poate presupune că n-a plecat la plimbare.

— Poate că bănuieşte unde se află soțul ei şi... şi doamna cu care este acum? Apoi cu siguranță a plecat în grabă şi nu s-a mai gândit nici la uşă, nici la telefonul mobil.

Apăru o scurtă pauză, apoi vocea lui Sprang sună mai încet, conspirativ.

— Eu vă înțeleg, domnule Zemmer. Şi nu sunt aşa sigur cum este colegul meu că totul este chiar aşa cum pare. Mi se pare prea... simplu. Vă sun îndată ce sunt singur, bine? Vorbim.

— Da, bine.

Hendrik închise telefonul şi se uită o vreme la masa din fața lui, până când îşi dădu seama că Alexandra îl privea întrebător. Îi relată în câteva cuvinte ce oricum ea nu auzise.

Alexandra clătină din cap.

— Am fost în total patru săptămâni la LKA, ultimele două la Sprang şi Kantstein. Nu ştiu ce e în neregulă cu inspectorul-şef, dar la început mi s-a părut cu totul altfel. Comportamentul lui de acum a apărut doar în ultimele zile. Trebuie să existe un motiv pentru asta.

Hendrik îşi aminti că Sprang menționase problemele personale ale lui Kantstein, dar până la urmă asta nu conta. După toate aparențele, se pare că nu putea spera la ajutorul poliției.

— Până la urmă, nu contează de ce inspectorul-şef se comportă ca un nemernic. Sunt convins, cum eram şi înainte, că Linda nu m-a părăsit.

Alexandra îşi termină cafeaua şi se ridică.

— Bine. Ați primit sistemul de casă inteligentă direct de la producător? Hamburg Home Systems?

— Da, exact. Cred că numai de la ei se poate obține acest sistem. Tot ei l-au şi produs.

— Ca şi în celelalte cazuri. Ce-ați zice să le facem o vizită?

Firma Hamburg Home Systems avea sediul în Eidelstedt, unde ajunseră în mai puțin jumătate de oră. Alexandra îşi

lăsase maşinuța în fața casei şi plecase în maşina lui Hendrik.

Clădirea mică, în stilul anilor şaptezeci, se afla într-un puternic contrast cu sistemele ultramoderne de casă inteligentă şi alte echipamente digitale pe care compania le producea, le distribuia şi le instala.

Intrând în birou, femeia tânără cu părul negru din spatele ghişeului de la recepție ridică privirea de pe monitorul ei şi le zâmbi cu amabilitate.

— Bună dimineața, cu ce vă pot ajuta?

Hendrik îşi dădu numele, spuse că deține un sistem de casă inteligentă de la firma lor şi că ar dori să discute cu patronul, domnul Buchmann.

Zâmbetul femeii nu se schimbă. Avea dinți remarcabil de drepți şi albi.

— Pot să ştiu despre ce este vorba?

— Am câteva întrebări despre sistem, despre care aş dori mult să vorbesc cu domnul Buchmann.

— O reclamație?

Pentru o clipă, Hendrik se întrebă dacă femea îşi va destinde la un moment dat muşchii faciali.

— Nu, mai degrabă întrebări generale despre ce poate face sistemul şi despre securitate.

Bruneta arătă lateral spre câteva scaune cu o măsuță în mijloc.

— Vă rog să luați loc un moment, îl sun imediat pe managerul de service.

— Nu, nu pe managerul de service, aş vrea să vorbesc chiar cu domnul Buchmann.

— Mă tem că acest lucru nu va fi posibil. Domnul Buchmann este foarte ocupat şi de obicei nu se află la sediu. Sunt sigură că domnul Meinhard, managerul nostru de service, vă va putea răspunde la toate întrebările. Pentru asta se află aici.

Hendrik simți nevoia imperioasă de a-i spune cu brutalitate să-şi şteargă imediat zâmbetul acela fals de pe buze, dar se stăpâni. Totuşi, simțea furia crescând în el. Dar înainte să poată riposta, Alexandra ieşi în fața lui şi spuse răspicat, cu un zâmbet în niciun caz mai prejos decât al brunetei:

— Vă înțeleg cât se poate de bine. Doar că domnul Zemmer are bănuiala întemeiată că sistemul dumneavoastră l-a spionat şi a fost folosit în scop infracțional. Şi mă tem că în următoarea jumătate de oră va vorbi cu cineva despre asta. Fie cu ocupatul domn Buchmann, fie cu un polițist sau cu un jurnalist. Probabil cu ultimii doi. Deci ce credeți? Cine să fie partenerul de discuție?

Aveau noroc, domnul Buchmann era la sediu şi avea timp.

În mai puțin de cinci minute, erau aşezați în fața omului, în biroul său. Buchmann avea în jur de şaizeci de ani şi avea părul cărunt bine frizat. Era bine îmbrăcat, într-un stil conservator, aşa cum îşi imaginase Hendrik un om de afaceri hanseatic. După ce-i primi călduros deşi – sau tocmai din acest motiv – aflase de la zâmbăreață despre ce este vorba, Hendrik trecu direct la subiect.

— Acasă la mine a fost instalat sistemul dumneavoastră de casă inteligentă Adam şi am nişte întrebări despre asta. Este posibil să controleze cineva din exterior sistemul?

— Scuzați-mă, am uitat să vă întreb dacă ați dori să beți ceva. Poate o cafea sau un pahar de apă?

— Nu, mulțumesc.

— Bun, desigur că-l puteți controla pe Adam prin intermediul aplicației de oriunde, cu condiția să aveți acces la internet.

— Tocmai. Şi dacă eu pot face asta, ar putea şi altcineva care reuşeşte să pirateze aplicația.

Buchmann zâmbi cu îngăduință.

— Domnule Zemmer, pentru asta ar trebui ca persoana să se înregistreze ca administrator prin intermediul Masterului, adică dumneavoastră, cu irisul dumneavoastră. Altfel nu este posibil. Aici este vorba despre un proces de securitate high-end. Acesta este şi scopul scanării oculare.

— Dar posibilitatea accesului prin intermediul setărilor din producție? interveni Alexandra în discuție.

Buchmann clătină din cap şi se întoarse spre Hendrik.

— Vă amintiți că, după ce sistemul a fost complet instalat, tehnicianul nostru de service v-a setat un cod din cinci caractere şi o scanare a ochiului dumneavoastră ca acces Master pentru Adam? După finalizarea acestui proces, accesul la instalare s-a şters automat. Nimeni în afară de

dumneavoastră şi de persoanele care au fost setate ca administratori nu poate accesa sistemul.

— Şi dacă i s-ar întâmpla ceva domnului Zemmer? întrebă Alexandra.

— În acest caz, sistemul ar trebui să fie readus la setările din producție, proces prin care s-ar şterge toate datele, iar Adam ar fi inoperabil până când s-ar stabili un nou Master. Dar despre ce vorbim aici, de fapt? Doamna Recktenwald a menționat că ați avea suspiciunea de a fi fost spionat de Adam. Cum v-a venit această idee absurdă?

— Au existat unele defecțiuni, se eschivă Hendrik.

— Soția lui a fost răpită, explică Alexandra, după care atât Hendrik, cât şi Buchmann se întoarseră brusc spre ea. Şi crede că făptaşul a deschis uşa din față cu ajutorul lui Adam.

Tăcerea care se aşternu brusc în cameră era aproape palpabilă.

Hendrik se uită perplex la Alexandra şi ar fi vrut s-o întrebe cu bruschețe ce naiba i-a venit să vorbească despre dispariția Lindei fără permisiunea lui, dar se abținu. Putea face asta mai târziu.

— Poftim?

Hendrik nu era sigur că el, Buchmann, îşi dezvăluia surpriza.

— Soția dumneavoastră a... asta este groaznic.

— Da, aşa este.

— Şi credeți că... Dumnezeule mare. Desigur, ați fost deja la poliție, nu-i aşa?

— Da, dar au o problemă aici: faptul că nu există nici semne de efracție, nici indicii concrete ale unei infracțiuni.

— Înțeleg...

Buchmann se ridică, băgă mâna în buzunarul jachetei sale bleumarin şi se plimbă în sus şi în pe jos lângă fotolii, apoi se opri în fața lui Hendrik.

— Numai gândul că o persoană ar putea avea de suferit pentru că unul dintre sistemele noastre a fost piratat ar fi un motiv pentru care să închid imediat firma. Dar vă pot asigura că acest lucru nu este posibil. Avem certificare TÜV, iar sistemul a fost pus la dispoziția celor mai buni hackeri pentru testare înainte de a intra pe piață. Niciunul n-a reuşit.

Alexandra se ridică, la rândul ei.

— Cine a programat de fapt softul lui Adam?

— Avem la firmă proprii noştri programatori de sistem. Totul made in Germany.

— Şi de când a ieşit Adam pe piață?

— De aproape trei ani.

Buchmann ridică din umeri.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult, dar altceva nu vă pot spune. Adam este sigur, vă pot garanta asta. Iar

acum vă rog să mă scuzați. Mai am câteva întâlniri importante.

13

Vocea bărbatului se aude ca printr-un prosop pluşat. Ceva rece o apasă pe obraz. Simte un ciocănit dureros în craniu, venind din interior, îşi simte limba ca pe un corp străin, până într-atât, încât aproape că-i vine să vomite.

Toate aceste impresii o asaltează, în timp ce rațiunea ei luptă să ajungă la suprafața conştiinței. Apoi, brusc, memoria îi revine. Lumina, televizorul... uşa din față. Dintr-odată ceva moale îi apasă gura. În acelaşi timp, o mână care se află pe fruntea ei îi trage capul spre spate. Mirosul dulceag... bezna fără fund în care cade.

De teamă nebună, inima îi bate în piept atât de violent, încât este sigură că cineva care se află în aceeaşi cameră o poate auzi.

A fost răpită. Ca Jonas? Acum zace undeva pe podea, lângă ea stă în picioare... răpitorul ei? Şi discută. Indiferent cu cine. Ea respiră foarte uşor, nu se mişcă niciun milimetru. Cine ştie ce i-ar face dacă ar observa că şi-a revenit.

Se înşală oare sau vocea se îndepărtează? Apoi amuțeşte.

Tăcere. Aşteaptă să vadă dacă răpitorul se întoarce. După o vreme, îndrăzneşte să deschidă ochii. Nimeni lângă ea. Numai podeaua cu linoleum. Acum trebuie să gândească

organizat. Viața ei poate depinde de asta. Mai întâi, trebuie să înțeleagă situația în care se află.

Îşi mişcă picioarele, brațele... doar câțiva centimetri, dar suficient pentru a vedea că nimic nu-i împiedică mişcările. Nu are cătuşe. Bine. Atât cât se poate vorbi de bine în această situație.

Îşi întoarce capul, acum poate vedea bine o porțiune a încăperii, până la perete. Acesta este la doar doi metri distanță de ea. Liber, faianțat în alb. Dar încăperea pare lungă. Doar partea în care se află ea pe podea este luminată. Nu poate recunoaşte niciun capăt, peretele dispare în întuneric după câțiva metri, în ambele direcții.

Îşi încordează muşchii, îşi pune mâinile pe podea şi se împinge în poziție aşezată, apoi se uită în jur. În partea cealaltă sunt mai multe de văzut. Picioare cromate pe rotile... tot cromate, rafturi lungi... trei piese, una lângă alta. Mese, ca într-o... sală de operații? Un spital? Asta sugerează pereții albi şi podeaua cu linoleum, ca şi panourile de aluminiu de pe tavan, deasupra ei. Spațiul este mult prea mare pentru o sală de spital. Mai sunt nişte dulapuri pe role, cu rafturi cromate. Asta, într-adevăr, arată mai degrabă ca o sală de operații. Pe de altă parte, nu are un aspect suficient de clinic.

Nu contează. Trebuie să se ridice înainte ca bărbatul să se întoarcă.

Poate va scăpa. Reuşeşte să se ridice, se uită în jur şi îşi acoperă gura cu mâna, îngrozită.

Pe o masă încadrată de altele două, se află un bărbat gol. Imediat, îşi dă seama că este mort.

Îi vede tălpile, picioarele, penisul atrofiat, care zace în pliul pielii scrotului ca într-un cuib, apoi uşoara curbă din partea de jos a abdomenului. Şi apoi ceva ce mintea ei nu vrea să accepte. Ceva voluminos, de culoare închisă.

Ţinând mâna încă lipită de gură, se mişcă în direcţia cadavrului, deşi totul în ea ţipă să se întoarcă imediat şi să fugă, cât poate de repede şi de departe.

Următorul pas, încă unul. Înconjoară picioarele albe ca varul, până când poate vedea mai mult. Mai mult decât ar vrea. De la osul pubian aproape până de gât, se întinde o incizie închisă grosolan cu nişte copci mari, late, neglijente. Priveliştea este atât de cumplită, încât este pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa şi totuşi mai face un ultim pas ca să vadă capul bărbatului. Faţa lui.

Se mişcă precum o marionetă.

Doar o secundă, o privire, apoi îşi pierde cunoştinţa.

14

După ce părăsiră clădirea, Hendrik se opri în faţa însoţitoarei lui.

— Trebuie să lămurim ceva.

Alexandra îşi încreţi fruntea, evident surprinsă.

— Ce anume?

— Mă bucură faptul că vreți să mă ajutați, dar eu sunt cel care decide ce şi cui îi spunem, cel puțin când vine vorba de lucrurile care mă privesc direct. Dacă eu consider că cineva ar trebui să afle despre răpirea Lindei, ofer eu aceste informații, şi nu dumneavoastră, bine?

Fără ezitare, ea încuviință din cap.

— Înțeleg. Îmi pare rău. Am vrut să văd cum reacționează Buchmann când este confruntat brusc cu situația, dar hei... vă înțeleg punctul de vedere.

Cu un zâmbet de scuze, îl ocoli şi ajunse la maşină. Hendrik rămase acolo buimăcit, privind în urma ei. În mod evident, Alexandra nu discuta mult timp în contradictoriu, ci accepta opinia altora. Deşi tocmai se supărase pe ea, trebuia să admită că asta era o trăsătură pe care o aprecia mult.

O urmă, dar înainte să urce în maşină scoase smartphone-ul şi încercă din nou să o contacteze pe Linda. Cum nu avu mai mult succes decât în celelalte dăți, îşi strecură telefonul înapoi în buzunarul blugilor, se aşeză pe scaunul şoferului şi îşi puse centura de siguranță. Pentru un scurt moment, se gândi iar la discuția cu şeful firmei şi murmură:

— Ciudat.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu spuneați că Sprang şi Kantstein au vorbit cu proprietarul firmei după ce le-ați atras atenția că în casele tuturor celor care au dispărut a fost instalat Adam?

Alexandra încuviință, iar Hendrik văzu că ea ştie unde bate.

— Da, asta a fost alaltăieri. Straniu, nu-i aşa?

— Deci şi dumneavoastră v-aţi mirat că Buchmann m-a întrebat dacă am vorbit cu poliţia despre suspiciunile mele. Asta nu se potriveşte.

— Să mai intrăm o dată?

Hendrik clătină din cap.

— Nu, sunt sigur că ocupatul domn Buchmann nu mai are timp pentru noi. Dar poate că ar trebui să vorbim cu Sprang şi Kantstein despre asta.

— Atunci ar trebui să faceţi dumneavoastră asta. Cu mine cred că nu mai vor să vorbească. Cel puţin Kantstein. Probabil că l-am călcat pe nervi prea mult în ultimele zile.

Hendrik încuviinţă din cap cu un aer sumbru şi porni motorul.

— Atunci mai avem şi aici un lucru în comun!

Hendrik scoase maşina din parcare şi întoarse spre dreapta.

O vreme continuară să meargă în tăcere până când Alexandra spuse:

— Nu l-aţi întrebat pe Buchmann de numele programatorului pentru că ştiaţi că oricum nu vi l-ar fi spus, pretextând protecţia datelor, nu?

Surprins, Hendrik îi aruncă o privire rapidă. Această tânără femeie avea o percepţie remarcabilă.

— Corect. Dacă aveți dreptate în privința programatorului şi acestui backdoor, atunci oamenii de la firmă au fost deja avertizați cu privire la întrebare. Poate vom afla şi aşa cine scrie programele pentru firma Hamburg Home Systems. Precis sunt mai mulți.

Când ajunseră la casa lui Hendrik, Sprang era pe punctul de a urca într-un BMW negru parcat la marginea străzii, în fața maşinii Alexandrei. Închise portiera la loc şi îi urmă în timp ce ei intrau pe alee.

Hendrik opri motorul şi coborî repede.

— Sunt noutăți despre Linda?

— Nu chiar, nu.

Privirea lui Sprang se îndreptă spre Alexandra, care cobora şi ea.

— Bună, Alex, o salută el cu un rânjet acru. De ce nu mă surprinde să te văd aici?

— Poate pentru că ai parcat în fața maşinii mele? Şi pentru că ştii că presupunerile mele nu sunt atât de exagerate, dar din păcate n-ai tupeul să te impui în fața partenerului tău ursuz?

Sprang încuviință, rânjind.

— Cine ştie...

Apoi se întoarse spre Hendrik.

— Am reuşit să aflăm că mesajul i-a fost trimis Juliei Krollmann de la Greetsiel.

— Greetsiel... asta e la Marea Nordului, nu-i aşa? Ostfriesland?

— Exact, un oraş mic, la circa două sute cincizeci de kilometri de aici. Familia Krollmann are acolo o casă de vacanță.

Hendrik simți din nou lovitura de pumn în stomac. Într-adevăr, asta s-ar potrivi cu teoria lui Kantstein, că Linda şi Krollmann...

O casă de vacanță la mare. Un cuib de amor... La acest gând simți cum greața urcă în el şi nu pentru prima dată Hendrik se întrebă de ce indiciile care arătau că Linda ar fi putut pleca de bunăvoie nu-l făceau să se simtă mai uşurat. Asta nu ar însemna automat că se simțea mai rău la vestea că a fost înşelat, decât alternativa. În cele din urmă, situația era atât de îngrozitoare, şi într-un caz, şi în celălalt.

— Domnule Zemmer?

Hendrik clătină din cap de parcă ar fi putut să alunge gândurile şi se uită la chipul întrebător al lui Sprang.

— Da? Îmi cer scuze.

— Credem că este posibil ca Julia Krollmann să fi plecat într-acolo pentru a-şi confrunta soțul sau ca să încerce să-l aducă înapoi. Colegii de acolo sunt informați şi cercetează casa de vacanță. Cred că în curând vom afla mai multe.

— Şi de aceea ți-ai făcut timp să vii aici? întrebă Alexandra.

— Oricum eram prin apropiere şi m-am gândit să-l informez imediat şi personal pe domnul Zemmer.

Ea înclină puțin capul într-o parte.

— Pe bune?

Alexandra şi Sprang se priviră o clipă, apoi cel din urmă clătină din cap resemnat.

— Ei, haide, ai observat şi tu în ce toane este Kantstein acum. N-am chef să discut totul cu el ore întregi.

— Da, ştiu. Dar de ce este aşa?

Sprung ridică din umeri.

— Sunt sigur că are probleme personale. Deseori arată de dimineață terminat, de parcă ar fi dormit puțin. Când îi vorbesc despre asta, mă repede să-mi văd de treaba mea.

— Eu credeam că din cauza mea este aşa de nesuferit, mărturisi Hendrik.

— Nu, nu cred asta, spuse Sprang aruncând o privire la ceas. Acum trebuie să plec. Dacă primesc veşti de la colegii din Greetsiel, vă sun.

— A, Thomas? strigă Alexandra în urma lui.

Sprang se întoarse spre ei.

— Voi ați vorbit cu domnul Buchmann de la Hamburg Home Systems despre sistemul de casă inteligentă, nu?

— Buchmann... a, da, acela. Da, Kantstein a fost la el, de ce?

— Tocmai i-am făcut şi noi o vizită, explică Hendrik. După cum a reacționat, nu părea că l-ar fi abordat deja cineva din poliție pe tema asta.

— Hm...

Sprang privi scurt pe lângă Hendrik, de parcă ar fi reflectat la ceva.

— Interesant. Cine ştie, poate s-a jenat. Oricum, mulțumesc pentru informații. Dar acum chiar trebuie să plec.

— Pot să vă întreb ceva personal? îi spuse Alexandra cu dezinvoltură lui Hendrik în timp ce îl priveau pe Sprang mergând spre maşina lui.

— Încercați.

— Acum, dacă se dovedeşte că logodnica dumneavoastră este într-adevăr în casa de vacanță din Greetsiel cu Krollmann... Ştiți deja. În acest caz, ați fi fericit că nu i s-a întâmplat nimic?

Hendrik se întoarse spre ea.

— Aş fi fericit dacă acum ar veni de după colț, ar sări în brațele mele şi mi-ar spune că totul este în regulă. Şi dacă ar avea o explicație plauzibilă pentru faptul că a trebuit să dispară timp de două zile fără să mă anunțe.

După o scurtă pauză, Hendrik adăugă:

— Iar dacă Linda chiar este cu acest Krollmann... M-ar durea, dar totul ar fi mai bine decât ideea că cineva i-a făcut ceva.

Sunetul produs la pornire de motorul maşinii lui Sprang îl făcu pe Hendrik să se uite din nou la drum. BMW-ul negru plecă şi dispăru aproape imediat după curbă, după gardul viu al proprietății învecinate. Hendrik tocmai intenționa să se întoarcă iar spre Alexandra, când se auzi altă maşină. Câteva secunde mai târziu, un Audi de culoarea antracitului trecu pe lângă ei şi dispăru şi el imediat după gardul viu. Hendrik ezită. Îl văzuse pe şofer din lateral doar pentru un scurt moment şi era mai mult o bănuială decât o certitudine, dar îi amintise de cineva.

— L-ați văzut pe şoferul acestei maşini? întrebă el şi se întoarse spre Alexandra, dar ea era ocupată cu smartphone-ul.

— Nu, care maşină?

— Lăsați.

Alexandra aruncă o ultimă privire asupra afişajului de pe mobilul ei şi-l puse la loc.

— Din păcate, trebuie să plec.

— Da sigur. Mulțumesc că mi-ați spus despre treaba asta cu Adam. Nu ştiu dacă într-adevăr joacă un rol aici, dar este evident cel puțin că sistemul există în toate cele trei case.

În timp ce spunea ultima frază, îi veni ceva în minte.

— Când întrebase de cât timp era pe piață Adam, Buchmann răspunsese că de aproape trei ani.

— Da, nu poate fi o coincidență, răspunse Alexandra. O întrebare: dacă se dovedeşte că logodnica dumneavoastră

nu este cu Krollmann în casa de vacanță din Greetsiel, ce veți face?

— Îl voi călca pe nervi pe Kantstein până când va începe în cele din urmă să investigheze.

Femeia încuviință, mulțumită.

— Dacă vreți, vă ajut cât pot de bine.

Hendrik zâmbi, se miră şi el de asta, apoi spuse, redevenind serios:

— Aşa cum văd eu lucrurile în acest moment, contez pe orice ajutor pe care-l pot primi, că poliția... ştiți deja. În orice caz, mă bucur dacă mă susțineți.

— Bine. Aşteptați o clipă?

Alexandra se întoarse, merse la maşina ei, deschise portiera din dreapta şi se aplecă înăuntru pentru un moment. Apoi închise portiera la loc şi se întoarse la el. Avea în mână un bilet.

— Iată numărul meu de telefon. Dacă-mi dați un bip, îl primesc şi eu pe al dumneavoastră.

Hendrik luă biletul. Era scris „Alexandra Tries”, cu o caligrafie energică, alături apăreau un număr de telefon şi o adresă de e-mail, iar în spate, în paranteză, „Pentru orice eventualitate!”

Hendrik tastă numărul în telefonul mobil şi apelă scurt, înainte de a închide.

— Mulțumesc. Şi contactați-mă imediat ce aflați ceva de la Sprang. Poate că nu mai trebuie să căutăm mult.

— Aşa voi face. Dar sunt sigură că Linda nu este acolo. Cel puțin nu de bunăvoie.

Îşi luară rămas-bun, Alexandra se întoarse la maşina ei şi porni.

Hendrik puse biletul în buzunarul pantalonilor, înainte de a arunca o ultimă privire spre stradă.

Şoferul acela din Audi... Hendrik n-ar fi putut jura, dar cel puțin din profil semănase cu partenerul lui Sprang. Inspectorul-şef Kantstein.

15

Deschide ochii şi ştie imediat unde se află şi în ce situație. Probabil că a fost inconştientă doar pentru câteva secunde.

Îi vine să țipe de durere. Se ghemuieşte din nou pe podea, lângă masa de metal pe care se află trupul mort, spintecat, al soțului ei.

La acest gând, stomacul i se strânge şi-şi pompează conținutul în esofag. Reuşeşte să întoarcă doar puțin capul înainte ca jetul acru să-i țâşnească din gură. Se îneacă de două-trei ori, tuşind, s-a terminat.

Se sprijină în mâna stângă şi se împinge puțin în sus şi aruncă o privire la brațul drept, încins de durere. Geme disperată la vederea rănii oribile.

Şi-a rupt antebraţul când a căzut pe podea leşinată. Este o rană deschisă; la vreo patru centimetri deasupra încheieturii mâinii, partea inferioară a antebraţului formează cu mâna un unghi cam de patruzeci şi cinci de grade.

Din rana larg deschisă iese un segment osos lung, pătat de sânge, rana în sine sângerează puţin.

În profesia ei, a văzut multe răni grave, dar este altceva în cazul propriului corp. Cu toate acestea, mintea ei respinge fractura şi durerea, când îşi înălţă capul şi vede picioarele livide pe marginea mesei metalice.

Conştiinţa faptului că soţul ei este mort şi incertitudinea cu privire la ce i s-a făcut şi cum a murit o copleşesc. Se simte ameţită. Amorţită. Nu mai există nimic altceva în afară de acest gând, care îi apare ca un far luminos în faţa ochilor minţii: TREBUIE SĂ IES DE AICI!

Se împinge în sus gemând şi, după o clipă, stă nesigură în picioare. Se ţine cu braţul teafăr de marginea mesei metalice pe care zac rămăşiţele soţului ei. Se uită pentru ultima oară la faţa palidă şi scofâlcită, apoi priveşte în jur şi vede o uşă larg deschisă, la şase-şapte metri de ea.

Fără să ezite, face primul pas, încă unul. Ochii ei sunt fixaţi pe ieşire, la care în sfârşit ajunge. Se sprijină pe cadrul uşii, se apleacă puţin şi priveşte iscoditor pe coridor. Pereţii sunt văruiţi în alb. Nu există dulapuri, rafturi sau vreo uşă atât cât poate zări la lumina vagă a lămpii care atârnă peste cadavrul lui Jonas.

Durerea din braţul rupt îşi anunţă întoarcerea. I se face rău, se îneacă, dar reuşeşte să nu vomite.

Îşi desprinde mâna de pe cadrul uşii, face un pas în coridor şi o apucă spre dreapta.

Merge încet în întuneric, îşi ridică braţul teafăr şi ţine mâna pe perete, pe toată lungimea. Îşi dă seama că tremură. Cu fiecare pas, se afundă în întuneric. Strânge din ochi cât poate, sperând că se va obişnui cu întunericul, dar în faţa ei se întinde doar bezna de nepătruns. Începe să cânte încetişor. Şoapte întrerupte, nemelodioase, mai mult intonate, şi totuşi cuvintele sunt ca o sfoară de care mintea i se agaţă deasupra prăpastiei nebuniei.

„Nu mai văd

Nu mai am încredere în ochii mei

Nu-mi mai vine să cred

Sentimentele s-au schimbat”.

Îl adoră pe Grönemeyer[7]*.*

Se opreşte, se întoarce în tăcere, asigurându-se că nu o urmăreşte nimeni din insula luminată, apoi merge mai departe în întuneric.

Cât de lung poate fi un asemenea coridor? Trebuie să ducă undeva. Trebuie să apară o uşă la un moment dat. În speranţa că nu este închisă. După alţi doi paşi, pipăie un

[7] Herbert Arthur Wiglev Clamor Grönemeyer, cântăreţ, muzician, producător, compozitor şi actor german, popular în Germania, Austria şi Elveţia.

cadru rece, metalic. O îndoitură, suprafața netedă a unei uşi. Un zgomot în spatele ei? Prostii, se gândeşte ea. O uşă, a găsit o uşă.

Dumnezeule, să nu fie încuiată!

Mâna ei atinge clanța, dar înainte să o poată apăsa, simte foarte aproape o mişcare, nu mai mult de o adiere, apoi ceva rece pe gât. Într-o fracțiune de secundă, adierea devine o lavă incandescentă care-i trece peste gât. Ceva îi explodează în cap, mai aude un zgomot bizar şi ştie, cu ultima licărire a minții, că este şuvoiul de sânge care-i țâşneşte din gât peste metalul rece al uşii.

16

Apelul veni la patruzeci de minute după plecarea Alexandrei. Hendrik se aşezase pe canapea, cu smartphone-ul chiar în fața lui pe masă, şi trecuse în revistă momentele frumoase împreună cu Linda, în timp ce aştepta să afle dacă logodnica l-a părăsit ca să plece cu un ziarist către un cuib de amor din Greetsiel. Nu era Sprang, ci Kantstein.

— Comisarul Sprang v-a spus deja despre casa familiei Krollmann din Greetsiel, de unde i s-a trimis Juliei Krollmann mesajul. Chiar personal.

Hendrik simți o tresărise interioară, dar respinse gândul care încerca să i se stecoare în minte, despre maşina Audi antracit. Acum era vorba despre Linda.

— Colegii de la fața locului tocmai au raportat, continuă Kantstein.

— Da, şi? Ce au aflat?

— Cineva a fost acolo.

Hendrik aşteptă o clipă să vadă dacă mai este ceva, apoi preluă subiectul.

— Şi ce înseamnă asta? Doamne, dar vorbiți odată! Nu vă puteți închipui că eu...

— Casa este goală, domnule Zemmer, îi explică Kantstein calm. Dar cineva a fost acolo. O vecină are cheia, ea i-a deschis colegului. Totul sugerează că cineva a stat acolo recent. Femeia n-a văzut pe nimeni, deşi casa ei este chiar alături, dar în bucătărie sunt nişte pahare folosite, în care încă nu s-au uscat resturile de băutură, şi un pahar de iaurt pe jumătate gol, care arată încă proaspăt.

— Şi ce înseamnă asta concret? Ce veți face acum?

Avea o idee destul de clară cu privire la ce avea să răspundă Kantstein şi rămase cu atât mai surprins când acesta spuse:

— Voi vorbi cu superiorul meu, pentru că intenționez să investighez această chestiune.

— În sfârşit, rosti Hendrik, uimit şi uşurat în acelaşi timp. Mulțumesc.

Pur şi simplu nu reuşea să-l înțeleagă pe omul acesta.

— Evident, se poate presupune că, într-adevăr, Jonas Krollmann se afla în Greetsiel când i-a trimis mesajul soției sale şi, teoretic, putea fi cu cineva, eventual cu logodnica dumneavoastră. Vom preleva urmele de ADN de pe pahare, apoi vom şti mai multe. Dar ne întrebăm de ce Krollmann i-a dezvăluit soției lui în mesaj locul unde se afla. Trebuia să aibă în vedere faptul că ea va înțelege aluzia şi va porni imediat spre Greetsiel către casa lor de vacanță, ar fi fost mai prudent să nu spună unde se află. Asta arată mai degrabă că Julia Krollmann ar fi ademenită acolo. Iar acum a dispărut fără urmă. Ceva nu merge aici, de aceea vom investiga problema.

— Asta am spus de la început. Mă bucur că, în sfârşit, vedeți şi dumneavoastră la fel lucrurile.

— La drept vorbind, este vorba despre Julia Krollmann, pentru că, spre deosebire de dispariția logodnicei dumneavoastră, acest mesaj dubios din cazul doamnei Krollmann ne dă cel puțin o vagă suspiciune că ar fi putut fi victima unei infracțiuni în Greetsiel.

— Dar... vru Hendrik să protesteze, dar Kantstein îi tăie vorba imediat.

— Desigur, trebuie să luăm în considerare şi posibilitatea ca una să aibă legătură cu cealaltă. La urma urmei, Jonas Krollmann a spus că nu este singur în casa de vacanță.

Hendrik putea să accepte asta. Principalul lucru era că poliția făcea ceva, până la urmă.

— Bine, mulțumesc.

— Vă ținem la curent, îl asigură Kantstein, dar înainte să închidă, Hendrik spuse repede:

— Îmi permiteți o întrebare?

— Vă rog.

— La început, ați spus că inspectorul Sprang m-a informat personal despre mesajul către doamna Krollmann.

— Da, şi?

— De unde ştiți asta?

Hendrik resimți scurta pauză apărută ca pe o ezitare surprinsă a lui Kantstein.

— Cum adică de unde?

Deodată, vocea lui Kantstein avu iar un ton de respingere.

— El mi-a spus. Deci vă ținem la curent.

Cu asta, închise.

Hendrik rămase pe loc şi reflectă asupra discuției şi a celor aflate.

Fie că soțul Juliei Krollmann plecase, într-adevăr, la Greetsiel cu altă femeie – Linda? – şi îi trimisese acest mesaj soției sale înainte ca ei să plece şi de acolo, cu o destinație necunoscută, fie totul era un joc pentru a o atrage pe Julia Krollmann către Greetsiel. Dar de ce la Greetsiel? Dacă voia cineva să-i facă rău, putea face asta la fel de bine la Hamburg. Era înnebunitor.

Hendrik simți nevoia imperioasă de a vorbi cu cineva în care avea încredere şi care o şi cunoscuse bine pe Linda. Luă smartphone-ul şi primul impuls fu să formeze numărul Susannei, dar apoi se răzgândi. Susanne era cea mai bună prietenă a Lindei şi el o simpatiza, dar pentru moment avea nevoie să vorbească mai curând cu un bărbat şi ştia şi cu cine. Tastă o selecție pe lista de contacte şi puse mobilul la ureche.

— Hendrik? spuse şeful său.

— Da. Ai un moment?

— Da, da, culmea, oricum aveam de gând să-ți fac o vizită ca să aflu ce mai faci şi ce se mai aude despre Linda.

Gerdes le fusese adesea musafir, uneori singur, alteori cu una dintre mult mai tinerele însoțitoare, pe care ei ştiau deja că, cel mai probabil, n-aveau s-o mai vadă a doua oară.

De-a lungul vremii, între Hendrik şi şeful său se dezvoltase o prietenie caracterizată prin discuții intense şi prin conştiința faptului că celălalt era prezent când era nevoie de el.

— Deci ce mai faci? Pot să fac ceva pentru tine?

— Mulțumesc, dar în privința Lindei, situația este neschimbată. Nici un semn de viață de la ea, nici un indiciu despre ce s-a întâmplat şi unde ar putea fi.

— Fir-ar să fie, spuse Gerdes încet. Îmi pare rău. Dar ce înseamnă în privința Lindei? Mai este ceva?

Hendrik se întrebă dacă avea chef să-i spună lui Gerdes toată povestea şi se hotărî. Poate că şeful lui ar putea avea o idee care lui nu-i venise.

— Ai puțin timp?

— Da, după cum ştii, abia mâine este iar zi de operații şi munca administrativă mai poate aştepta.

Aşa că Hendrik îi relată şefului său tot ce se întâmplase în ultimele două zile. Gerdes îl ascultă fără să-l întrerupă. Când Hendrik încheie cu apelul de la inspectorul-şef Kantstein, Gerdes expiră zgomotos.

— Asta-i curată tortură psihologică pentru tine. Nici nu-mi pot imagina cum trebuie să te simți, şi eu sunt total de partea ta. Desigur, nu o cunosc pe Linda la fel de bine ca tine, dar am întâlnit-o destul de des. Am văzut cum te priveşte, cum îți zâmbeşte. E absurd până şi gândul că ar fi putut să te părăsească pur şi simplu. Faptul că poliția a conchis din mesajul acela straniu că Linda a fugit cu tipul acela, totuşi, este perfect logic. Aşa sună, într-adevăr, şi dacă n-o cunoşti pe Linda...

Se opri o clipă.

— Nu. Bag mâna în foc că n-a şters-o aşa. Mai întâi, pentru că ar fi total absurd. Nici măcar nu sunteți căsătoriți. Dacă într-adevăr ar exista altcineva, atunci ar fi putut lămuri asta printr-o conversație – desigur neplăcută – cu tine. Dar să se strecoare din casă în toiul nopții? N-are nicio noimă.

— Ştiu, răspunse încet Hendrik. Şi sper că poliția, sau mai bine zis acest inspector-şef, va înțelege repede lucrul ăsta.

Gerdes lăsă să treacă un moment.

— Pe alocuri, ce spui tu sună aproape ca un thriller science-fiction. Crezi că problema asta are vreo legătură cu acest... sistem? Care te supraveghează şi este controlat din exterior? Chiar nu ştiu...

— N-am idee, dar cel puțin sună logic.

— Hm... ştii că eu sunt mai conservator în privința asta. Sigur, am şi eu un smartphone, dar chestiile astea cu casa inteligentă... mi s-ar părea ciudat dacă frigiderul şi maşina de spălat ar vorbi între ele.

Hendrik râse scurt, fără umor.

— Aşa cum am spus, momentan este singura explicație pe care o am.

— Dar de ce?

Hendrik nu înțelese.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Să presupunem că într-adevăr cineva s-a strecurat în sistem, ceea ce se presupune că este aproape imposibil, apoi a deschis din afară uşa pentru a o răpi pe Linda, ca şi pe celelalte două persoane care au dispărut. De ce? Ce interes are? N-au apărut cereri de răscumpărare, nici amenințări, nici...

Gerdes tăcu iar, timp de două-trei secunde.

— Este adevărat, nu-i aşa? N-au fost cereri de răscumpărare?

— Nu, sigur că nu. Aş fi comunicat imediat asta poliției, ca să aibă astfel dovezi că Linda nu a dispărut de bunăvoie.

— Ei, asta mi se pare ceva de genul: „Nu spune nimănui niciun cuvânt sau o să moară”.

— Prostii. N-a apărut nicio cerere de răscumpărare, nici alt mesaj.

— Bun, să reluăm. De ce ar răpi cineva trei oameni, pur şi simplu?

Hendrik ridică resemnat mâna liberă şi o lăsă în jos, un gest complet absurd la telefon.

— Asta şi este problema. Nu ştiu.

— Îmi imaginez că tocmai la asta se gândesc şi polițiştii.

— Oricum, până la urmă încep să se mişte.

— Mda... să sperăm că vor găsi repede ceva.

— Da. Mulțumesc ca m-ai ascultat. Aveam nevoie de asta.

— Se înțelege de la sine.

— Nu, chiar apreciez.

— Te rog să mă ții la curent, da?

— Da, aşa voi face. Pe curând.

La câteva minute după ce vorbi cu Paul Gerdes, Kantstein sună din nou.

— De ce m-ați întrebat mai devreme de unde ştiu că Sprang, colegul meu, v-a vorbit personal despre mesajul lui Krollmann? începu el fără introducere.

— De asta m-ați sunat? Mi se pare că vă preocupă mult.

— Deci de ce?

Hendrik se gândi o clipă. Ce să-i spună altceva, decât adevărul?

— Pentru că mi s-a părut că vă văd trecând cu maşina prin fața casei mele. Imediat după ce inspectorul Sprang a urcat în maşina lui.

— Vi s-a părut?

— Da, l-am văzut pe şofer doar o clipă.

— Aha. Mai este altceva?

— Cum adică altceva? răspunse Hendrik, surprins de întrebare şi de reacția bruscă a lui Kantstein. Dacă nu mă înşel, chiar atunci m-ați sunat dumneavoastră. Deci eram îndrituit să pun această întrebare.

— Mai este ceva ce vreți să ştiți de la mine, în afară de modul în care am aflat că v-ați întâlnit cu Sprang?

— Nu.

— Bun, atunci asta s-a lămurit.

— Idiotul! şuieră Hendrik supărat, după ce Kantstein încheie discuția.

Tulburat, începu să se plimbe prin camera de zi, încercând să se gândească la Linda şi nu la acest polițist, dar degeaba, pentru că la scurt timp după aceea se auzi soneria uşii.

În drum spre uşă, Hendrik reflectă că ar trebui să-l reactiveze pe Adam, cel puțin pentru camera de supraveghere de la uşă. Deschise şi se pomeni în fața unui bărbat necunoscut, cu părul blond, a cărui vârstă o estimă la vreo patruzeci de ani. Era zvelt, purta blugi negri şi o cămaşă polo de un alb imaculat şi-i zâmbea de parcă ar fi vrut să-i vândă ceva.

— Bună ziua, domnule Zemmer, începu bărbatul. Aveți puțin timp? Aş vrea să stăm de vorbă.

Hendrik clătină din cap epuizat.

— Daca vreți să-mi vindeți ceva sau să-mi vorbiți despre Biblie – nu, mulțumesc.

— Vreau să vorbim despre logodnica dumneavoastră.

Hendrik deveni imediat atent. Oare asta însemna că... acum veneau cererile?

— Cine sunteți? întrebă el cu asprime. Şi ce legătură aveți cu logodnica mea?

Omul privi în stânga şi în dreapta, ceea ce era absolut ridicol, deoarece casele învecinate erau suficient de departe

încât nimeni să nu poată auzi măcar aproximativ ce vorbeau.

Apoi ochii de un albastru deschis se îndreptară din nou spre Hendrik.

— Numele meu este Dirk Steinmetz şi sunt chirurg, ca şi dumneavoastră. Domnule Zemmer, nu există niciun motiv să vorbiți cu mine pe acest ton. Eu sunt unul dintre băieții buni. Poate ştiu câteva lucruri care v-ar putea ajuta în legătură cu logodnica dumneavoastră. Dar n-ar fi mai bine să discutăm despre asta în casă?

Privirea lui Hendrik căzu pe mâinile bărbatului, un tic care-i rămăsese de când, din cauza dezinfectanților folosiți constant, avea pielea crăpată pe degete. De atunci, era atent într-un mod aproape obsesiv la mâinile altor medici. Mâinile omului din fața lui erau neobişnuit de puternice pentru un chirurg.

— Vă întreb din nou: ce legătură aveți cu Linda? De unde o cunoaşteți?

— Ascultați-mă, poate că ştiu ceva care v-ar fi de ajutor. Dar nu aici, în pragul uşii.

Hendrik nu era sigur că nu face o greşeală, dar eliberă intrarea. Bărbatul părea să ştie ceva despre locul unde se afla Linda şi doar asta conta.

— Bine, intrați.

În camera de zi, Steinmetz se aşeză pe canapea fără să aştepte să fie întrebat şi se uită în jur.

— Frumoasă casă.

Hendrik rămase în picioare lângă fotoliu, era prea agitat ca să se aşeze liniştit.

— Cred că nu este cazul să vorbim despre mobilierul meu, ci despre Linda. Ce ştiţi despre ea şi de unde?

— Da, corect, scuzaţi-mă, am tendinţa să divaghez. Ştiţi, eu sunt un estet, şi când...

— Ori spuneţi acum ce-aveţi de spus, ori vă rog să plecaţi.

— Aşa cum am spus, vă rog să mă scuzaţi. Deci: sunt medic şi până de curând am lucrat la Spitalul Evanghelic Alsterdorf, unde era angajată şi Julia Krollmann.

— Era? îl întrerupse Hendrik.

— Da, în perioada în care încă lucram acolo. În orice caz, la un moment dat, soţul ei, jurnalistul, a apărut la clinică şi a început să pună întrebări unor medici din conducere şi personalului administrativ. Era vorba despre ceva afaceri dubioase pe care le derulau câteva înalte personaje şi în care era implicată şi banca la care a lu... adică lucrează logodnica dumneavoastră. Poate a primit pontul de la soţia lui, habar n-am. În orice caz, se pare că a cunoscut-o pe logodnica dumneavoastră în timp ce făcea investigaţii la bancă.

Hendrik simţi până în gât bătăile inimii.

— Ce vă face să credeţi asta? Doar pentru că...

— I-am văzut împreună.

Hendrik amuți și se uită lung la bărbat. Această informație îi absorbi brusc toate gândurile din cap, lăsând în urmă un vid.

— I-ați...

Înainte ca genunchii să-i cedeze, Hendrik se așeză într-un fotoliu.

— Da, știu că vă doare și eu nu sunt omul care să trâmbițeze asta pretutindeni, deoarece cred că părțile implicate ar trebui să lămurească între ele chestiunea. Dar în acest caz asta înseamnă că logodnicei dumneavoastră nu i s-a întâmplat nimic, ci...

— Că a dispărut pe furiș cu un alt bărbat, îi completă Hendrik propoziția.

— Cel puțin există această posibilitate. Dar încă o dată: asta mai înseamnă și că nu i s-a întâmplat nimic rău.

Hendrik privi drept înainte, încercând să adune frânturile de gânduri care i se zbăteau prin cap și să alcătuiască niște propoziții raționale.

Timpul petrecut împreună, momentele fericite, de neuitat... ultima seară în care ea trebuie să fi știut că se va folosi de prima ocazie pentru a dispărea cu acest tip.

— Domnule Zemmer?

Hendrik tresări și-l privi pe Steinmetz.

— Da... mă scuzați.

Se îndreptă.

— De fapt, de unde aveți informațiile despre doamna Krollmann şi despre Linda? De pe Facebook? Din câte ştiu, nu scrie despre amândouă.

— Nu vă pot spune despre sursa mea. Doar atât: este de încredere.

— Nu-mi puteți spune despre sursă? continuă Hendrik pe un ton caustic. Nu puteați afla aceste lucruri nici dintr-un ziar, nici de pe vreun site de socializare. Asta mă poate face să cred că aveți o legătură cu această problemă.

Hendrik îşi dădu seama că vorbise din ce în ce mai tare.

Steinmetz clătină din cap, continuând să zâmbească, dar păru chiar mai fals decât înainte.

— Atunci, de ce-aş veni să vă ajut? N-are nici un sens.

Hendrik nu răspunse. În capul lui, gândurile se învălmăşeau.

— În orice caz, trebuie să plec.

Steinmetz se ridică.

— Stați, aşteptați puțin, ieşi Hendrik din rigiditatea lui.Ați spus că ați văzut-o pe Linda cu acest Krollmann. Unde a fost asta şi de unde ştiați că este vorba despre Linda?

Sprânceana stângă a lui Steinmetz se ridică, dându-i un aer insolent.

— În regulă, atunci? Bun. Într-o după-amiază, când plecam de la spital, tocmai venea Krollmann, a lăsat maşina în parcare. Ea stătea pe scaunul pasagerului şi l-a aşteptat cât

timp a fost el la spital. Am trecut chiar pe lângă ea şi am văzut-o bine. Sigur că atunci nu ştiam că este logodnica dumneavoastră şi probabil că nici n-aş fi dat alt sens întâmplării, dacă întâmplător n-aş fi văzut postarea dumneavoastră de pe Facebook şi fotografia. Atunci am recunoscut-o pe logodnica dumneavoastră şi mi-am amintit de scena aceea.

Toate acestea nu i se păreau foarte convingătoare lui Hendrik, dar sigur că omul acesta obținuse informațiile de undeva.

— Bine atunci. Îl voi suna pe unul dintre anchetatorii care se ocupă de dispariția Lindei. Va fi aici cam în douăzeci de minute şi-i veți putea spune şi lui toată povestea.

— Domnule Zemmer, nu vreau să am de-a face cu poliția şi nici n-aş vrea să mă implic prea mult. Ceea ce v-am spus cu siguranță numai îmbucurător nu este, dar sper că este o uşurare să ştiți că probabil logodnica dumneavoastră este bine.

Hendrik nu răspunse. Dacă această poveste era adevărată, nu se simțea câtuşi de puțin uşurat, ci mai degrabă profund rănit. După ce închise în urma lui Steinmetz, îşi sprijini capul de suprafața rece a uşii. Pe obraji îi curgeau lacrimile, căzând apoi pe podea.

Oare putea fi adevărat ce-i spusese acest om?

Toată povestea asta părea ciudată, totuşi... se potrivea cu ce aflase până acum. Jonas Krollmann şi Linda... Cum a putut să-i facă aşa ceva? Furia urca în el, din cauza bunei sale credințe, din cauza încrederii neclintite în ea.

Se desprinse de uşă, voia să se întoarcă în living, privirea îi căzu pe sistemul de comandă pentru Adam.

De ce să mai țină sistemul oprit acum? Se gândea la ce-i spusese Alexandra despre posibilitatea ca altcineva să se conecteze la sistem şi se gândea la ce credea Paul Gerdes despre această idee: science-fiction.

Dar el însuşi? El ce credea? Da, el considerase că este cel puțin posibil ca cineva să fi folosit această ocazie pentru a o răpi pe Linda. Dar acum...

— Science-fiction, spuse el, ridicând mâna pentru a-l reactiva pe Adam, dar rămase la mijlocul mişcării când văzu cele două leduri verzi aprinse.

Adam era activ.

18

Cum naiba... mormăi el, încercând să-şi amintească exact ce făcuse când a închis sistemul.

Trebuie să fi omis ceva. Dar, la urma urmei, asta nu mai conta. Clătinând din cap, se întoarse, reveni în living şi luă smartphone-ul.

Când Sprang nu răspunse nici după al zecelea apel, Hendrik renunță şi puse telefonul jos. Ar fi vrut să-l arunce de perete ca să se elibereze de mania care clocotea în el. De ce-i mai dăduse Sprang numărul de telefon, dacă tot era indisponibil?

După o scurtă ezitare, formă numărul biroului, inscripționat pe cartea de vizită.

Nici acolo nu răspunse nimeni.

Înjurând, băgă telefonul în buzunarul pantalonilor şi două minute mai târziu ieşea din casă. Îi era imposibil să se gândească de ce l-a părăsit Linda în felul acesta şi unde se afla acum. Împreună cu Jonas Krollmann.

Când ajunse la parcarea de la sediul poliției, abia dacă-şi amintea cum a ajuns acolo. Fusese atât de absorbit de gânduri, încât condusese până acolo în mod automat. Când dădu să coboare, îi sună telefonul mobil. Era Kantstein.

— Ați sunat.

— Da, de fapt voiam să vorbesc cu comisarul Sprang. Dar acum mă aflu în fața sediului şi pot face asta personal.

— Nu va fi posibil, colegul a plecat de jumătate de oră. Spunea că mai are ceva de făcut. Nu ştiu când se va întoarce. Pot să vă ajut eu?

Hendrik îşi propusese să nu-i relateze despre conversația cu Steinmetz, pentru că din anumite motive nu voia să-i dea această satisfacție. Oricum va afla, dar...

— Nu, aş prefera să discut asta cu inspectorul Sprang.

— Cum doriți. Dar este ceva ce aş dori să discut cu dumneavoastră. Vă rog să veniți jos, la recepție, ştiți unde este, vă preiau imediat de acolo.

Întrucât Hendrik ezita, Kantstein adăugă:

— Este important.

— Atunci, bine.

Hendrik închise telefonul şi coborî din maşină. Zece minute mai târziu, stătea faţă în faţă cu Kantstein, în biroul celor doi detectivi, privind chipul serios al inspectorului-şef.

— Domnule Zemmer, sunt conştient de faptul că am avut un început prost şi că Sprang, colegul meu, a corespuns mai mult aşteptărilor dumneavoastră, dar vă rog să mă credeţi că am avut nişte motive să mă comport aşa. Vă voi spune ceva confidenţial, cu rugămintea să păstraţi informaţia pentru dumneavoastră. Dar înainte de asta mai am o rugăminte pentru dumneavoastră. Spuneţi-mi, de ce voiaţi să vorbiţi cu Sprang? Dacă are legătură cu dispariţia logodnicei dumneavoastră sau cu Julia Krollmann, este extrem de important să-mi spuneţi ce ştiţi.

Hendrik nu-şi putea explica de ce, dar privirea imploratoare a lui Kantstein îi spunea că este cu adevărat important să-i îndeplinească această rugăminte.

— Bine atunci. Tocmai am primit o vizită. Un anume Dirk Steinmetz. Mi-a spus că este medic şi că a lucrat la Spitalul Evanghelic Alsterdorf. Susţine să ştie că Linda şi Jonas Krollmann se cunosc.

— A! Şi de unde ştie el asta?

— I-a văzut împreună.

Hendrik relată în puţine propoziţii ce aflase de la Steinmetz şi apoi aşteptă reacţia lui Kantstein. Inspectorul-şef avu nevoie de o bucată de vreme ca să se exprime.

— Mda, până la urmă, această poveste confirmă ce credeam la început.

— Da. Că logodnica mea mi-a pus coarne. Acum sunteți mulțumit?

— De ce să fiu mulțumit, domnule Zemmer? Încă nu ştim ce s-a întâmplat cu Julia Krollmann. Îl voi verifica şi pe acest doctor Steinmetz. Toate acestea sună foarte ciudat. N-am cunoştință de vreo afacere dubioasă din acest spital sau de la banca unde lucrează logodnica dumneavoastră şi mă întreb de unde ar putea şti acest doctor Steinmetz despre aşa ceva. Iar dacă m-ați ascultat cu atenție, poate ați observat că am spus ceea ce am bănuit la început.

— A... Nu mai credeți asta? întrebă Hendrik uimit.

— Între timp, au apărut cel puțin câteva lucruri care pun problema într-o altă lumină.

— Şi acum? Ce voiați de la mine?

— Mai întâi: aşa cum am arătat, vom face cercetări în cazul Krollmann. Dar altceva voiam să vă spun, ceva strict confidențial.

Se aplecă spre Hendrik şi spuse încet:

— Inspectorul Sprang are unele... dificultăți pe plan intern.

— Dificultăți pe plan intern? Ce înseamnă asta?

Kantstein pufni şi păru că-l costă mult să vorbească în continuare.

— Mă tem că Sprang s-a strecurat în nişte lucruri care ar putea fi... periculoase şi nu suficient de legale.

Hendrik clătină din cap.

— Tot nu înțeleg.

Kantstein se întoarse şi nu mai avea nimic în comun cu polițistul morocănos pe care-l cunoscuse Hendrik.

— Din păcate, nu vă pot spune mai multe. Chiar şi puținul pe care vi l-am spus mi-ar putea aduce mari probleme dacă vorbiți cu cineva despre asta. Cu siguranță n-aş fi scos un cuvânt despre asta, dacă nu m-aş teme că şi dumneavoastră sunteți în pericol.

— Eu? Dar de ce să fiu în pericol?

— Pentru că s-ar putea să fiți aproape de un adevăr care nu trebuie să iasă la lumină. Ca în cazul Juliei Krollmann.

Oricât se străduia Hendrik să înțeleagă... ce spunea Kantstein n-avea sens pentru el.

— Şi ce credeți că ar trebui să fac acum? Nimic nu mai contează, oricum. Dacă acest Steinmetz are dreptate, Linda se distrează undeva cu domnul Krollmann, în timp ce eu aici...

— Eu nu cred că are dreptate şi cu siguranță îl voi sonda pe acest domn. Doar să-mi faceți favoarea, în privința colegului Sprang...

— În privința colegului Sprang?

Amândoi priviră spre uşa unde zâmbea inspectorul, dar, în cazul în care Kantstein era surprins, nu lăsa să se observe acest lucru.

— Tocmai voiam să-l sfătuiesc pe domnul Zemmer să vă contacteze dacă mai vrea vreodată să scape de presupuneri. Totuşi, poate că asta s-a şi rezolvat.

Se uită la Hendrik cu o invitație în privire.

— Spuneți-i povestea!

Hendrik renunțase să mai înțeleagă ce punea la cale inspectorul-şef şi, până la urmă, nici nu-i păsa.

Hendrik se întoarse spre Sprang, care între timp se aşezase la biroul său şi spuse:

— Acum o oră am primit o vizită.

Ca şi Kantstein, nici Sprang nu-l întrerupse, dar pe alocuri Hendrik avu senzația că fața i s-a întunecat pentru o clipă. La final, Sprang spuse, privindu-l pe colegul său:

— Mda, s-ar părea că ai avut dreptate cu presupunerea ta.

Întrucât Kantstein, tăcut, ridică din umeri şi încuviință din cap, Sprang se întoarse din nou spre Hendrik.

— Atunci, nu putem decât să sperăm că Linda vă va contacta şi va explica totul. Poate că veți încheia pace din nou cândva.

— Da, cine ştie. Probabil că va lua legătura cu mine dacă va dori să-şi ia lucrurile.

Hendrik se simți dintr-odată foarte incomod în prezența celor doi anchetatori. Orice ar fi fost între ei, n-avea chef să devină jucăria lor.

— Atunci, eu pornesc la drum.

Trei sferturi de oră mai târziu, era acasă. Merse direct la bar şi apucă prima sticlă. Cu un pahar înalt pe jumătate plin într-o mână şi cu sticla încă plină pe mai mult de jumătate în cealaltă mână, merse spre canapea şi duse paharul la buze, cu ferma intenție de a bea până când cade pe jos.

Nu a durat nici o oră.

19

El îşi trece mâna repede peste cadrul uşii şi o mişcă puțin spre stânga. În secunda următoare, tuburile din tavan îşi aruncă lumina rece pe hol şi smulg scena din întuneric.

Ea este întinsă pe podea, cu corpul răsucit într-un mod nefiresc.

Sângele curge încă din rana de la gât, dar acum nu mai țâşneşte ca în primele câteva secunde după ce el i-a făcut o tăietură corectă de la o ureche la cealaltă, secționându-i gâtul şi artera carotidă. Din păcate, el putuse doar să simtă şi să audă, nu să şi vadă, din cauza întunericului.

Picioarele ei zvâcnesc pentru ultima oară. El înregistrează asta cu un rânjet.

Se apleacă, ceea ce este dificil din cauza şorţului gros de cauciuc, pune bisturiul pe podea şi îşi apasă vârfurile degetelor adânc în rana deschisă a gâtului; cu ochii închişi, îi simte căldura care iese din corp odată cu sângele. Un geamăt răguşit îi iese din gât. Pentru o vreme, îşi lasă degetele acolo unde sunt, le mişcă puţin pentru a simţi mai intens, apoi deschide ochii şi se îndreaptă la loc. În timp ce-şi şterge sângele de pe degete, o mai priveşte o dată.

Ea şi-a rupt antebraţul. El ia cunoştinţă de asta fără interes. Privirea lui se desprinde de ea, alunecă peste picăturile şi dungile de sânge de pe uşă şi perete. Va trebui să spăl totul. Dar mai întâi trebuie să o ducă acolo şi să se apuce de treabă. Nu mai are mult timp.

Se întoarce şi merge pe hol, înapoi spre sală, ca să ia o masă pe role, pe care să o întindă.

Tocmai eliberase frâna, când îi sună telefonul. Îl extrage din tunica pe care o poartă sub şorţ şi aruncă o privire la afişaj, unde apare numele apelantului.

— Ce se petrece? răspunde el.

— Trebuie să ne vedem. În jumătate de oră.

— Nu se poate. Am ceva de făcut. Sună ca o banalitate.

— Ai ceva de făcut?

Vocea se ridică.

— Ce naiba ai de făcut?

El rămâne calm.

— Trebuie să o procesez.

— Să ce? Ai… idiot nenorocit. Nu aşa am discutat.

— De ce te enervezi? Doar cunoşti lista.

— Lista? strigă apelantul. Te doare în cot de listă. Te interesează doar jocurile tale perverse.

— Care-ți convin de minune, nu-i aşa?

— Fir-ar a naibii, dacă o singură dată, pentru treburile tale perverse, mai…

Făcu o pauză, apoi apelantul spune mai calm:

— Peste două ore, atunci. Ştii tu unde.

Discuția s-a terminat.

Pune telefonul înapoi în buzunarul de la piept al tunicii, pune mâinile pe mânerul mesei şi o împinge afară din sală. Durează ceva să o pună pe masă, dar până la urmă reuşeşte.

Înapoi în sală, îi scoate pantofii, ciorapii, pantalonii şi chiloții, apoi aruncă o privire spre antebrațul rupt, ia o foarfecă de pe raftul de lângă masă şi îi tăie cămaşa de pe corp. După ce i-a scos şi sutienul, o întinde pe spate. Brațul rupt atârnă lateral. Îl apucă, o pune pe masă şi se întoarce. Îşi pune boneta şi masca chirurgicală şi se spală bine pe mâini, la chiuveta din partea opusă, înainte de a-şi pune mănuşile. Revenit la masă, se uită bine, din nou, la trupul ei gol, apoi ia un bisturiu curat, pune vârful puțin mai jos de rana de la gât şi face o incizie corectă până la osul pubian.

În acest timp, fluieră un cântec.

20

Tonul de apel se auzi ca şi cum telefonul ar fi fost înfăşurat într-o pătură.

Deschise ochii cu greutate, de parcă pleoapele ar fi întâmpinat rezistență. Când reuşi, în sfârşit, văzu că era întins pe canapea. În camera de zi se întunecase aproape complet.

Privirea îi căzu pe masă, pe sticlă şi pe paharul de lângă aceasta. Telefonul încă suna. Nu-şi putea da seama dacă sticla era goală, dar îşi aminti că se îmbătase şi, la un moment dat, adormise.

În timp ce se întreba cât era ceasul, pipăi masa cu mâna. În momentul în care atinse smartphone-ul, acesta încetă să mai sune.

— La naiba, spuse Hendrik şi dădu să se ridice, dar când se mişcă, o durere puternică îi trecu prin cap, iar el căzu la loc gemând.

Înainte să facă o nouă încercare, telefonul începu să sune din nou. De data asta, reuşi să preia apelul la timp.

— Kantstein aici, se auzi inspectorul-şef. Îmi cer scuze că vă sun în toiul nopții, dar... avem aici un mort.

— Ce?

Hendrik se trezi de-a binelea imediat, ignorând ciocănitul din craniu şi se ridică. Dacă inspectorul Kantstein îl sunase în legătură cu un mort, înseamnă că asta îl privea.

— Să nu-mi spuneți că este Linda.

Teama îi strângea gâtlejul.

— Nu, nu este logodnica dumneavoastră. Este vorba de un bărbat. Am găsit asupra lui un act de identitate. Se numeşte Dirk Steinmetz. A fost împuşcat.

— Ce? Dar...

Hendrik era confuz. Bărbatul care-i dăduse informații despre Linda şi Krollmann era mort. Oare asta avea legătură cu faptul că-l vizitase?

— Domnule Zemmer, domnul Steinmetz v-a relatat că are nişte probleme sau că-l amenință cineva? Poate din cauza celor observate de el?

— Nu. Doar ce v-am spus: că Jonas Krollmann făcea cercetări la spital şi că i-a văzut pe Linda şi pe Krollmann împreună.

— Bine. Când a plecat domnul Steinmetz de la dumneavoastră?

— N-a stat mult. Trebuie să fi fost în jurul orei trei. La scurt timp după aceea, am venit la dumneavoastră la sediu.

— Da, bine. Mulțumesc. Încă o dată, mă scuzați pentru deranj.

Hendrik lăsă în jos telefonul şi privi drept înainte. Faptul că Steinmetz murise după ce-i relatase despre Krollmann şi Linda îl speria. Dacă asasinul îl avea în vedere şi pe el? Dar de ce?

Dirk Steinmetz fusese medic, la fel ca el. Pentru care motiv l-ar fi lichidat cineva?

Hendrik încă ținea în mână telefonul mobil. Aruncă o privire pe afişaj. Era ora unu şi douăsprezece minute, noaptea. Pe lângă asta, primise zece apeluri nepreluate. Deblocă ecranul şi se afişară apelurile pierdute.

Erau de la cinci apelanți diferiți. Mama Lindei, Elisabeta, sunase de mai multe ori, iar Paul Gerdes, Susanne şi Petra, o altă prietenă de-a Lindei, fiecare o dată. Iar trei apeluri erau de la Alexandra. Era prea târziu ca să revină cu un apel. Îşi puse mâinile pe capul dureros şi se hotărî să se bage în pat ca să doarmă în continuare.

Când Hendrik s-a trezit pe la opt şi ceva, încă se simțea puțin amețit, totuşi clar mai bine decât peste noapte.

Îşi coborî picioarele din pat şi rămase o vreme în această poziție. Reflectă la discuția cu inspectorul Kantstein, apoi luă telefonul şi o sună înapoi mai întâi pe mama Lindei, căreia îi spuse despre Dirk Steinmetz şi ce observase acesta. Nu pomeni de faptul că doctorul era mort acum.

Elisabeth, care nu înțelegea sau nu voia să înțeleagă legătura dintre toate acestea, îl asigură printre lacrimi că Linda n-ar fi fugit niciodată din senin, după cum se exprimă ea. În plus, îi explică lui Hendrik că ar vrea să vină la Hamburg, iar el reuşi cu mare greutate să o determine să se răzgândească.

După asta le sună pe prietenele Lindei, Susanne şi Petra, cărora le spuse doar că există posibilitatea ca Linda să fie cu un alt bărbat, ceea ce amândouă declarară că este imposibil.

Mai rămâneau doar Paul Gerdes şi Alexandra. Planifică să-l sune mai târziu pe Gerdes, mai întâi voia s-o contacteze pe Alexandra.

Când răspunse la telefon, vocea ei era proaspătă şi odihnită.

— Îmi pare rău că vă sun abia acum, dar ieri după-amiază şi aseară... ei bine, n-am fost în apele mele.

— A! V-aţi îmbătat?

— Da, recunoscu el. Dar între timp au mai apărut nişte aspecte noi.

— Sunt numai urechi.

Aşa că-i povesti despre discuţiile cu Kantstein şi Sprang şi despre uciderea lui Dirk Steinmetz.

— Este o nebunie, spuse Alexandra, iar el îşi dădu seama din vocea ei că este surprinsă. Adică o crimă este întotdeauna groaznică, dar când a fost împuşcat tocmai cel care ţi-a relatat observaţiile lui...

— Da, este foarte ciudat şi când mă gândesc la asta îmi trece un fior pe şira spinării. Mda, dar după cum puteţi vedea, ne putem opri din căutări.

— Sunteţi sigur de asta? Renunţaţi aşa de repede?

Hendrik emise un râs răguşit.

— Cum adică aşa de repede? Am pus chiar toate pârghiile în mişcare şi tot timpul am fost absolut convins că Linda nu m-a părăsit de bunăvoie. Dar când există un martor ocular că bărbatul şi femeia care au dispărut fără prea mult tam-tam în decurs de o săptămână, se cunoşteau atât de bine încât au mers împreună cu maşina...

— Aşa cum am spus: renunțați aşa de repede.

În vocea Alexandrei se simțea seriozitatea.

— Poate că ei chiar s-au cunoscut.

— Şi? Asta nu înseamnă nici pe departe că aveau o relație şi au şters-o împreună. Poate faptul că s-au cunoscut este doar motivul pentru care au fost răpiți amândoi? Iar de Julia Krollmann ce spuneți? Cum se potriveşte asta cu povestea fugii romantice a doi îndrăgostiți? Oare soțul ei a ademenit-o în casa de vacanță pentru a o ucide? De ce să facă asta? Iar dacă n-a fost el, ce motiv ar fi putut avea altcineva să o răpească sau chiar să o ucidă dacă nu ca să acopere o altă crimă?

Hendrik reflectă la asta şi constatată că ceea ce spusese Alexandra era cel puțin posibil. Chiar renunța prea repede? Chiar era suficientă afirmația unui străin, pentru ca încrederea lui în Linda să fie total zdruncinată?

— Mă voi gândi la asta, bine? spuse Hendrik.

— Bine. Şi ca să aveți puțin mai mult de analizat, vă mai ofer eu nişte informații. M-am interesat puțin în branşa hackerilor.

— În branşa hackerilor? De unde cunoaşteți... a, lăsați. Nu vreau să ştiu asta.

— Programatorii interni despre care vorbea Buchmann, continuă Alexandra netulburată, se află aproape sigur undeva în India. Din motive de cost. Acest software folosit în sistemele de casă inteligentă este programat modular, asta însemnând că fiecare programator procesează doar o anumită secțiune din codul programului. Probabilitatea ca un programator indian să fi instalat un backdoor este destul de mică. La ce i-ar folosi?

— Următorul punct. Sistemele de tip Adam, ca şi firewall-urile sau altele asemenea, sunt adesea oferite unor cunoscute organizații de hackeri sau hackerilor independenți, care să încerce contra cost să pătrundă în sistem. Dacă reuşesc asta, ei le arată producătorilor cum au reuşit, pentru ca aceştia să poată închide breşele depistate. Buchmann a spus că niciun hacker n-a reuşit să spargă sistemul Adam. S-ar putea să fie adevărat. Nimeni nu a reuşit, în versiunea finală. Dar în versiunile anterioare precis au fost câteva teste în care a fost cineva care a reuşit să spargă sistemul Adam. Niciun sistem nu este absolut sigur chiar de la început. Şi acum devine interesant. Dintre cei care au reuşit, unuia s-ar putea să-i fi rămas un pachețel al programului, care-i permite să pătrundă oricând în orice sistem de casă inteligentă de felul lui Adam şi să preia controlul.

— Foarte interesant.

Hendrik era impresionat.

— Nu-i aşa? Asta înseamnă că dacă reuşim să aflăm cine a testat pentru breşele de securitate primele versiuni ale lui

Adam, am putea progresa. Dar toate acestea au sens numai dacă încă sunteți convins că Linda a dispărut împotriva voinței ei.

— Aşa este.

— Şi?

Hendrik nu ştia ce să răspundă la asta.

— Nu ştiu, recunoscu el cu sinceritate. Trebuie să mai reflectez. Dar încă nu-mi vine să cred că Linda a plecat de bunăvoie.

— Aşa vă vreau.

— Vorbim din nou mai târziu, bine?

— Sigur. Între timp, cercetez în continuare şi încerc să aflu numele celor care au testat Adam.

— Da, aşa să faceți. Şi... mulțumesc.

— În regulă, cu plăcere. Pe mai târziu.

Hendrik intră în baie, se spălă pe dinți şi se bărbieri. Apoi se băgă sub duş. După ce se uscă, privirea îi căzu pe etajera-colțar albă, cu ambele compartimente inferioare ticsite de prosoape mici şi mari. Compartimentul superior era plin cu cremele şi ustensilele de machiaj ale Lindei. La vederea lor, simți o împunsătură dureroasă şi nu putu împiedica lacrimile care-i năvăleau în ochi.

Dacă-i făcea o nedreptate cu îndoielile lui? Doar pentru ceva ce-i spusese un străin şi, chiar dacă era adevărat, nu

dovedea nimic. Alexandra chiar avea dreptate în această privinţă.

Îşi întoarse privirea şi ieşi din baie. După ce se îmbrăcă, telefonă la biroul lui Sprang şi al lui Kantstein. Sună de patru ori, apoi volumul se schimbă. Suna mai încet, ca şi cum s-ar fi îndepărtat. În cele din urmă, răspunse Kantstein.

— Zemmer aici. Voiam să mai întreb...

— Acum nu este deloc bine, domnule Zemmer.

În vocea inspectorului-şef se simţea o ciudată încordare.

— Totuşi... sunteţi acasă?

— Da.

— Bine, rămâneţi acolo, vin în douăzeci de minute.

— Bine.

Hendrik îşi puse telefonul în buzunarul blugilor şi intră în bucătărie să-şi pregătească o cafea şi pâine prăjită. După mai puţin de treizeci de minute, se auzi soneria. Kantstein era la uşă, singur.

— Unde este inspectorul Sprang? întrebă Hendrik uimit, aruncând o privire peste stradă ca să vadă dacă nu cumva Sprang rămăsese în maşină.

Kantstein îl privi cu un aer grav.

— A fost arestat sub suspiciunea de crimă.

21

Hendrik îl privi cu neîncredere pe Kantstein.

— Cum? Nu este posibil.

Inspectorul-şef dădu din cap.

— Ba da. Nu intrăm în casă?

Stupefiat, Hendrik păşi înaintea lui Kantstein până în living, îl invită să se aşeze şi se lăsă să cadă în fotoliul din faţa lui.

— Glonţul cu care a fost împuşcat Steinmetz a fost tras cu arma de serviciu a lui Sprang. L-am găsit lângă locul crimei.

Modul în care vorbea Kantstein îi aminti lui Hendrik de primele lor întâlniri şi discuţii telefonice.

— Nu înţeleg. Adică inspectorul Sprang l-ar fi împuşcat pe Steinmetz cu arma lui de serviciu? întrebă Hendrik clătinând din cap. Şi apoi a aruncat-o?

— Da, aşa se pare.

— Dar… nu e totuşi nebun. Care poliţist ar fi atât de prost?

— N-aţi crede cât de proşti pot fi unii poliţişti. Un gest impulsiv, apoi panica, apoi comportamentul iraţional. Şi gata.

— Totuşi… pur şi simplu nu-mi vine să cred. El ce spune despre asta?

— Acestea sunt chestiuni interne, despre care nu pot să vorbesc cu dumneavoastră.

Hendrik se ridică brusc în picioare. Nu mai putea sta liniştit şi avea sentimentul că lucrurile încep să-l depăşească.

— Dacă nu vreţi să vorbiţi cu mine despre asta, de ce aţi mai venit? Şi care-i treaba cu dumneavoastră? Sunteţi partenerul lui. Îl cunoaşteţi. Chiar credeţi că a făcut aşa ceva?

Hendrik începu să se plimbe în spatele fotoliului.

— Inspectorul Sprang a vorbit de câteva ori cu dumneavoastră între patru ochi. Chiar v-a vizitat. Aş vrea să ştiu dacă a spus ceva care vi s-a părut ciudat.

— Nu. În plus, acestea sunt lucruri personale, despre care sigur nu vă voi vorbi.

Hendrik nu ştia de ce se aprinsese aşa, dar se simţea mai bine când îi plătea lui Kantstein cu aceeaşi monedă şi-l înfrunta.

— Nu este momentul să faceţi pe interesantul, domnule Zemmer. Acum este vorba despre o crimă.

— Da, iar în ce mă priveşte este vorba despre logodnica mea, care a dispărut fără urmă, ceea ce de la bun început nu v-a interesat câtuşi de puţin. Aţi fost nepoliticos şi necooperant cu mine încă de la prima întâlnire. Comportamentul dumneavoastră l-a enervat chiar şi pe partenerul dumneavoastră.

Kantstein ridică o sprânceană.

— A spus el asta?

— Da.

— Altceva?

— Nu, nimic.

— Adică despre mine. Gândiți-vă, poate fi important.

Hendrik se liniştise şi se aşeză la loc pe fotoliu.

— Nu ştiu de ce ar fi important, dar el spunea că ați avea nişte probleme personale şi că nu ar trebui să v-o iau în nume de rău, spuse Hendrik privindu-l în ochi pe Kantstein. Înțelegeți? Chiar v-a luat apărarea. Şi dumneavoastră credeți, contrar oricărei logici, că el a împuşcat un om şi apoi a aruncat neglijent arma crimei, care este şi pistolul lui de serviciu.

Kantstein se ridică şi se uită în jos la Hendrik.

— N-are nicio importanță ce cred eu. În plus, legislația germană nu prevede că se pot ignora nişte urme sau indicii clare, doar pentru că făptuitorul nu poate fi atât de prost încât să le lase în urmă. Avem o crimă. Avem o armă a crimei. Avem un suspect imediat. Acum trebuie să plec.

Hendrik se ridică, la rândul lui:

— Ați spus ieri că vreți să-l luați la întrebări pe Dirk Steinmetz. L-ați verificat? Este adevărat ce a spus?

— Şi acestea sunt lucruri pe care nu le pot discuta cu dumneavoastră, pentru că implică o investigație în curs.

— Fir-ar să fie, ba mă implică pe mine, pentru că este vorba despre logodnica mea, care este încă dispărută, dacă îmi permiteți să vă reamintesc.

Hendrik era atât de furios încât izbi cu palma în spătarul fotoliului.

Kantstein, în mod evident neimpresionat de izbucnirea lui Hendrik, se întoarse să plece şi răspunse:

— Nu, încă nu l-am verificat.

— Aha. Poate o veți face acum, când Steinmetz a fost ucis. Sau sunteți ocupat să vă aruncați în spatele gratiilor partenerul care a observat că v-ați schimbat mult în ultima vreme? Lucru pe care, apropo, nu numai el l-a observat.

Cu o tresărire, Kantstein se întoarse spre Hendrik.

— Asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă, emise agresiv Hendrik, că până şi stagiara dumneavoastră a observat că v-ați schimbat brusc şi nu tocmai în bine.

— Deci credeți că o stagiară care petrece câteva zile în departamentul nostru poate estima acest lucru. Ei, atunci...

Hendrik ar fi putut să mai adauge câteva lucruri, dar îşi dădea seama că era inutil.

Când Kantstein se afla deja la câțiva metri distanță de casă, Hendrik spuse cu voce tare:

— Mai am o întrebare.

— Da?

Kantstein se opri şi se întoarse.

— Ce se mai ştie despre dispariţia Lindei, a lui Jonas, cea a Juliei Krollmann şi a celeilalte femei?

— În privinţa acestei doamne Peters, soţul ei presupune că l-a părăsit. Se pare că domnul are motive întemeiate pentru asta. Deoarece în noaptea în care doamna Peters a dispărut, soţul ei era la München pentru afaceri, putem exclude faptul că i-ar făcut ceva, deci această chestiune este soluţionată pentru noi. Julia şi Jonas Krollmann, precum şi logodnica dumneavoastră... Vom vedea.

Hendrik nu aşteptă până când Kantstein ajunse la maşină, pe marginea drumului, ci se întoarse în casă şi închise uşa în urma lui. În camera de zi, rămase în picioare în faţa geamului mare, privind spre terasă şi grădină. Cu toate acestea, nu observa mai nimic din ceea ce vedea; gândurile îi erau prea ocupate de evenimentele din ultimele zile. Într-un timp foarte scurt, viaţa lui fusese scoasă din matcă într-un mod şi cu o violenţă pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată. Toate acestea aminteau mai mult de un film decât de realitate, iar el avea impresia, nu pentru prima dată în ultimele zile, că se uită la un actor care-i juca rolul în propria lui viaţă.

Şi, aşa cum se întâmpla atât de des în ultimele zile, gândurile îi fură întrerupte de sunetul telefonului. Doctor! Doctor! Spitalul. Paul Gerdes.

În acel moment, Hendrik nu prea avea chef să stea de vorbă cu şeful lui, dar, bineînţeles, acesta avea dreptul să afle

dacă există veşti despre Linda, cum se descurcă şi când se va întoarce la serviciu.

— Bună, Hendrik, începu Gerdes. Slavă Domnului. Am încercat şi aseară să dau de tine. Cum stă treaba?

— Păi, în privința Lindei... cunoşti un doctor pe nume Dirk Steinmetz? Se pare că a lucrat până de curând la Spitalul Evanghelic din Alsterdorf.

— Da, de fapt chiar îl cunosc.

Vocea lui suna dispreţuitor.

— Un chirurg fantastic, dar total sociopat.

Hendrik deveni foarte atent:

— Ce? Cum ai ajuns la această concluzie?

Se duse la unul dintre cele două fotolii şi se aşeză pe braţul unuia, îndreptându-şi iar privirea spre grădină.

— Sunt prieten cu şeful secţiei de chirurgie de acolo, am fost colegi în studenţie. Steinmetz era adjunctul lui. Chiar săptămâna trecută am vorbit cu el despre tipul acesta. E ciudat că tocmai despre el întrebi acum. În orice caz, l-au dat afară de acolo pentru că devenise insuportabil. Se răstea la pacienți şi chiar la colegi. I-a spus unei tinere doctorițe foarte talentate de la chirurgie că mâinile ei ar fi mai utile să amestece mâncarea în oală decât să blocheze locurile de muncă ale adevăraților medici. Pe un coleg de culoare din Senegal l-a numit chirurg în Black Edition în fața întregii echipe din sala de operație. Numeroşi pacienți s-au plâns de faptul că s-a comportat cu ei abuziv, obraznic şi chiar

grosolan. L-am întâlnit o dată şi cred că nu este doar un sociopat, ci un psihopat clasic.

— Ciudat, chiar nu mi s-a părut aşa.

— Îl cunoşti şi tu?

— A venit ieri să mă viziteze.

— Oh! De ce?

— Pentru că voia să-mi spună că i-a văzut împreună pe Linda şi Jonas Krollmann. Până la urmă, mi-a spus că ei doi vor să îşi construiască o nouă viață împreună pe undeva.

— Ce chestie! Nu mai am cuvinte.

— Da, acum nu mai sunt sigur ce să cred. Dar asta nu e tot. A fost împuşcat azi-noapte.

— Ce? Doctorul Steinmetz? Mort?

— Da. Se presupune că l-a împuşcat unul din cei doi polițişti care se ocupau de cazurile persoanelor dispărute. Mai mult sau mai puțin.

— Lucrurile se încurcă tot mai mult. Dar, sincer... nu este atât de surprinzător. Sunt sigur că există un lung şir de oameni care nu sunt tocmai supărați pentru dispariția lui. Dar un polițist...

— Nici eu nu cred aşa ceva. Că l-ar fi împuşcat cu propria armă de serviciu şi apoi ar fi aruncat-o în apropiere. Astea sunt tâmpenii. L-am cunoscut pe acest inspector. În afară de faptul că este chiar simpatic, cu siguranță n-ar fi atât de prost. Dacă ar fi fost aşa, ar fi putut la fel de bine să meargă

la colegii săi şi să-şi mărturisească omorul. Sunt convins că cineva încearcă să arunce vina pe el, indiferent de motiv.

— Atunci, colegii lui vor descoperi acest lucru.

— De asta nu mai sunt atât de sigur, de când am vorbit cu partenerul lui. După toate aparențele, el crede că Sprang a comis crima. În ciuda acestor nepotriviri evidente.

— Pfff! spuse Gerdes. E mai mult decât ciudat. Dar cine ştie, poate are motive întemeiate să fie convins. S-ar putea să aibă el însuşi ceva de ascuns.

— Da, cine ştie, răspunse Hendrik gânditor.

Două minute mai târziu, încheiară discuția. Hendrik puse telefonul pe fotoliu şi privi iar spre peretele mare de sticlă. Ceva îi rămăsese în minte. Ceva ce tocmai spusese şeful lui.

22

După o vreme, Hendrik se ridică şi se duse spre masa pe care se afla notebookul lui. Îl deschise şi deblocă afişajul. Voia să ştie ce urmărise doctorul acela. Ce motiv ar fi putut avea un coleg abia concediat să vină la el acasă şi să-i spună că a văzut-o pe Linda cu Krollmann? Şi ce motiv să fi avut altcineva – un polițist? – să-l împuşte, ca urmare a acestui fapt?

De la Kantstein n-avea să afle nimic. Investigație în curs... vizându-l pe propriul său partener. Lăsă la o parte gândurile despre polițistul morocănos, deschise browserul şi introduse cuvintele „Doctor Dirk Steinmetz”.

În momentul în care Hendrik apăsă tasta Enter, sună smartphone-ul. Rămăsese pe fotoliu, aşa că se ridică şi merse să-l ia. Era Alexandra.

— Ei, ce mai ziceți, v-ați hotărât să aveți încredere în logodnica dumneavoastră şi să faceți în sfârşit ceva ca s-o găsiți? Sau aveți de gând s-o lăsați baltă?

— Asta numesc eu un salut.

— Şi?

— Sunt atâtea neconcordanțe în chestia asta... Tocmai a fost Kantstein aici şi mi-a spus că inspectorul Sprang a fost arestat cu suspiciunea de a-l fi ucis pe Steinmetz.

— Ce? Thomas? Dar nu se poate. Cum... Adică, de ce ar omorî pe cineva?

— Probabil că glonțul care l-a ucis pe Steinmetz a fost tras cu arma de serviciu a lui Sprang, pe care poliția a găsit-o lângă locul crimei.

— Nu cred asta.

Hendrik auzea groaza din vocea Alexandrei.

— Nu mă pot înşela atât de mult în privința cuiva.

— Nici eu nu-mi pot imagina aşa ceva, mai ales că presupusele dovezi sunt atât de evidente. Nimeni nu poate fi atât de prost.

— Cu arma lui, găsită apoi la fața locului... nu. Aşa ceva poate fi doar aranjat. Cineva vrea să-i înscene ze o crimă, pufni Alexandra în telefon. Dar asta e o altă problemă. Mă

voi gândi la asta mai târziu. Să revenim la logodnica dumneavoastră. Credeți că v-a părăsit de bunăvoie? Este important pentru că, dacă aşa stau lucrurile, nu mai pierd nici eu timpul cu asta.

— Nu ştiu ce să mai cred. Şi nu, nu cred că a plecat cu acest Krollmann. Nu mă puteam înşela atât de mult în privința ei. Cred că a fost răpită şi vreau s-o găsesc. Chiar dacă tot nu înțeleg ce-i cu acest dr. Steinmetz şi ce rol joacă el aici. Sper că nu este prea târziu.

— Ei, în fine. Atunci pot să vă spun ce am aflat între timp. Nu m-am îndoit o secundă de faptul că logodnica dumneavoastră a fost răpită din casă. În consecință, mi-am activat toate contactele ca să aflu care au fost informaticienii calificați ca testeri pentru Adam. Au apărut diferite nume de grupuri şi persoane, a fost menționat chiar şi Chaos Computer Club, dar am dat mereu peste un nume, indiferent pe cine am întrebat: Marvin. Toți cei cu care am discutat vorbeau despre el cu un anumit respect. Se presupune că nu există un sistem pe care să nu-l poată sparge, decât dacă el însuşi l-a programat sau l-a testat şi i-a arătat punctele slabe. Tipul este un fel de fantomă în branşă. Nimeni nu ştie cu adevărat cum arată. Apar ici şi colo nişte descrieri, dar sunt atât de vagi, încât oricine ar putea fi Marvin.

— Cum ați aflat toate astea? Adică... de unde ați făcut rost de aceste contacte, ca studentă la psihologie? Şi de ce vă spun oamenii aceştia toate aceste lucruri?

— Păi, pe de o parte, mă pricep bine la psihicul uman şi, în afară de asta, nu sunt căzută în cap. Lucrul ăsta prezintă avantajul că poți, să zicem, să îndrumi oamenii într-o anumită direcție fără ca ei să observe.

— Încep să am o senzație foarte ciudată când discut cu dumneavoastră.

Ea râse scurt şi sonor, apoi schimbă imediat viteza.

— Dar hai să rămânem la Marvin. Probabil că are toate motivele să rămână incognito, deoarece sunt nişte chestii pentru care ar putea ajunge la puşcărie. A intrat pe website-urile diferitelor ministere federale şi a lăsat acolo mesaje amuzante, ca semn că le-a accesat. Însă la unele firme nu s-a mulțumit doar cu atât. Specialitatea lui este să pirateze paginile firmelor mai mari sau ale corporațiilor şi să-i blocheze pe administratorii acestora. Apoi face nişte pozne pe acolo şi cere să fie plătit ca să redea accesul proprietarilor şi să dezvăluie cum a reuşit să treacă de firewall-uri şi să spargă sistemul. În ultimă instanță, şantaj, nimic altceva. Se crede că el a reuşit chiar să pătrundă în rețeaua internă Microsoft. Se spune că i-au plătit o sumă consistentă ca să nu facă publică treaba, ci să le spună cum a făcut-o. Cu timpul, tot mai multe companii l-au abordat din proprie inițiativă, ca să le verifice rețelele, sistemele sau computerele. Cred că s-a îmbogățit între timp. Mda, şi dacă Adam este într-adevăr atât de sigur pe cât susține Buchmann şi niciun alt hacker nu a reuşit să-l forțeze, atunci putem presupune că Marvin l-a testat şi optimizat.

— Dar dacă tipul ăsta a obținut atâția bani de la firme mari, de ce să se mai deranjeze cu un magazin relativ mic ca Hamburg Home Systems? Acolo au cel mult treizeci de angajați, aşa ceva.

— Aproape cincizeci, dar asta nu contează. Motivul este evident dacă ştii câte ceva despre psihicul uman. Mai ales despre psihicul celor ca Marvin. Vedeți, revenim la asta, râse Alexandra. El este un star, este foarte respectat în branşă şi,

după cum spuneam, s-a îmbogățit deja, încât nu mai este nevoit să accepte oferte mărunte, cum ar fi Adam. În afară de cazul în care l-a atras ideea de a dobândi acces la acest sistem şi de a fi astfel stăpânul tuturor caselor şi apartamentelor în care s-a instalat Adam. Aici nu vorbim despre website-urile sau rețelele corporative cu care are de-a face de obicei. Codul de programare Totem. Este vorba despre a avea putere asupra unor familii întregi. Oameni cu care el se poate juca dacă doreşte. Mi-ați povestit că lumina din casa dumneavoastră a scăzut şi a revenit ca prin farmec. Cam aşa ceva. E vorba de faptul că oricând doreşte, să poată intra în case străine. Să pătrundă în cele mai intime zone. În dormitoare, în băi... chiar şi când cineva este acasă. Marvin ar fi putut sta în picioare lângă patul dumneavoastră noaptea, uitându-se cum dormiți.

Gândul acesta îi dădu lui Hendrik un fior rece pe şira spinării.

— Marvin se poate conecta la camerele interne cu care este echipat Adam şi poate primi imagini de la ele. Poate observa oamenii în toate situațiile când ei cred că sunt singuri. În cele mai intime momente. Asta îi incită pe cei ca el. Puterea nelimitată asupra unor oameni cu totul străini.

În dormitor şi în baie, Hendrik nu instalase camere de supraveghere. În afară de cele trei camere exterioare, exista şi una în zona de living-sufragerie. Hendrik îşi înălță capul şi privi spre emisfera din sticlă, camuflată în lampă, care era suspendată în tavan în mijlocul încăperii şi sub care se afla, invizibilă, camera de 360 de grade. Prin cap îi treceau imagini, situații... cu Linda. În cazul lor, sexul nu se limitase niciodată la dormitor. Masa de sufragerie, canapeaua, podeaua livingului, locul din fața şemineului... toate zonele pe care camera rotativă le poate acoperi atunci

când este controlată prin intermediul aplicației. Hendrik făcuse deja această probă. Imaginile erau extrem de clare. Era tentat să scoată camera din tavan.

— Mai sunteți acolo? îl smulse din gânduri Alexandra.

— Da... treaba nu arată prea bine. Deci, dacă am înțeles bine, trebuie să-l găsim pe acest Marvin, o fantomă, un tip despre care nimeni nu ştie cum arată şi care are motive întemeiate să rămână ascuns. Am dreptate?

— Corect. Ceea nu înseamnă că Marvin chiar este cel care se află în spatele tuturor acestor lucruri.

— Nu înțeleg. Credeam că...

— Descrierea pe care tocmai v-am oferit-o se aplică şi altora. Dar probabilitatea ca Marvin să ne poată ajuta să găsim acea persoană este destul de mare, pentru că procedează în acelaşi mod. În orice caz, voi încerca să-l găsesc.

— Aha! Şi cum ar funcționa asta?

— La fel cum îl găsesc firmele. Îi laşi un mesaj pe paginile relevante din Darknet, în care-i spui ce vrei de la el. Dacă-l interesează, te va contacta.

Alexandra lăsă o scurtă pauză şi adăugă:

— Trebuie doar să ai grijă ca treaba să prezinte interes pentru el.

— Darknet? Am auzit destul de multe despre asta, dar habar n-am despre ce anume este vorba. În afară de faptul că acolo se poate cumpăra tot ce este ilegal şi interzis.

— Da, cam aşa ceva. Şi nici nu este nevoie să aflaţi mai multe, mă voi ocupa eu de asta. Cunosc pe cineva care cunoaşte pe cineva...

— Nici n-aş vrea să ştiu. Dar dacă lucrurile stau aşa cum credeți, ar însemna că acest Marvin ar putea avea ceva de-a face cu dispariția Lindei. Iar asta înseamnă că ar putea fi periculos dacă observă că îl căutăm.

— Pot să mă ascund pe web la fel de bine ca el. Dacă am dreptate, ar fi fost mult mai periculos ca Adam să rămână în funcțiune. Este bine că ați oprit sistemul.

În câteva secunde, pe fruntea lui Hendrik apăru un strat de sudoare rece.

Adam.

— Eu... spuse el încet. Fir-ar să fie. Adam este activ.

— Cum? Dar de ce? Doar v-am spus cât de periculos poate fi.

Hendrik observă cât de revoltată era, dintr-odată, Alexandra.

— Da, ştiu, răspunse el tăios, cu sentimentul că trebuie să se apere. Am crezut că am închis sistemul. Şi după ce acest Steinmetz mi-a povestit despre Linda şi Krollmann... Suna atât de plauzibil şi se potrivea perfect cu ce mi-a spus poliția, încât am crezut că povestea asta cu Adam este exagerată şi am vrut să reactivez sistemul. Atunci am observat că este încă activ. Probabil că am omis ceva în timp ce-l închideam.

— Ştiţi ce înseamnă asta?

Alexandra vorbea acum încet:

— Dacă am dreptate, şi nu mă îndoiesc o secundă de acest lucru, asta înseamnă că acum avem probabil mari probleme.

— Îmi pare rău, răspunse Hendrik la fel de încet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dezactivaţi Adam. Ştergeţi aplicaţia dacă aţi reinstalat-o. Vă sun iar mai târziu. Acum trebuie să mă gândesc la ce putem face. Mai vorbim.

Fără să mai spună ceva, Alexandra închise telefonul.

Hendrik lăsă smartphone-ul în jos. Se simţea ca un idiot. Nu-i mai rămânea decât să spere că, dacă într-adevăr cineva putea să se conecteze la Adam, nu le ascultase discuţia. Nesigur, ridică din nou telefonul, glisă ecranul, apoi îl privi uimit. Era sigur, ştia că ştersese aplicaţia şi că nu o reinstalase şi totuşi se vedea acolo dreptunghiul albastru cu casa albă stilizată în interior.

— Cum este posibil? şopti el, observând că firişoarele de păr de pe braţe i se ridicaseră.

La o uşoară apăsare pe pictogramă, se deschise un mic meniu care-i oferea să şteargă aplicaţia, să o partajeze sau să editeze ecranul de start. Atinse punctul roşu din meniu, cu Recycle Bin în spate. Într-o fereastră nouă, el trebui să confirme că vrea să-l şteargă pe Adam, ceea ce şi făcu. Imediat după aceea, pictograma dispăru. Ca să fie sigur, răsfoi toate paginile, dar de această dată Adam într-adevăr dispăruse. Poate că la prima încercare de ştergere uitase să

confirme. Încercă să-şi amintească – degeaba, se întâmplaseră prea multe în ultimele zile.

Ceva mai liniştit acum, privirea îi căzu pe notebookul pe care nu instalase Adam, dar după experienţa foarte recentă prefera să meargă la sigur.

Merse la masa de sufragerie, se aşeză în faţa aparatului deschis şi deblocă monitorul. Încă era deschisă pagina cu căutarea lui Steinmetz şi, pe lângă o listă întreagă de sugestii-text în care apărea numele medicului, arăta şi trei rezultate ale căutării de imagini, sub forma unor fotografii foarte micşorate. Era acelaşi bărbat, de trei ori, o dată purtând costum, de două ori în halatul alb de medic.

Hendrik privi pozele şi se aplecă puţin, ca să poată vedea mai bine chipul bărbatului. Privi intens, timp de două sau trei respiraţii, apoi, cu mâinile tremurânde, dădu clic pe linkul de deasupra: Arată rezultatele căutării de imagini.

Pagina care se deschise prezenta zeci de fotografii în care – uneori singur, alteori în grup – putea fi văzut acelaşi bărbat, iar şi iar, iar în titlul imaginilor apărea numele său, doctor Dirk Steinmetz. În dreptul unei imagini apărea chiar precizarea: Medic-şef-adjunct la chirurgie, Spitalul Evanghelic Alsterdorf.

Fără îndoială, acesta era doctorul Steinmetz. Dar lucrul care-l făcu pe Hendrik să geamă sub impactul şocului a fost faptul că, în mod categoric, nu acesta era omul care-l vizitase şi-i povestise despre Linda şi Jonas Krollmann.

Hendrik îşi simţea capul golit. Încercă să se concentreze, dar nu reuşi, aşa cum nu reuşise nici să-şi întoarcă privirea de la fotografiile de pe ecranul notebookului.

Abia după un timp putu măcar să reflecteze asupra situaţiei în care se afla.

Dispariţia Lindei, apariţia acestui doctor Steinmetz, care însă era în mod evident altcineva, Julia şi Jonas Krollmann... un poliţist insuportabil care voia să-şi arunce partenerul în închisoare, partener care, la rândul său, l-ar fi împuşcat pe adevăratul Dirk Steinmetz...

Adam, acest sistem care trebuia să le facă viaţa de zi cu zi mai comodă, în care ei avuseseră încredere, dar care poate că le transformase viaţa într-un spectacol pentru un străin care-i putea urmări zi şi noapte. Un străin care poate că intrase şi ieşise din casa lor de mai multe ori, după plac, care poate că scotocise prin lenjeria intimă a Lindei şi se întinsese pe patul lui...

Ceea ce se întâmpla acum în viaţa altminteri complet normală a lui Hendrik era atât de bulversant, încât îi trecu prin minte că nu poate fi decât un vis.

Dar nu era un vis. Era real.

Linda dispăruse şi, dacă voia s-o găsească, trebuia să ajungă la originea acestor întâmplări stranii. Chiar dacă cercetările lui puteau fi periculoase, viaţa lui era oricum întoarsă pe dos şi, dacă Linda nu mai apărea, oricum n-ar şti cum să meargă mai departe.

Respiră profund şi îşi frecă fața cu mâinile de mai multe ori, energic, în încercarea disperată de a ajunge să gândească din nou limpede.

Alexandra voia să țină legătura cu acest Marvin. De fapt, dacă ar mai fi dispusă la asta, acum, după ce aflase că discuțiile lor telefonice ar fi putut fi ascultate.

Adam! Hendrik merse în hol, se întoarse spre panoul de control al sistemului şi începu procedura.

„Se introduce codul, se aşteaptă bipul, se selectează Eyescan.” Pronunța în minte numele fiecăreia dintre aceste etape. „Se poziționează ochiul în fața scanerului, se aşteaptă din nou, următorul bip, gata. Apoi se aşază degetele pe cele două puncte ale ecranului tactil, se aşteaptă. Trei secunde, patru...”

Gata. Adam era închis.

După ce reuşi acest lucru, se gândi o clipă şi decise să nu-l informeze pe inspectorul-şef Kantstein cu privire la descoperirea falsului doctor Steinmetz, ci mai degrabă pe şeful lui, Paul Gerdes, care, în mod evident, îl cunoştea pe adevăratul Steinmetz. Hendrik nu ştia dacă din cauza firii neplăcute şi ostile a lui Kantstein sau pentru că acesta era atât de dornic să creadă că partenerul lui a împuşcat pe cineva, dar, în orice caz, nu avea încredere în acest om.

Revenit în sufragerie, Hendrik îşi închise notebookul, îl luă sub braț şi la scurt timp părăsea casa. Mergând spre maşină, se întreba dacă nu-l urmăreşte cineva, încât, după un anumit timp, să poată deschide uşa cu aplicația Adam instalată pe smartphone-ul lui şi să se plimbe prin casa lui

Hendrik de parcă ar fi fost la el acasă. „Nu”, gândi el hotărât, pentru că Adam era out of order.

Îşi sună şeful de pe drum şi avu noroc. Paul Gerdes era chiar în biroul lui şi avea la dispoziţie un sfert de oră ca să-l întâlnească.

— Bine, mulţumesc, răspunse Hendrik uşurat. În biroul tău?

— Da, pe curând.

La scurt timp după asta, Hendrik îşi lăsa maşina în parcarea spitalului şi la nici zece minute mai târziu ciocănea la uşa biroului lui Gerdes.

— Îţi spun pe scurt, începu Hendrik abrupt, după care dădu puţin la o parte tastatura computerului şefului său şi îşi aşeză notebookul în spaţiul rămas liber. Spuneai că-l cunoşti pe doctorul Steinmetz, nu-i aşa?

Hendrik ridică monitorul şi-l activă apăsând o tastă.

— Da, confirmă Gerdes, iar uimirea din vocea lui era evidentă. Ei... poate că e mult spus că-l cunosc, dar l-am întâlnit de câteva ori.

— Bun. El este?

Hendrik arătă spre fotografiile care puteau fi văzute pe ecran. Gerdes se aplecă uşor, îşi îngustă puţin ochii, apoi încuviinţă din cap.

— Da, el este.

Hendrik se îndreptă şi clătină din cap, apoi ocoli biroul şi se lăsă să cadă într-unul dintre fotoliile pentru vizitatori. Apoi îl privi pe Gerdes cu toată seriozitatea.

— Nu este acesta omul care a fost la mine acasă.

— Cum? Ce vrei să spui? Credeam că ai spus...

— Că a fost cineva la mine acasă şi s-a prezentat ca fiind doctorul Dirk Steinmetz, care a lucrat până de curând la Spitalul Evanghelic Alsterdorf. Deci se exclude o confuzie, Paul. Altcineva s-a dat drept doctorul Steinmetz şi mi-a spus despre Linda şi Krollmann.

Gerdes se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dar... de ce ar face cineva aşa ceva?

— Asta este o întrebare bună şi cred că dacă voi răspunde la ea, ma voi apropia mult de rezolvarea misterului cu dispariția Lindei. Am sperat că mă vei putea ajuta cumva.

— Bineînțeles că aş vrea să te ajut, dar cum?

— Din păcate, nici eu nu ştiu. Nu pot decât să-l descriu pe omul acela, nimic mai mult. Şi sigur că nu-l putem căuta pe net fără un nume.

Ceva se trezi în mintea lui Hendrik, un gând care putea fi important, dar care era ascuns în subconştientul său, încât el nu-l putea prinde. Ştia că trebuie să-l lase în voie şi poate că gândul va apărea. Telefonul lui Gerdes îi abătu gândurile lui Hendrik. Îşi privi şeful preluând apelul, auzi că la telefon era unul dintre stagiari şi îşi lăsă privirea să rătăcească prin birou, în timp ce Gerdes vorbea. Pe peretele din stânga lui

atârna unul dintre tablourile moderne care împodobeau şi pereții majorității camerelor din casa medicului şef şi din care Hendrik nu reuşea să înțeleagă nimic. O suprafață galbenă şi un cerc albastru închis cu margini neregulate, în colțul din dreapta sus. Nimic altceva. Ca şi cum ar fi fost pictat de mâna unui copil şi cam de un metru cincizeci pe un metru. „Ca şi cum ar fi fost pictat de mâna unui copil neîndemânatic”, se corectă el, lăsându-şi privirea să rătăcească spre posterul de lângă el, care nu se potrivea deloc cu... opera de artă.

Imaginea supradimensionată a unui ochi, mai bine zis a unui iris, în care erau desenate nenumărate cercuri şi dreptunghiuri mici, la marginile cărora apăreau descrieri în litere minuscule. Fără să le poată citi, Hendrik ştia că este vorba despre o reprezentare a iridologiei, o metodă de diagnostic medical, inițial alternativă, care porneşte de la premisa că bolile omului pot fi determinate prin analiza structurilor tisulare ale irisului. Paul Gerdes era unul dintre susținătorii acestui tip de diagnoză, un lucru neobişnuit, având în vedere că specialitatea lui era chirurgia. Dar cunoştințele şi interesele lui Gerdes le depăşeau mereu pe cele ale unui simplu chirurg, aspect care, desigur, constituise unul dintre motivele pentru care primise destul de devreme titlul de profesor şi postul de medic şef.

— Hendrik?

Acesta tresări şi-l privi pe Gerdes, care între timp încheiase discuția telefonică.

— Scuză-mă, eram dus pe gânduri.

— Ca să revin la Steinmetz, sau mai bine zis la tipul care s-a dat drept doctorul Steinmetz, cum arăta?

— Era înalt, blond, destul de zvelt. Un tip comun. L-aş estima la vreo patruzeci şi cinci de ani. A, şi am observat că mâinile şi degetele erau neobişnuit de puternice pentru un chirurg.

— Hm, descrierea s-ar potrivi multora. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult.

— În regulă... Am venit la tine doar pentru că voiam să mă asigur că omul pe care l-am găsit pe net este acel doctor Steinmetz pe care-l cunoşti şi tu.

Deoarece Gerdes îl privea întrebător, el încuviință din cap.

— Da, ştiu. Sigur că el este, scrie şi sub câteva fotografii, dar... Ah, nu ştiu nici eu. În acest moment sunt atât de confuz, încât probabil că am nevoie de o confirmare suplimentară pentru orice, înainte să pot crede ceva.

— Ar fi mai uşor dacă ai avea o fotografie de-a tipului...

Dintr-odată, reveni gândul care lui Hendrik tocmai îi trecuse prin minte şi pe care nu apucase să-l înțeleagă. Era o revelație care, prin însăşi evidența ei, ridica întrebarea de ce nu-i trecuse imediat prin minte. Şi de ce nici altcineva nu se gândise la asta. Poliția, de exemplu. Sau Alexandra.

24

Ce este?

Evident, Gerdes observase schimbarea apărută pe chipul lui Hendrik şi-l privea alarmat.

Hendrik se îndreptă.

— Adam!

— Ce?

Se vedea clar confuzia medicului-şef.

— Sistemul meu de casă inteligentă! Am vorbit despre asta când ai venit la mine acasă.

— Îmi amintesc, da. Dar ce-i cu asta?

— Am spus nişte prostii. Chiar prostii. De fapt, chiar am înregistrări cu acest fals doctor Steinmetz. A fost în livingul meu. Acolo este suspendată o cameră de supraveghere care reacționează la mişcare şi înregistrează tot. Asta înseamnă că tipul trebuie să apară în imagini.

Gândul că ar putea afla cine este acest impostor care se dăduse drept doctorul Steinmetz îi dădu speranțe lui Hendrik şi imediat îi îmbunătăți puțin starea de spirit. În sfârşit, o rază de speranță. Dacă tipul era implicat în treaba asta, făcuse o greşeală vizitându-l pe Hendrik. Iar dacă Alexandra avea dreptate şi Adam într-adevăr fusese folosit pentru a se pătrunde în casă şi a o răpi pe Linda, fusese chiar o greşeală absolut prostească.

Chipul lui Gerdes se lumină pentru un moment.

— Asta este o veste bună. Dar...

Pe fruntea lui apăru încruntarea îndoielii.

— Tu spui că această cameră reacționează la mişcare. Asta ar însemna că înregistrează permanent atunci când eşti

acasă. Nu sunt specialist în IT, dar asta nu înseamnă că acolo se produc nişte cantităţi uriaşe de date?

— Ba da.

Hendrik se ridică. Trebuia să plece acasă cât mai repede, pentru a vedea înregistrările. Dar capturile sunt salvate doar pentru o săptămână, apoi se înregistrează peste ele. Fişierul cu falsul Steinmetz trebuie să fie acolo, în orice caz.

Se opri şi se luă cu mâinile de cap, ca lovit de trăsnet.

— O, Doamne!

— Ce este?

Hendrik privi în gol pe lângă şeful lui. Cum de trecuse cu vederea aşa ceva?

— O săptămână... Ştii ce înseamnă asta?

Gerdes îl privi lung şi ridică din umeri.

— Paul, noaptea în care a dispărut Linda... încă n-a trecut o săptămână.

Din câţiva paşi ocoli biroul, îşi închise notebookul, care rămăsese deschis în faţa lui Gerdes, şi îl luă.

— Capturile video din noaptea aceea trebuie să fie încă acolo. Şi poate se vede ce s-a întâmplat. Sunt un mare idiot. Cum am putut trece asta cu vederea?

În timp ce se întorcea să plece, Gerdes spuse:

— Să mă ţii la curent!

— Da, sigur, răspunse Hendrik, apoi ieşi pe uşă şi se repezi pe culoar.

Perspectiva de a avea măcar o şansă măruntă de a afla ce se întâmplase în noaptea în care Linda dispăruse îi dădea speranțe lui Hendrik. Pentru prima dată de la momentul când ajunsese acasă în noaptea aceea.

Trebui să-şi adune toate puterile ca să nu apese la limită acceleratorul de la clinică până la casa lui din Winterhude.

Între timp, se gândea că trebuie să-l repornească pe Adam dacă vrea să aibă acces la fişierele video stocate, dar îşi asumă acest lucru. Iar dacă va suna Alexandra, nu va răspunde, ci o va suna înapoi imediat ce-l va închide la loc pe Adam.

Hendrik evită la limită coliziunea cu maşina Audi de culoare închisă, parcată chiar pe aleea lui, şi încă înainte să-l vadă pe omul care venea spre el din direcția casei, ştiu cui aparține vehiculul.

— Iată că ați apărut, spuse Kantstein când Hendrik coborî din maşină, fără să-şi mai dea osteneala să pară prietenos.

Hendrik deveni iritat când îl văzu pe inspectorul-şef.

— Aveți noutăți despre Linda?

Kantstein clătină din cap.

— Nu, dar dumneavoastră? Ați mai auzit ceva despre logodnica dumneavoastră?

— Nu.

Hendrik renunță să mai întrebe de ce venise Kantstein. Voia să intre în casă cât mai repede şi să urmărească înregistrările.

— Am venit în legătură cu Dirk Steinmetz, explică inspectorul-şef. În legătură cu vizita lui la dumneavoastră.

Hendrik ezită pentru un moment, dar se hotărî să-i spună lui Kantstein ce aflase între timp.

— Nu doctorul Steinmetz m-a vizitat.

Dacă inspectorul Kantstein era surprins, ascundea bine acest lucru.

— Ah? Atunci cine?

— Am văzut pe Internet fotografiile lui Steinmetz. Nu este omul care a venit la mine acasă!

— Şi ştiți cine era?

— Nu încă, dar poate voi şti în curând. Şi nu doar asta.

Hendrik îi spuse polițistului despre înregistrări, atât cu Steinmetz, cât şi din noaptea în care dispăruse Linda. Kantstein îşi încreți fruntea.

— Şi abia acum v-a venit ideea asta?

— Da. Nici dumneavoastră nu v-a trecut prin minte, ca investigator.

— De unde să ştiu eu...

Kantstein încheie subiectul cu un gest şi arătă spre casă.

— Haideți! Aş vrea să văd şi eu!

Hendrik încuviință din cap şi se puse în mişcare. Nu ştia de ce, dar prezența lui Kantstein îl incomoda. Oricum, în câteva minute poate că va afla, în sfârşit, ce se întâmplase cu Linda.

Când ajunse la uşa din față, scoase cheia din buzunar şi, în timp ce descuia, se gândi că se dezobişnuise să deschidă uşa în acest mod clasic şi nu cu o scanare a degetelor.

Îi trebuiră mai puțin de două minute să-l reporneasca pe Adam, în timp ce Kantstein stătea în spatele lui, urmărindu-l cu interes. La scurt timp, stăteau la masă şi Hendrik deschise notebookul. Până acum, urmărise întotdeauna înregistrările – dacă le urmărea – pe smartphone, dar dacă tot trebuia să reinstaleze aplicația Adam, putea face acelaşi lucru pe notebook, unde putea avea o imagine mai mare.

— Unde se află această cameră? dori să ştie Kantstein, în timp ce Hendrik îşi tasta parola.

Hendrik ridică privirea şi arătă spre plafon, în mijlocul încăperii.

— Acolo, emisfera care arată ca o mică lustră.

După o scurtă pauză, în timpul căreia se uită fix la cameră, adăugă hotărât:

— Asta mă duce cu gândul la ceva. Un moment, vă rog!

Deşi abia aştepta să urmărească înregistrările, se ridică în picioare, ieşi din living şi intră în garaj prin uşa din hol. Luă scărița din cârligul de lângă uşă şi reveni în living. După ce

instală scara sub camera de luat vederi, își aduse din bucătărie o rolă de bandă adezivă maro și o pereche de foarfece. Kantstein privea tăcut cum Hendrik lucra cu nervozitate în jurul emisferei, până când, în cele din urmă, camera fu înfășurată complet cu bandă adezivă.

— O măsură de precauție, spuse Hendrik laconic, observând privirea întrebătoare a anchetatorului.

Deși camera nu mai putea înregistra, întoarse computerul pe masa de sufragerie, încât ecranul să nu poată fi captat.

— Vreți să fiți în siguranță sută la sută, nu-i așa? comentă Kantstein.

Hendrik nu-i răspunse, ci se concentră asupra ecranului.

După ce instală aplicația Adam și reuși să se identifice ca administrator al camerei prin codul ascuns pe care-l introduse și prin Eyescan, navigă cu mișcări nervoase prin meniul aplicației către înregistrările stocate ale camerei.

— Pentru cât timp sunt salvate înregistrările? dori să știe Kantstein.

— O săptămână, apoi se înregistrează peste ele, explică Hendrik, dând clic pe directorul de rezervă.

Denumirile fișierelor începeau cu prefixul WoZi-[8], urmat de data și ora înregistrării respective.

[8] WoZi – Wohnzimmer – living.

Nu dură mult să găsească fişierele din noaptea în care dispăruse Linda. Parcurse marcajele temporale şi găsi o captură de la ora patru şi treizeci şi trei de minute.

— Aici! arătă el cu emoție. Atunci am venit acasă şi am intrat în living, căutând-o pe Linda. Fişierul dinainte este de la ora unu şi cinci. Acesta trebuie să fie.

Pulsul îi gonea în timp ce pornea videoclipul cu dublu clic. Începea cu... Linda! Femeia intră în living, privi în jur, se duse la masă. Părea liniştită, cu trăsăturile complet destinse. După o altă privire în jur, se întoarse să plece şi, ieşind, spuse ceva ce Hendrik nu înțelese, dar al cărui sens se lămuri când în cameră se făcu întuneric. Zece secunde mai târziu, videoclipul se încheie. Hendrik privi fix ecranul.

— Asta a fost tot? Se auzi el spunând încet.

— Este singura cameră de supraveghere din casă? întrebă Kantstein. Dar antreul şi etajul superior?

— Nu, n-am... eu n-am vrut camere de supraveghere la etaj. Dar mai sunt afară trei. Un moment.

Navigă prin sistemul de fişiere până la folderul Exterior-1, unde erau stocate înregistrările camerei fixate deasupra uşii casei, până la directorul cu noaptea când dispăruse Linda.

— Fir-ar să fie, rosti el când avu în față fişierele. Ultima înregistrare este de la ora optsprezece şi zece, când am venit de la tura de zi din spital. Următoarea începe doar din momentul în care m-am întors dimineața devreme de la spital. Lipseşte tot ce s-a întâmplat între cele două momente.

În directoarele Exterior -2 şi Exterior -3, care acopereau zonele din jurul garajului şi terasei, lucrurile arătau la fel. Nici acolo nu erau înregistrări din noaptea respectivă.

— Nimic, spuse Hendrik cu un amestec de resemnare şi furie şi plesni masa cu latul mâinii. Fir-ar al dracului!

— Aşadar, numai cea de aici, din living, de unde logodnica dumneavoastră a plecat destul de liniştită, după cum am putut vedea. Regretabil, dar deloc surprinzător. Dacă şi-a pregătit valiza la etaj şi apoi a ieşit din casă, camera asta nu prea o putea surprinde.

— În acest caz, ar fi trebuit să fie înregistrată de camera exterioară de deasupra uşii. Dar asta nu s-a întâmplat. Şi nici celelalte camere n-au înregistrat-o.

— Hmm... spuse Kantstein. Dar dacă ar fi fost răpită, n-ar trebui să existe înregistrări exterioare care să arate asta? Dacă am înțeles bine, nu se poate intra sau ieşi din casa dumneavoastră fără a fi surprins de una dintre camere. Deci, cum a reuşit un eventual răpitor s-o scoată din casă fără să fie filmat?

— Foarte simplu, îl repezi Hendrik. Dacă un străin îl poate controla pe Adam din exterior, încât să poată intra în casă, atunci el poate folosi şi sistemul ca să şteargă fişierele care conțin ceva ce nu trebuie să fie văzut. Doar este logic, nu-i aşa?

Kantstein ridică din umeri.

— Logodnica dumneavoastră are acces la sistem?

— Desigur.

— Ea ar putea să şteargă fişierele pe care n-ar trebui să le vadă şi altcineva?

Trebui ca Hendrik să-şi adune toate puterile ca să nu strige la Kantstein, dar nu-şi putu stăpâni glasul.

— Da, fir-ar să fie, ar putea, dar asta nu înseamnă nimic.

— Nici n-am spus asta. Dar adevărul este că tot nu avem dovezi că logodnica dumneavoastră a fost răpită. Aşa că n-am progresat cu nimic.

Întrucât Hendrik nu răspundea, Kantstein arătă spre ecran.

— Ce-i cu tipul care s-a dat drept Steinmetz? Ne uităm şi la videoclipul cu vizita lui?

Dintr-odată, Hendrik se simți neputincios. Nu ştia ce anume sperase de la înregistrări, dar ceea ce văzuseră acum, sau, mai bine zis, ceea ce nu văzuseră, nu prea ajuta la ceva. Dar asta nu folosea la nimic, trebuia să caute mai departe indicii.

Hendrik încuviință din cap şi se gândi repede când anume venise falsul doctor Steinmetz. Nu dură mult să găsească videoclipul respectiv şi să-l pornească.

Se putea vedea o parte din living, cu canapeaua, măsuța joasă, unul dintre cele două fotolii şi în spate uşa livingului – poziția normală a camerei de supraveghere. Pe canapeaua pe care se aşezase falsul doctor Steinmetz în timpul vizitei stătea... el însuşi. Hendrik se urmări pe sine o vreme tastând în smartphone, punându-l apoi la o parte şi întorcându-se spre geamul mare cu vedere la terasă. În acelaşi moment, camera se deplasă, ceea ce însemna că se

produsese o mişcare. Hendrik se întrebă dacă Steinmetz chiar stătuse pe canapea.

În secunda următoare, obiectivul surprinsese persoana care venise de pe terasă care intrase în living. Involuntar, Hendrik rămase cu gura căscată. Persoana care-i zâmbea de pe ecranul notebookului era... Linda.

25

Femeia se trezeşte din starea de semiconştienţă, în propriul ei geamăt. Confuză, îşi întoarce capul, deşi nu vede absolut nimic, şi chipul i se contractă de durere. Îşi simte tot corpul ca pe o torţă aprinsă. Înăuntrul ei se dezlănţuie o febră mare.

Este întinsă pe betonul rece. Camera fără ferestre în care este închisă este foarte mică, poate de patru metri lungime şi doi metri lăţime. Ştie asta doar pentru că a parcurs-o iar şi iar, pipăind pereţii reci, când febra i-a scăzut puţin, îngăduindu-i o scurtă pauză de respiro.

Deschide larg ochii de parcă aşa ar reuşi să răzbată prin întuneric.

Beznă absolută. Singurătate absolută.

Nu ştie cât timp a trecut de când uşa s-a închis în spatele ei pentru prima oară. Zile? Săptămâni? De atunci, uşa se deschide din când în când, timp de câteva secunde, când cineva îi pune o sticlă de apă şi o farfurie cu sandvişuri pe

podeaua de beton, în timp ce ea, orbită, îşi strânge ochii şi-i acoperă cu braţul.

Cu mare greutate, se ridică. În cele din urmă, reuşeşte să stea în picioare, sprijinită de perete.

Muşchii îi tremură, genunchii sunt gata să cedeze în orice moment. Totuşi, trebuie să încerce. Chiar dacă ştie că nu s-a schimbat nimic.

Adunându-şi toate puterile, face un pas mic, apoi altul. Dintr-odată, i se face cumplit de frig, corpul gol îi este cuprins de frisoane spasmodice, dinţii îi clănţănesc. Are nevoie de un efort supraomenesc pentru a rămâne în picioare. Mai departe. Trebuie să meargă mai departe, chiar dacă situaţia pare disperată.

Reuşeşte, ajunge la uşa de oţel, o pipăie până când mâna ei tremurătoare ajunge la clanţă. O apasă, îşi dă seama că, aşa cum se temea, uşa este încuiată şi se prăbuşeşte.

Se cuprinde cu braţele, lacrimile îi curg pe obraji, închide ochii, deşi nici nu mai contează în întunericul total.

În faţa ei se derulează imagini. Se reliefează lucrurile stranii şi groaznice care s-au întâmplat înainte de a fi închisă aici.

Îşi aminteşte aproape tot, a avut mult timp să se gândească, deşi din când în când îşi pierdea luciditatea când creştea febra. Atunci, halucina văzând cele mai nebuneşti lucruri. Lucruri frumoase, pe care voia să le reţină. Dar erau şi alte imagini, întâmplări îngrozitoare... care nu sunt un produs al imaginaţiei ei, care chiar s-au întâmplat, asta o ştie.

Teama creşte din nou, pe măsură ce memoria îi derulează evenimentele în fața ei ca pe un film.

Este în baie, se pregăteşte de culcare, când aude un zgomot. Parcă undeva în casă ar fi căzut un obiect greu. Desculță, numai în cămaşa de noapte, coboară pe scări ca să se uite. Strigă, dar nu primeşte niciun răspuns. Ajunsă la parter, păşeşte spre camera de zi, strigă iar. Dintr-odată ceva o apasă pe față, pe gură. Mirosul dulceag, respingător...

Când se trezeşte, este legată pe o targă, cu ochii acoperiți. Panica o apucă în gheare, ar vrea să țipe, dar gura îi este acoperită. Apoi, această voce, prefăcută într-un mod nefiresc de misterios. Are totuşi impresia că sună cunoscut, dar nu ştie de unde.

— Nu vei înțelege, dar ce fac eu acum te menține în viață, spune vocea aceea, rar şi sacadat.

Apoi, femeia simte o înțepătură în braț şi, în câteva secunde, se răspândeşte o lavă fierbinte. Când ajunge la gât, îşi pierde cunoştința.

O înțepătură în pliul cotului o trezeşte din leşin. Deschide ochii şi este surprinsă că poate să vadă. Un bărbat. Poartă îmbrăcăminte, bonetă şi mască chirurgicală şi se apleacă deasupra ei. Încearcă să se ferească de privirea din ochii lui reci şi cercetători, dar capul ei nu se mişcă nici cu un milimetru.

El îi arată un fel de eprubetă pe jumătate umplută cu sânge. Sângele ei.

— Doar o ultimă verificare.

Vocea bărbatului nu este prefăcută, dar este sigură că nu este acelaşi cu cel dinainte.

— Într-o oră suntem siguri şi te putem procesa.

Procesa? Rațiunea îi rătăceşte pe lângă acest cuvânt, dar refuză să înțeleagă ce ar putea însemna asta. Încearcă să țipe, dar nu-i iese niciun sunet din gură.

— O, nu te teme, spune bărbatul. Nu vei simți nimic. Mai întâi te voi împuşca. Nu sunt un monstru.

Apoi, bărbatul dispare din câmpul ei vizual.

Când revine, după un timp nesfârşit de lung, în care ea aproape că înnebuneşte de teamă, urlă la ea.

— Ce înseamnă porcăria asta?

Îi ține în dreptul nasului o foaie de hârtie mototolită, de parcă ea ar şti despre ce anume este vorba.

— Aşa nu pot să mă apuc de nimic cu tine. Ce dracu' ai făcut?

Dintr-odată, bărbatul are în mână o seringă cu o canulă groasă, pe care i-o înfige cu furie în partea laterală a coapsei. Apoi împinge afară din încăpere masa pe care stă întinsă. Imediat după asta, o smulge de pe masă şi o aşază pe podeaua de beton a cămăruței. În timp ce uşa se închide şi este cuprinsă de întunericul absolut, pentru prima dată buzele ei scot un sunet răguşit.

Un zgomot la uşă o readuce brutal în prezent. Un fulger de lumină pătrunde în cameră şi aruncă săgeți strălucitoare

direct în pupilele ei, înainte să-şi poată închide pleoapele. Chiar în timp ce-şi acoperă ochii cu antebraţul, cineva intră în încăpere, o apucă de braţ şi şuieră:

— Stai nemişcată, altfel te va durea.

Vrea să ţipe la el, să-l întrebe cu ce ar mai vrea s-o ameninţe după tot ce i-a făcut deja. Simte înţepătura familiară în pliul cotului. Îi ia sânge. A mai făcut asta de două ori de când a fost închisă.

Apoi totul se termină. Fără un cuvânt, el iese din închisoarea ei, în clipa următoare bezna o învăluie din nou.

26

Ce? Dar... rosti răguşit Hendrik, privind fascinat cum în videoclip Linda se apleca spre el, îi trimite un sărut şi-i spune ceva ce el nu reuşi să înţeleagă, deoarece volumul era prea scăzut.

Lovi rapid şi repetat tasta care mărea volumul.

— ...şi tu un ceai? îl întreba Linda, iar el clătina din cap şi răspundea un zâmbet larg: dar ce, port cumva o rochie de vară?

Îşi amintea dialogul din vremurile fericite. Hendrik opri videoclipul, micşoră imaginea static şi privi din nou denumirea fişierului. Data şi ora erau corecte, fără îndoială.

Kantstein, care până atunci nu spusese nimic, ci numai privise gânditor imaginile, se interesă:

— Ați greşit înregistrarea?

— Nu, uitați-vă aici... ziua şi data se potrivesc. Chiar atunci a fost aici tipul acela.

— Dar aici nu se vede niciun tip, ci logodnica dumneavoastră, care se pare că ar fi dispărut. Mi-ați putea explica asta?

— Nu, eu... ce vreți să spuneți cu „se pare că ar fi dispărut”? Ce insinuați? Linda chiar a dispărut. Acesta este un alt videoclip. Îmi amintesc situația în sine, dar nu mai ştiu exact momentul. Trebuie să fi fost săptămâna trecută sau cea dinaintea acesteia.

— Hm, ciudat. Nu spuneați că datele sunt salvate doar timp de o săptămână şi apoi se înregistrează peste ele?

— Da, aşa se şi întâmplă în mod normal.

Hendrik sări în sus.

— Ah, fir-ar al naibii, nu ştiu ce se întâmplă. În orice caz, ce-am văzut noi nu s-a întâmplat când a fost aici falsul Steinmetz. Doar nu sunt nebun. Treaba asta... treaba asta a fost sigur manipulată de cineva.

— A, da, înțeleg, spuse Kantstein ridicându-se la rândul lui. Probabil că a fost aceeaşi persoană care a prelucrat acest... sistem în aşa fel încât să o poată răpi pe logodnica dumneavoastră. Fără vreun motiv şi...

Se auzi soneria şi Kantstein amuți. Hendrik se întoarse supărat şi părăsi livingul. În fața uşii se afla Alexandra, care-i arătă cu degetul mare spre maşină.

— Este maşina lui Kantstein. Sunt noutăți despre logodnica dumneavoastră?

— Nu, doar a vrut să mă întrebe nişte chestii despre acest Steinmetz. De altfel, lucrurile au cam scăpat de sub control. Intrați.

Alexandra râse scurt.

— Sigur va fi încântat să mă vadă.

Totuşi, când intrară în camera de zi, inspectorul-şef se mulțumi să dea din cap către ea fără cuvinte şi spuse, adresându-i-se lui Hendrik:

— Ştiu că aveți o teorie proprie despre dispariția logodnicei dumneavoastră, spuse Kantstein, iar privirea lui poposi doar o clipă asupra Alexandrei. Dar vă sfătuiesc să aşteptați şi să nu faceți nimic pe cont propriu.

— Ce să aştept? răspunse Hendrik agresiv. Este clar că n-aveți de gând să faceți ceva în privința Lindei. Cu toate ciudățeniile întâmplate. Dar aveți deja multă treabă pentru punerea partenerului dumneavoastră sub acuzația de crimă, nu-i aşa?

Kantstein făcu un pas spre Hendrik şi îl privi în ochi.

— Ciudățenii? Despre care ciudățenii vorbim? Despre faptul că ați fost vizitat de o fantomă? Sau despre ciudățenia că în locul vizitatorului apare în clip logodnica dumneavoastră, care ar fi fost răpită, răpire pentru care, de altfel, nu există niciun fel de dovezi? Acestea sunt ciudățeniile despre care vorbiți? Chiar ar trebui să folosesc aceste lucruri ca motiv

de investigații? Sunteți sigur? Pentru că asta ar însemna mai întâi să mă ocup mai îndeaproape de dumneavoastră.

Pentru câteva clipe, se uitară lung unul la celălalt, în tăcere, cu o privire de gheață, apoi Kantstein se întoarse, spuse „Găsesc singur ieşirea” şi dispăru. Imediat după aceea, uşa de la intrare se închise cu un pocnet surd.

—Wow!

Alexandra îşi scutură mâna de parcă s-ar fi fript la degete.

— Inspectorul-şef este iar în cea mai bună dispoziție.

Hendrik privi din nou spre uşa camerei de zi.

— Pur şi simplu nu-l pot aprecia. Dar a şi picat prost că a fost aici tocmai când am urmărit nenorocitele astea de filmări.

Privirea lui Hendrik se îndreptă spre notebook, apoi către camera acoperită din tavan, apoi din nou la Alexandra.

— Aceste filmări... cred că aveți dreptate. Adam...

Alexandra făcu ochii mari, ridică ambele mâini şi scutură din cap atât de tare, încât Hendrik amuți imediat. Apoi, când aceasta arătă spre cameră şi după asta îşi trecu muchia palmei peste gât, Hendrik înțelese. Bărbatul se ridică, merse în hol şi-l dezactivă pe Adam. Când reveni, îi povesti despre înregistrările care lipseau şi cele manipulate.

— Acum credeți şi dumneavoastră că Adam a fost manipulat, nu-i aşa? reveni la chestiune Alexandra.

— Da, aşa cred.

Ea ridică din umeri.

— Ați ajuns la vorba mea. Din acest motiv, aplicația ar trebui să rămână dezactivată. Şi este adevărat. Faptul că inspectorul Kantstein apare aici tocmai când să urmăriți înregistrările... mda. Chiar este o coincidență nefericită. Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

— N-am putea să ne tutuim? sugeră Hendrik spontan, iar Alexandra zâmbi recunoscătoare.

— Cu plăcere. Credeam că ții la chestiile astea formale. Domnule doctor şi celelalte.

— Ba dimpotrivă.

— Bine, spuse Alexandra şi merse la masa de sufragerie, unde se aşeză pe un scaun. Îți aminteşti cum spunea şeful Hamburg Home Systems, acel Buchmann, că Adam este pe piață de trei ani? Am încercat să aflu unde s-a vândut sistemul în această perioadă, dar s-a dovedit a fi un lucru foarte dificil. Pe ici pe colo a mai postat cineva pe un forum şi ceva despre Adam, dar asta nu prea ajută. Am avea nevoie de o listă completă a tuturor utilizatorilor sistemului. Dacă vom căuta strict persoanele dispărute din oraşele în care s-a folosit Adam şi apoi vom compara rezultatele cu lista de clienți, deja am şti mai mult. Am o bănuială că există suprapuneri.

Hendrik dădu din cap a îndoială.

— Dar de unde să luăm o listă de clienți? Buchmann sigur nu ne va da aşa ceva. Nu cred că are el vreo legătură cu asta şi este un afacerist mult prea respectat pentru a transmite datele clienților.

— Se poate. Dar mai există o cale, spuse Alexandra şi arătă spre notebookul lui Hendrik. Ai instalat browserul Tor?

— Tor? Nu, nu-l ştiu, eu folosesc Firefox.

Ea zâmbi oarecum cu îngăduință.

— Pentru ce vreau să-ți arăt, ai nevoie de Tor.

— Bine. De ce?

— Încerc să-ți explic aşa cum mi s-a explicat şi mie. Utilizatorul, adică tu, instalează pe computer browserul, care se conectează la rețeaua globală Tor. Când este pornit, descarcă o listă cu toate serverele Tor care sunt disponibile şi utilizabile. Imediat ce lista a fost primită, browserul selectează aleatoriu un prim server Tor şi realizează o conexiune criptată cu acesta. De acolo, merge la următorul server aleatoriu. Această procedură se repetă, încât se realizează un lanț de conexiune cu cel puțin trei servere Tor. De obicei sunt mai multe. Şmecheria este că fiecare server îşi cunoaşte doar predecesorul şi succesorul. Într-un limbaj simplu, asta înseamnă că imediat ce conexiunea a ajuns la al treilea server, nu mai poate fi refăcut drumul înapoi – adică spre tine. Anonimat absolut. Navighezi pe net fără să laşi urme cu ajutorul cărora se poate ajunge la tine. Acesta este motivul pentru care poți naviga eficient pe Darknet numai cu acest browser.

— OK. Mi-ai mai spus ceva despre Darknet, în legătură cu super geniul acela. Marvin.

— Exact, spuse Alexandra şi se aşeză pe scaunul din fața notebookului. Dacă-l deblochezi, îți instalez browserul.

— Nu va funcționa, l-am închis pe Adam. Nu mai am WLAN.

Alexandra îşi scoase smartphone-ul din buzunar şi-l puse pe masă.

— Dar am eu hotspot.

— Bine.

În timp ce debloca ecranul, Hendrik spuse:

— Dar este legal? Acest browser?

Dar înainte să-i poată răspunde, adăugă în grabă:

— A, lasă asta. Nu-mi pasă.

Alexandra zâmbi.

— Este legal.

Hendrik se îndreptă din nou.

— Pentru un psiholog în devenire, chiar mă mir cum de ştii atât de bine toate chestiile astea de informatică.

Ea zâmbi.

— Încă de când eram adolescentă, îmi plăcea mai mult să stau la computer cu prietenii decât să mă ocup de chestii tipic feminine. Iar acum, în timpul studiilor, am cunoscut rapid câțiva oameni din domeniul informaticii. Aşa cum am spus: trebuie doar să cunoşti pe cineva care cunoaşte pe cineva.

Instalarea dură mai puțin de cinci minute, apoi Alexandra porni browserul, tastă în bara de adrese un şir de caractere încheindu-se cu onion, apoi se deschise o pagină cu titlul Rent a Hacker, unde se explica în limba engleză că pe acea pagină se putea configura o căutare pentru un hacker, în orice scop. Apoi erau enumerate scopurile posibile.

Acolo scria despre Perturbarea website-urilor / rețelelor prin DDoS[9] şi prin alte metode, cum se face Spionaj economic şi cum se obțin Informații private despre o persoană.

Neîncrezător, Hendrik parcurse lista de posibilități, unde se enumerau şi Security-Hacks, şi care se încheia cu nota: Dacă doriți ca o persoană să fie cunoscută ca utilizator de pornografie infantilă, nicio problemă.

Hendrik arătă sceptic spre notă.

— E un fake, nu-i aşa?

Alexandra clătină din cap cu un aer serios.

— Din nefericire, nu. Pe Darknet poți cumpăra orice şi pe oricine. De la hackeri la arme sau droguri. Nicio problemă. Există magazine online care seamănă cu cele pe care le cunoaştem din zona oficială a webului, doar că în coşurile de cumpărături se află alte lucruri şi plățile se fac cu Bitcoin sau alte criptomonede. Dar altceva voiam să vă arăt.

Dădu clic pe un link şi se deschise un câmp de introducere. Degetele ei lunecară pe tastatură, apoi se deschise o pagină

---

[9] DDoS – Distributed denial-of-service – blocarea distribuită a serviciului.

nouă, care consta într-un scurt text în limba germană, cu litere albe pe fond negru.

Caut tester de produs. Sistem nou Smart Home. Securitate high-end.

Hendrik o privi întrebător pe Alexandra.

— Aşa arată căutarea unui hacker? Aşa de simplu?

Ea rânji.

— Da. Şi asta este căutarea noastră. Am setat-o azi. Poate se va anunța cineva dispus să ne aducă o anumită listă de clienți a unei anumite firme.

Hendrik o privi surprins.

— Şi funcționează aşa, pur şi simplu? Ca şi cum ai da un anunț pentru un Volvo folosit?

— Exact aşa.

— Dar asta categoric ar fi ilegal.

Alexandra ridică din umeri.

— Da, oarecum. Dar poate ne ajută nu numai să o găsim pe Linda, ci şi să împiedicăm alte răpiri de felul ăsta.

Hendrik nu se putea opune acestui argument.

— Atunci bine, să încercăm.

— Dacă avem noroc, va răspunde chiar Marvin.

Hendrik se uită la ecran.

— Asta este o lume cu totul nouă pentru mine.

— Cum spuneam, trebuie doar să cunoşti oamenii potriviţi. N-ai crede cât de mult se ocupă cu aşa ceva unii dintre colegii mei studenţi la informatică.

Hendrik o opri cu un gest.

— Cred că nici nu vreau să ştiu.

Alexandra închise notebookul şi se ridică în picioare.

— Bun, asta voiam să-ţi arăt repede. Acum trebuie să merg la universitate, te contactez mai târziu, bine? Şi nu te enerva din cauza lui Kantstein. Ştiu că acum se comportă ciudat, dar poate fi cu totul diferit. Când l-am cunoscut eu, era un om total diferit. Nu ştiu de ce s-a schimbat aşa de mult.

— Mda, răspunse Hendrik, care se dusese cu gândul la o altă remarcă pe care o făcuse Alexandra despre inspectorul-şef.

„Faptul că inspectorul Kantstein a apărut aici tocmai când să urmăriţi înregistrările... chiar un ghinion.”

Kantstein tocmai venise dinspre uşa casei când Hendrik intrase cu maşina pe alee. Oare ce făcuse acolo?

Chiar să fi fost o întâmplare?

După ce Alexandra îşi luă rămas-bun, Hendrik luă cheia de la maşină şi la puţin timp după asta ieşea din casă. Trebuia să afle ceva despre acest fals doctor Steinmetz. Poate că ar găsi un indiciu dacă s-ar interesa de adevăratul Steinmetz.

Spitalul Evanghelic Alsterdorf se afla la doar cinci kilometri distanță. Hendrik ajunse acolo în douăzeci de minute, după alte zece minute întrebase deja despre medicul şef de la secția de chirurgie şi ortopedie şi acum stătea în anticamera acestuia.

Femeia care-l examina pe deasupra ochelarilor de lectură putea avea în jur şaizeci de ani şi arăta de parcă o agenție de casting pentru un serial TV despre medici ar fi selectat-o pentru acest rol.

— Profesorul Geibel are foarte multă treabă. Fără programare...

— Sunt pe deplin conştient de faptul că profesorul este un om foarte ocupat, explică Hendrik cu o voce blândă. Dar aici este vorba despre un om care a dispărut fără urmă. Logodnica mea. Am doar câteva întrebări scurte. Poate mă va ajuta să o găsesc.

— Pe cine să găsiți? întrebă un bărbat în spatele lui.

Hendrik se întoarse şi ştiu imediat că cel care se afla în pragul camerei alăturate era medicul şef. Halatul alb pe care îl purta părea să fie cu un număr mai mare, datorită siluetei subțiri a bărbatului. Fața îngustă de sub părul cărunt, scurt, semăna cu un cap de pasăre, din cauza ochilor afundați în orbite şi a nasului relativ mare.

Hendrik detesta prejudecățile, dar nu se putu împiedica să-l displacă din prima pe profesorul Geibel.

— Numele meu este doctor Hendrik Zemmer, domnule profesor, sunt chirurg la UKE. Cred că-l cunoaşteți pe şeful meu, profesorul Paul Gerdes.

Zâmbetul întârzie doar o secundă şi transformă capul de pasăre în ceva ce Hendrik nu mai putea compara cu nimic.

— A, Paul... da. Cu ce vă pot ajuta? Căutați un nou domeniu de activitate?

Noua încercare de a zâmbi eşuă, ca şi cea precedentă.

— Nu, nu, nu este vorba despre profesie. Am câteva întrebări despre doctorul Steinmetz. Dacă ați avea puțin timp, v-aş fi foarte recunoscător.

— Doctorul Steinmetz?

Geibel îl examină pe Hendrik de parcă i-ar fi evaluat greutatea.

— Am auzit de nişte lucruri. Urâtă treabă.

— Da, groaznic.

Şi, după ce aruncă o privire spre doamna de la birou, Hendrik adăugă:

— Vă rog, dacă ați avea câteva minute pentru mine...

De data aceasta, trecură cel puțin trei secunde înainte ca Geibel să reacționeze. Se dădu la o parte şi arătă spre camera din spatele lui.

— Bine atunci. Cinci minute.

Camera avea cam treizeci şi cinci de metri pătraţi şi era mobilată cu piese masive, din mahon. Când Geibel se aşeză pe fotoliul directorial mare, tapiţat cu piele, din spatele biroului uriaş, silueta lui subţire aproape că dispăru.

Spre deosebire de restul mobilierului, cele două scaune simple pentru vizitatori, poziţionate oblic faţă de birou, păreau aproape deplasate.

Geibel se lăsă pe spate în fotoliul lui, aşteptă ca şi Hendrik să se aşeze şi îşi încrucişă mâinile peste abdomenul plat.

— Deci cu ce vă pot ajuta în legătură cu domnul Steinmetz?

— Profesorul Gerdes mi-a spus că acest coleg era un excelent chirurg, dar prezenta anumite... deficienţe în relaţiile interpersonale.

— Vă aşteptaţi să discut cu dumneavoastră despre comportamentul social al unui fost angajat care a şi murit între timp?

— Care a fost ucis. Domnule profesor, logodnica mea a dispărut, iar cineva care s-a dat drept doctorul Steinmetz este cumva implicat în treaba asta.

— Cum adică s-a dat drept doctorul Steinmetz?

Hendrik inspiră adânc, apoi povesti pe scurt ce se întâmplase. După ce îşi încheie relatarea, profesorul se aplecă spre el.

— Deci acest... fals doctor Steinmetz susţinea că un jurnalist a făcut investigaţii în acest spital?

— Da. Şi că ar fi apărut aici cu logodnica mea în maşină.

— Păi despre logodnica dumneavoastră nu ştiu, dar este adevărat că a fost aici un reporter şi a pus întrebări. Inclusiv mie.

— Ciudat. La asta nu m-am aşteptat. De ce s-ar dă cineva drept altcineva, dar mi-ar oferi nişte informații corecte?

— La asta nu vă pot răspunde. Dar am o întrebare: ce anume aşteptați de la mine?

Nici Hendrik nu ştia foarte bine, dar nu voia să recunoască asta în fața lui Geibel.

— La ce anume se referea investigația lui Jonas Krollmann?

— Krollmann?

— Da. Acesta este numele jurnalistului care a făcut cercetări aici. Cel puțin asta susținea falsul doctor Steinmetz.

— A, da, se poate. Îmi amintesc doar numele oamenilor care sunt importanți într-un fel sau altul.

Având certitudinea că în aceste circumstanțe Geibel i-ar uita numele imediat ce uşa se va închide în urma lui, Hendrik repetă:

— Deci despre ce era vorba?

— Ceva în legătură cu tranzacțiile bancare, n-am idee. O poveste încâlcită. I-am spus la revedere omului după două minute. Timpul meu este prețios.

Medicul dădu din cap spre Hendrik şi adăugă:

— Acesta a fost indiciul dumneavoastră. Păcat că nu v-am putut ajuta în această problemă cu logodnica dumneavoastră. Poate că doar a luat o pauză şi va reapărea curând. La revedere.

Fără să-i mai dea vreo atenție lui Hendrik, Geibel se întoarse spre un teanc de documente de pe birou.

Chiar dacă îi era greu să se abțină de la comentarii față de comportamentul medicului şef, Hendrik se ridică şi părăsi biroul în tăcere.

La puțin timp după aceea, când urcă în maşină, apucă spontan smartphone-ul, căută numărul de la Hamburg Home Systems şi sună.

Femeia care-l întâmpină cu multă amabilitate se arătă dispusă să-i dea legătura la Buchmann numai când Hendrik o asigură că este vorba despre o comandă mare, pe care şeful ei n-ar vrea s-o rateze.

— Sunt Hendrik Zemmer, spuse Hendrik când Buchmann răspunse, în sfârşit. Vă rog să mă scuzați, domnule Buchmann, că am recurs la acest truc, dar trebuie neapărat să vorbesc cu dumneavoastră.

— Nu sunteți cel care a fost aici cu acea tânără? Cel a cărui logodnică a dispărut?

— Da, dar vă rog să nu închideți, este foarte important.

— Bine atunci, despre ce este vorba?

— Când inspectorul-şef Kantstein a fost la dumneavoastră ca să vorbiți despre Adam, ce anume a vrut să ştie?

— Care inspector-şef?

— Kantstein. Detectivul şef Kantstein de la LKA.

— Îmi pare rău, dar numele nu-mi spune nimic.

— Nici nu este important numele, este vorba despre ofițerul de poliție care v-a pus recent nişte întrebări în legătură cu Adam.

— După cum v-am spus, nu cunosc pe nimeni cu acest nume şi n-a venit la mine niciun polițist care să-mi fi pus întrebări în legătură cu Adam.

28

Când uşa se deschide din nou, stă ghemuită ca un fetus în fundul încăperii. Nici măcar nu mai tresare, deşi rațiunea îi spune că bărbatul n-a revenit niciodată atât de repede.

Se simte mai bine, poate că febra a mai scăzut.

Bărbatul intră în cămăruță şi se opreşte puțin în fața ei, apoi se aşază pe vine şi o priveşte. S-a răsucit puțin, astfel încât ea să-i poată vedea fața.

Nu poartă nici mască, nici bonetă.

Nu e bine, îi şopteşte o voce interioară. Nu e deloc bine.

Dar nu-l cunoaşte.

— Veşti bune, o anunţă. Merge bine. O zi sau două, şi vei fi sănătoasă din nou.

Rânjeşte şi o bate uşor peste obraz, cu un aer ocrotitor. Este dezgustată de atingere şi vrea să-i respingă mâna, dar braţul îi cade înapoi, neputincios, la jumătatea mişcării.

— Vezi şi tu. Voinţa ta s-a trezit la viaţă. Datorită bunelor mele îngrijiri. Bărbatul îşi pipăie partea laterală a tunicii, după care femeia simte o împunsătură în coapsă.

— Bravo, fetiţo, şopteşte el şi se ridică în picioare.

Doar pentru această expresie, îi vine să vomite peste pantofii lui. Da, are dreptate. Se pare că injecţiile astea afurisite chiar ajută. Măcar simte cum îi revine dorinţa de a trăi. Uşa se închide şi imediat se aşterne asupra ei întunericul absolut.

Lucrurile merg spre bine... Atunci ce se întâmplă? De ce tipul o ţine captivă în condiţii la care ea n-ar supune niciun animal, dar îi face injecţii ca să o aducă la o stare mai bună?

Chiar în timp ce reflectează la această contradicţie, îşi aminteşte cuvintele pe care i le-a spus când a început martiriul ei. Înainte să-i pună sub nas hârtia aceea mototolită, spumegând de furie.

Într-o oră vom fi siguri şi te putem procesa.

Hendrik încheie convorbirea perplex.

Proprietarul Hamburg Home Systems afirma că nu a avut niciodată o discuție despre Adam cu un ofițer de poliție şi că numele Kantstein îi este necunoscut.

Ce trebuia să înțeleagă de aici? Mințea Buchmann? Dacă da, se punea întrebarea de ce a făcut asta? Iar dacă nu...

Sunetul telefonului întrerupse gândurile lui Hendrik. Era Alexandra.

— Cred că Marvin a muşcat din momeală, spuse ea emoționată.

— Aşa de repede?

— Da. Nu sunt foarte sigură că este chiar el, pentru că mesajul nu este semnat, dar modul în care este conceput textul se potriveşte cu ce am auzit până acum despre Marvin.

— Hm... şi ce spune mesajul?

— De fapt, nu prea mult. Scrie... un moment... ascultă: Aşadar, un nou sistem de casă inteligentă. Dacă cineva ar fi realizat un sistem de casă inteligentă care într-adevăr să aducă ceva nou, aş şti despre asta. Deci: cine eşti şi ce vrei de fapt? Spune adevărul, altfel nu discutăm.

— Chiar că pare a fi un tip isteț, constată Hendrik. Spune-mi, de fapt cum te-a contactat? Cum funcționează asta pe Darknet? Ceva cu un mesaj e-mail obişnuit?

— Nu, bineînțeles că nu. Mi-a lăsat mesajul pe site.

— OK. Şi acum?

— Acum voi proceda aşa cum mi-a cerut. Îi voi scrie adevărul.

— Cum? Şi crezi că dacă este într-adevăr implicat în asta, va recunoaşte tot şi se va preda?

— Nu, dar tipii ca Marvin trăiesc din succesele lor şi din faptul că se vorbeşte despre ele în branşă. Dacă a realizat un backdoor la Adam, cred că este foarte probabil să recunoască acest lucru. Nu i se poate întâmpla nimic. Nimeni nu-i cunoaşte adevărata identitate. În plus, asta nu înseamnă că a folosit abuziv un backdoor pentru răpirea de persoane.

— Bine. Sunt şi eu curios. Tocmai am avut nişte discuții interesante.

Îi povesti ce aflase de la profesorul Geibel şi de la Buchmann.

— E ciudat, murmură Alexandra, ca şi cum s-ar fi gândit ce să facă cu aceste informații.

— Şi mie mi se pare la fel. Cu cât se pun mai multe întrebări, cu atât atât am senzația că povestea asta devine mai opacă. Tare aş vrea să ştiu ce-i cu tipul care s-a dat drept doctorul Steinmetz. La început am crezut că tipul este unul dintre cei care au răpit-o pe Linda şi mi-a spus această poveste pentru a mă convinge că Linda m-a părăsit de bunăvoie.

— Ceea ce a şi reuşit, strecură Alexandra, nu fără reproş în voce.

Hendrik ignoră remarca.

— După discuția cu Geibel, n-am mai fost atât de sigur, continuă el. Totuşi, este clar că cel puțin partea cu Jonas Krollmann se verifică. Profesorul Geibel a confirmat că, într-adevăr, la spital erau investigate nişte tranzacții bancare dubioase.

— Tot se pune întrebarea de ce tipul a venit la tine şi încă sub un nume fals. Şi de ce la scurt timp după asta, adevăratul doctor Steinmetz este ucis.

— Da, adevărat. Chiar este înnebunitor! Şi apoi chestia asta cu Buchmann. De ce să afirme că n-a vorbit cu Kantstein? Doar ştie şi el că se va da repede de gol.

— Exact, căzu de acord Alexandra. Şi, aşa cum spuneai, ce are de câştigat din asta?

Pentru un timp, tăcură amândoi, apoi Hendrik spuse:

— Mie nu mi se pare că acest Buchman ne-ar minți cu ceva. Şi nici nu-mi pot imagina că are vreo legătură cu treaba asta. Este posibil ca sistemul lui să fi fost folosit ilegal, dar el însuşi mi se pare absolut serios.

— Ei, cine poate şti ce-i în mintea altcuiva?

Dar dacă Buchmann a spus adevărul şi Kantstein într-adevăr n-a discutat cu el, de ce să spună asta? Adică... este polițist.

Hendrik se gândi la întâlnirile pe care le avusese cu Kantstein până atunci şi la reacțiile deseori ciudate ale anchetatorului. În ultimele zile, el însuşi se întrebase de mai

multe ori ce naiba se întâmpla cu omul acela, totuşi... nu voia să creadă că inspectorul-şef minţise în mod deliberat.

— Corect. De ce ar face asta?

— Nu-l cunosc bine, dar răspunsul poate fi că are ceva de ascuns, indiferent ce. Ţi-am mai spus că era foarte diferit când l-am cunoscut. S-a schimbat aşa de mult în ultimele zile ale stagiului meu. Trebuie să existe un motiv pentru asta.

— Poate că are într-adevăr nişte probleme personale, presupuse Hendrik.

— De asta minte în legătură cu ancheta?

Hendrik îşi aminti de prima conversaţie cu Kantstein.

— Cred că ştiu de ce.

— Deci?

— Pentru că este convins că Linda m-a părăsit. În continuare nu crede într-o răpire. Dar, pentru că l-am călcat pe nervi tot timpul, a afirmat pur şi simplu că a vorbit cu Buchmann despre Adam ca să-l las în pace.

— Hm... sigur că se poate şi asta, căzu de acord Alexandra. Deşi asta nu aruncă o lumină prea bună asupra lui ca poliţist.

— Dar când priveşti imaginea de ansamblu este de înţeles, nu-i aşa? Are greutăţi acasă şi, prin urmare, devine un tip dezagreabil. Apoi apar şi eu şi îl enervez cu presupunerile mele. Aşa că pretinde că se va ocupa de chestiunea asta,

încât eu să mă pot linişti, iar el să se poată dedica din nou problemelor lui.

— Da, corect, răspunse Alexandra pe un ton care arăta clar că vrea să încheie discuția. Şi ce ai de gând să faci mai departe?

— Cred că-l voi suna pe Kantstein şi-l voi întreba direct dacă şi când a vorbit cu Buchmann despre Adam. După aceea, mă duc acasă. Am nevoie de puțin timp să mă gândesc la toate astea.

Şi, după ce respiră profund, Hendrik adăugă:

— Mă simt epuizat. Şi mă tem foarte tare pentru Linda.

Nici el nu ştia de ce îşi dezvăluia sentimentele în fața acestei tinere, dar îi făcea bine.

— A dispărut în noaptea de luni spre marți. Astăzi este joi. Aproape trei zile fără vreun semn de viață de la ea.

Alexandra aşteptă câteva secunde înainte să spună:

— Asta nu înseamnă nimic. Dar este de înțeles că-ți este teamă. Să trec pe la tine mai târziu? Am putea să adunăm tot ce ştim în acest moment şi să ne gândim ce ar trebui să facem în continuare.

Hendrik reflectă o clipă la sugestie şi ajunse la concluzia că schimbul de idei cu Alexandra era bun pentru el şi că, în plus, studenta avea idei spontane şi utile, care i-ar putea pune pe urmele Lindei.

— Da, este...

Smartphone-ul lui Hendrik vibră şi afişă un apel primit.

— Voiam să spun că este în regulă, ne vedem mai târziu, spuse repede Hendrik, apoi trecu la celălalt apelant.

— Zemmer!

— Bună ziua, domnule Zemmer, aici Thomas Sprang.

30

Pe moment, Hendrik crezu că a auzit greşit, dar vocea era cea cunoscută, chiar dacă suna puțin altfel decât îşi amintea.

— Inspectorul Sprang? Credeam…

— Că sunt în arest?

— Da.

— Mda, până de curând aşa a fost şi probabil că unii ar prefera să fiu tot acolo.

Acum, Hendrik ştia ce suna diferit în vocea lui Sprang. Dispăruse dezinvoltura băiețească pe care o remarcase în discuțiile sale anterioare cu inspectorul.

— Din fericire, s-a dovedit că trebuie să fie ceva în neregulă în povestea asta. Nu existau amprente pe arma mea de serviciu, cu care l-aş fi împuşcat pe acest om şi care a fost găsită lângă locul crimei. Totul şters cu minuțiozitate.

Chiar şi fără să fie polițist, Hendrik ştia ce înseamnă asta.

— Ar fi ceva complet ilogic.

Sprang emise un şuierat scurt.

— Tocmai. Nici doamna procuror nu crede că eu aş împuşca un om cu propria mea armă de serviciu apoi, în panică, aş arunca arma lângă locul crimei, astfel încât în mod inevitabil să fie găsită de colegii mei, dar înainte de asta aş sta să-mi şterg temeinic amprentele.

— Ei, slavă Domnului. Aşadar, cineva a încercat să vă învinovățească pentru această crimă.

— Foarte exact.

— Dar cum au pus mâna pe arma dumneavoastră?

— Ce bine ar fi dacă aş şti. Tot ce ştiu este că sigur mi-au furat-o la sediu. Asta înseamnă că a fost cineva la biroul meu.

— Poate un vizitator?

— Da, poate.

— Credeți că a fost vorba numai despre dumneavoastră? Vreau să spun, credeți că doctorul Steinmetz a fost ucis doar ca să fiți dumneavoastră suspectat?

— N-am idee. Dar nu pot scăpa de sentimentul că oricine s-ar afla în spatele problemei are ceva de-a face cu dispariția logodnicei dumneavoastră.

Până atunci, Hendrik se tot întrebase de ce l-a sunat inspectorul tocmai pe el, abia ce fusese eliberat. Acum ştia de ce.

— Ce aveți de gând să faceți acum?

— Să pun toate pârghiile în mişcare pentru ca această crimă să fie elucidată cât mai curând posibil. Oficial, sunt suspendat din funcție până se lămureşte treaba, dar asta nu mă va opri. Şi voiam să vă întreb dacă ne putem alia.

Lui Hendrik nu-i trebui mult timp ca să se gândească. În afară de faptul că Sprang, spre deosebire de Kantstein, măcar lua în considerare eventualitatea ca Linda să fi fost răpită, inspectorul avea cu siguranță cu totul alte posibilități decât avea el, în situații decisive.

— Da, mi se pare o idee bună.

— Sunteți acasă?

— Nu, spuse Hendrik. Încă nu. Dar sunt în drum spre casă. Şi Alexandra ar vrea să vină, mai târziu. Mă ajută să o caut pe Linda.

Hendrik se aştepta ca Sprang să nu fie prea încântat de asta şi rămase cu atât mai surprins când acesta spuse:

— E bine aşa. Alexandra are o gândire foarte analitică şi o foarte bună cunoaştere a naturii umane. Sunt la dumneavoastră cam într-o jumătate de oră, bine?

— Da, bine, răspunse Hendrik şi încheie convorbirea.

Continuându-şi drumul spre casă, Hendrik încercă încă o dată să facă legătura între evenimentele din ultimele zile, să

găsească un fir roşu care să le unească. Dar eşafodajul se surpa mereu. Avea de gând ca, mai târziu, împreună cu Alexandra şi poate şi cu inspectorul Sprang, să încerce să scrie toate datele şi evenimentele pe bilețele şi apoi să creeze din ele o imagine de ansamblu. Se îndoia că poliția, în special inspectorul-şef Kantstein, ar fi realizat deja o asemenea diagramă pentru investigarea cazurilor de dispariție.

Hendrik simțea o uşoară greață, ceea ce-i aminti că nu mâncase nimic toată ziua.

Când, la scurt timp după aceea, parcase deja maşina în fața garajului şi se îndrepta spre intrare, se opri brusc. Uşa casei era întredeschisă. Înainte de a se gândi că poate n-o închisese bine, uşa se deschise complet şi apăru o siluetă ce părea a fi pe punctul de a părăsi casa.

— Susanne? rosti el, total surprins. Ce faci aici?

Femeia se opri şi încercă să zâmbească.

— O, slavă Domnului, iată-te.

— Da, fireşte, spuse Hendrik oprindu-se scurt în fața ei. Ce faci aici? Şi, de fapt, cum ai intrat?

— Uşa era deschisă.

— Deschisă?

Între timp, Hendrik îşi amintea destul de bine că închisese uşa în urma lui.

— Da. Am fost la o clientă din apropiere şi am vrut să trec şi pe aici. Când am ajuns, uşa era deschisă. Am intrat în hol şi

am auzit zgomote venind de undeva din casă. Am sunat la tine şi cum nu mi-ai răspuns, mi s-a făcut teamă şi am ieşit ca să te sun, indiferent dacă eşti sau nu acasă. N-am vrut să rămân în casă. Mi se părea cam sinistru.

Hendrik privi pe lângă ea spre interiorul casei şi auzi, într-adevăr, nişte zgomote foarte slabe pe care nu le putea identifica.

Când era pe punctul de a intra, se opri. Ce ar face dacă într-adevăr cineva s-ar afla în casă? Scoase telefonul mobil şi arătă cu capul spre garaj.

— Vino cu mine!

Trecură pe lângă maşina lui şi se opriră pe partea cealaltă, timp în care el formă numărul lui Sprang.

— Unde sunteți? întrebă când inspectorul răspunse.

— Aproape am ajuns la dumneavoastră, de ce?

— Asta-i bine. Se pare că este cineva în casa mea. Am găsit uşa deschisă şi se aud zgomote din casă.

— Ce fel de zgomote?

— Nu ştiu. Când ajungeți aici?

— În cinci minute. Nu faceți nimic până nu ajung eu acolo. Înainte de toate, nu intrați în casă, în niciun caz.

— Nu, nu intru.

Hendrik închise şi băgă smartphone-ul în buzunar.

— Cine poate fi? întrebă neliniştită Susanne.

— N-am idee.

Hendrik îşi smulse privirea de pe uşa casei, încă întredeschisă şi o privi pe prietena Lindei:

— A fost o imprudență destul de mare să intri în casă.

— N-aveam de unde să ştiu că nu eşti acolo. Dar când am auzit zgomotele acelea...

Hendrik privi din nou spre intrare.

— Dacă a fost cineva acolo, probabil că între timp a dispărut de mult prin grădină. Inspectorul Sprang de la LKA ajunge imediat aici.

La scurt timp după aceea, când sosi Sprang, Hendrik şi Susanne îi relatară încă o dată tot ce se întâmplase. Apoi, acesta le ceru să rămână pe loc, în timp ce el se va uita prin casă.

— Ai o armă? dori Hendrik să ştie.

— Nu, răspunse Sprang. Merge şi aşa.

Trecură cam trei minute până când inspectorul apăru iar în uşa casei şi clătină din cap.

— Nu e nimeni aici, puteți veni.

Când Susanne şi Hendrik ajunseră în dreptul lui, Sprang spuse:

— Probabil că nu aţi închis bine uşa când aţi ieşit din casă. Iar sunetele pe care le-aţi auzit veneau de la televizor.

— De la televizor? Dar nu l-am deschis. Şi ştiu că am închis uşa.

Sprang ridică din umeri.

— Puteţi arunca o privire înăuntru, să vedeţi dacă lipseşte ceva. În orice caz, nu sunt indicii de spargere.

— Da, sună cunoscut, murmură Hendrik şi dădu să intre, dar Susanne îl reţinu.

— Eu acum plec, bine? Te contactez mai târziu.

Hendrik se uită în jur.

— Unde-i maşina ta?

— A rămas în faţa casei clientei mele, pe o stradă laterală, la două minute de aici. Au fost doar câţiva metri de mers pe jos.

Hendrik încuviinţă din cap spre ea.

— Te sun mâine.

După ce făcu turul casei, urmat de Sprang, şi constată că totul era la locul său, se simţi ceva mai uşurat. Poate că, în grabă, nu închisese bine uşa?

Când el şi Sprang intrară în living, privirea inspectorului se îndreptă spre camera acoperită din tavan. Arătă spre ea.

— Aţi dezactivat doar camera sau aţi închis tot sistemul?

— A doua variantă. Nu mai am încredere în Adam. Mai ales după experiența recentă cu casetele.

— Ce anume? Se poate? arătă Sprang spre canapea.

— Da, vă rog.

Hendrik aşteptă până când Sprang luă loc, apoi relată întâmplarea lui cu Kantstein. Când încheie, Sprang clătină din cap.

— În afară de faptul că povestea asta cu înregistrările este de-a dreptul înfricoşătoare... Nu ştiu ce se întâmplă cu Georg. De când...

— Georg? Îl întrerupse Hendrik.

— Da, Georg Kantstein. Scuze! După cum spuneam, nu-l mai înțeleg. Şi, sincer să fiu, trebuie să recunosc că acum sunt cam supărat pe el.

Hendrik emise un râs scurt, ca un lătrat.

— Asta nu mă surprinde. S-a convins cam repede că dumneavoastră ați comis această crimă.

Privirea lui Sprang trecea pe lângă Hendrik.

— Da.

După voce, părea slab şi vulnerabil.

— Totuşi, credeam că mă cunoaşte mai bine.

Hendrik reflectă dacă să-i împărtăşească inspectorului gândurile lui şi decise să fie sincer.

— Mai este ceva ciudat. Se presupune că inspectorul Kantstein ar fi vorbit despre Adam cu domnul Buchmann de la Hamburg Home Systems.

— Da, de ce?

— Buchmann jură că nu a existat niciodată o discuție cu un ofițer de poliție

Sprang își încreți fruntea. Hendrik ridică din umeri.

— Nu sunt polițist și nu-l cunosc pe Kantstein, dar... oare este cumva posibil ca el să... Adică...

— Vrei să știi dacă Georg ar putea avea ceva de-a face cu aceste lucruri care se întâmplă?

— Da, cam așa ceva.

Mai trecu ceva timp până când Sprang răspunse.

— Nu știu, dar totul în mine luptă împotriva acestui gând. Și povestea asta despre o presupusă discuție... n-am idee. Poate că minte acest Buchmann? Poate și Georg a gafat pe undeva, sau am înțeles eu greșit ceva. Georg este polițist de treizeci de ani și este partenerul meu. Faptul că a fost atât de repede gata să creadă că am comis crima asta m-a rănit foarte rău și nu cred că nu vom mai putea lucra împreună cu încredere. Dar... oricum, n-a făcut decât să-și îndeplinească datoria de investigator. A urmărit dovezile, iar acestea vorbeau în mod clar împotriva mea.

— Da, atât de clar, încât ar fi trebuit să observe oricine că ceva nu era în regulă.

— În fine. Acum trebuie să încerc să aflu cine a încercat să-mi pună în cârcă această crimă. Cu ocazia asta, sunt sigur că vom afla şi cine este răspunzător de dispariția logodnicei dumneavoastră.

— Se prea poate. În orice caz, sunt ferm convins că cineva a folosit Adam pentru a intra în casa mea şi a o răpi pe Linda. La fel ca în cazul familiei Krollmann.

— Oricum, există această posibilitate.

Hendrik merse la bufet şi deschise o uşiță.

— Ați dori să beți ceva? Cred că acum am nevoie de o vodcă.

— Nu, mulțumesc, sunt în... începu Sprang, dar apoi clătină din cap. Nu, nu sunt în timpul serviciului şi da, aş dori.

— Sunt ceva noutăți în legătură cu dispariția Juliei Krollmann?

— Din câte am auzit până acum, nu, răspunse Sprang, scoase smartphone-ul din buzunarul pantalonilor şi tastă. Colegii din Greetsiel au cercetat casa de vacanță şi împrejurimile, i-au chestionat pe vecini şi au arătat fotografia ei peste tot. Nimeni nu i-a văzut acolo. Nici pe soțul ei, nici pe Linda.

Îl privi pe Hendrik, care punea un pahar pe masă, în fața lui.

— Cel puțin ăsta era ultimul stadiu de care am avut cunoştință. De ieri a devenit mai dificil pentru mine să obțin informații actualizate.

— Da, aşa mă gândeam şi eu. Apropo, între timp am fost la spitalul din Alsterdorf şi am întrebat de doctorul Steinmetz. Fostul lui şef, profesorul Geibel, mi-a relatat că într-adevăr Krollmann a făcut nişte investigații acolo şi i-a chestionat şi pe câțiva medici cu privire la nişte tranzacții bancare dubioase, în care se pare că ar fi implicate câteva persoane din conducere. Poate că uciderea lui Steinmetz are vreo legătură cu asta?

— Atunci de ce încearcă cineva să-mi pună în cârcă această crimă? Nu ştiu nimic despre nişte cercetări sau despre tranzacțiile bancare, mărturisi Sprang privind gânditor pe lângă Hendrik. Doar dacă cineva a vrut să împuşte doi iepuri dintr-un foc, iar eu n-am avut de-a face cu motivul uciderii acestui doctor Steinmetz.

— Da, ceva de genul ăsta.

— Hm... trebuie să mă mai gândesc. E şi asta o abordare posibilă.

— Da, s-ar putea lega ceva. Dispariția lui Krollmann după ce a investigat în spital, concedierea doctorului Steinmetz, apoi asasinarea lui... Dar mai sunt şi o grămadă de lucruri pe care eu nu le înțeleg. Ce legătură are Linda cu toate astea? Şi unde se potriveşte aici Julia Krollmann, care a dispărut după ce m-a sunat seara şi mi-a spus că a găsit ceva ce trebuia să-mi arate. Şi mai departe: de ce a apărut cineva să-mi spună că a văzut-o pe Linda cu Krollmann? Şi, încă mai straniu, de ce acel cineva s-a dat drept doctorul Steinmetz?

—Wow! rosti Sprang aprobativ. Ați putea fi un bun anchetator.

— Credeţi? Până acum am înşiruit doar întrebări, niciun răspuns.

— Abilitatea necesară unui bun anchetator este cea de a pune întrebările potrivite.

— Am o întrebare şi pentru dumneavoastră, spuse Hendrik, după ce amândoi se gândiră o vreme în tăcere. Dacă Linda a fost răpită... Credeţi că este încă în viaţă?

Sprang întinse mâna după pahar, dar nu bău, ci îl ţinu în mână, contemplând conţinutul.

— Greu de spus şi ar fi îndoielnic să vă dau acum vreo estimare. Tot acest caz este extrem de ciudat, dar, întrucât nu s-a găsit niciun cadavru, în principiu ar trebui să presupunem că a fost răpită, dar este încă în viaţă.

Hendrik îşi ascultă vocea interioară şi încercă să-şi dea seama dacă cele spuse de Sprang îl mai încurajaseră. Dar mai era ceva ce nu se potrivea aici.

— În acest caz, n-ar fi trebuit să mă abordeze cineva cu cereri de răscumpărare sau orice altceva s-ar putea obţine de la mine?

Sprang îşi luă privirea de la pahar şi-l privi în ochi pe Hendrik.

— În mod normal, da.

Când se deschide uşa din nou, ea tresare şi simte de la primele mişcări că starea ei este mai bună.

Căzuse într-un fel de stare de semiconştienţă, undeva între somn şi veghe.

Silueta care intră în cămăruţă este învăluită în ceva care-i face contururile să pară deformate în lumina stridentă. O salopetă, poate. Se apropie încet şi se opreşte puţin în faţa ei.

— Îmi pare rău pentru ce se întâmplă aici, spune apariţia, cu o voce prefăcută, care ei îi sună familiar.

În clipa următoare, îşi dă seama de unde. Chiar la început, când zăcea inertă, cineva i-a vorbit în acelaşi fel. Încearcă să-şi amintească ce vorbe au fost. Vorbe de consolare. Apoi brusc, cuvintele reapar.

Nu vei înţelege, dar ceea ce fac eu acum te menţine în viaţă.

Apoi a simţit o împunsătură în braţ. A durut-o infernal. Dar, într-adevăr, încă trăieşte. Mai mult sau mai puţin.

— De ce-mi faci rău?

Se sperie de propria voce, aspră şi răguşită, aproape de neînţeles.

— De ce?

— Eu nu-ţi fac rău. Încerc să te ajut pe cât pot, trebuie să mă crezi.

Gemând, se ridică în capul oaselor, iar apariţia face un pas înapoi.

— Atunci ajută-mă! Lasă-mă să ies de aici!

— Din păcate, nu pot face asta.

— Dar de ce nu? izbucneşte ea. Cine este celălalt tip? Nebunul acela? Ce vrea de la mine?

— Asta nu-ți pot spune.

Vocea este în continuare extrem de joasă şi pronunță cuvintele aproape ridicol de intermitent, ca vocile roboților din filmele SF foarte vechi.

— Atunci nici dumneata nu vrei să mă ajuți. Pleacă odată de aici şi nu te mai preface că-ți pasă ce se întâmplă cu mine. Eşti de partea acelui nebun.

— Ce înseamnă asta?

Din uşă, cealaltă voce. Celălalt tip. Psihopatul.

— Ce cauți aici?

Apariția informă se întoarce repede, cei doi se află față în față.

— Încerc măcar să-i... dă să spună persoana care pretinde că ar vrea să o ajute şi se opreşte, dându-şi seama că, din surprindere, a uitat să-şi prefacă vocea.

A rostit doar câteva cuvinte, dar a fost destul pentru ca ea să recunoască vocea.

— Tu? întreabă ea neîncrezătoare. Dar... ce...

Femeia amuțeşte de groază.

— Întreb încă o dată: ce dracu' înseamnă asta? latră tipul din uşă, iar apariția informă, pe care ea a recunoscut-o, face un pas spre el.

— Eu ți-am spus, nu accept că doar ai luat-o fără să mă întrebi. Eu sunt cel care decide cine este eligibil şi cine nu. Iar ea nu intră în discuție.

— Acum înțeleg. Tu ai făcut asta. Ai avut grijă să nu-mi fie de folos. Mai vorbim noi despre asta. Mi-e indiferent ce accepți tu. Oricum, este prea târziu acum. Ea este aici şi îmi aparține. Până mâine se va reface, apoi voi face şi ceva pentru listă. Acum dispari de aici!

Şi pretinsul ei protector, care se dovedeşte a fi un laş, se întoarce încet spre ea.

— Da, eu sunt, spune el.

Ridică apoi mâna şi, cu un gest obosit, îşi scoate ceva de pe cap. O bonetă, poate, sau o mască.

— Îmi pare rău. Ai înțeles cine sunt. Acum nu mai pot face nimic pentru tine.

32

Alexandra sosi la o jumătate de oră după Sprang. Când intră în living şi-l văzu aşezat pe canapea, rămase mută de surprindere pentru o clipă.

— Deci s-a dovedit că nu eşti un criminal, observă ea, pragmatică.

— Ei, încă nu s-a terminat, încă sunt suspendat, dar chiar şi doamna procuror a trebuit să înțeleagă că nu pot fi atât de stupid cum arată faptele.

— Bun, asta mă linişteşte. Altfel aş fi avut mari îndoieli cu privire la cunoştințele mele despre natura umană.

Sprang clătină din cap cu un zâmbet amar.

— În acest caz, măcar ai scăpat de ce-i mai rău.

— Oricum, am avut dreptate.

Alexandra îi ignoră remarca şi se întoarse spre Hendrik.

— Într-adevăr, Marvin l-a verificat pe Adam, dar jură că n-a instalat un backdoor.

— Cine naiba e Marvin? întrebă Sprang.

— Cel mai bun hacker din branşă. El spune că în urmă cu aproximativ un an a primit prin Darknet o comandă de la Hamburg Home Security pentru o actualizare a lui Adam, ca să caute breşe de securitate, pe care, desigur, le-a şi găsit. Apoi le-a spus cum şi pe unde a reuşit să intre, ceea ce a permis firmei să reprogrameze Adam antiefracție.

— Care, dacă teoria voastră este corectă, se pare că n-a funcționat prea bine.

Pulsul lui Hendrik se accelerase deja la primele cuvinte ale Alexandrei.

— Şi? întrebă el cu o voce răguşită. A recunoscut şi că ar şti ceva despre răpirea Lindei?

— Nu, dar tocmai de asta a fost atât de cooperant. A fost martor la ce s-a întâmplat cu Linda, cu Jonas Krollmann şi cu cealaltă femeie şi este la fel de sigur ca mine că Adam a fost folosit pentru a se pătrunde în case. Bineînțeles, îşi dă seama şi el că mai devreme sau mai târziu va fi asociat cu treaba asta. Totuşi, jură că nu are nicio legătură cu cele întâmplate.

— Stai puțin...

Sprang se lăsă pe speteaza canapelei.

— Încă o dată, ca să notez: acest Marvin ar avea posibilitatea de a prelua controlul asupra fiecărei case în care este instalat acest sistem... Adam?

— Da, dar numai dacă a instalat atunci un aşa-numit backdoor, adică un cod de program care i-ar oferi acces secret la sistem. Totuşi, nu cred că a făcut asta. Pe lângă asta, el...

— Tu ții legătura cu el? o întrerupse Sprang.

— Da, pe un site din Darknet.

— Ai putea aranja să vă întâlniți?

— Să ne întâlnim? râse ea zgomotos. Poți să-ți iei gândul de la asta. Nimeni nu ştie cine este şi cum arată Marvin, iar el ține ca lucrurile să rămână aşa.

Sprang reflectă o clipă.

— Ceva nu este în regulă aici.

Alexandra ridică o sprânceană.

— Ce nu este în regulă?

— Dacă acest Marvin nu este implicat în manipularea sistemului şi nici i se cunoaşte identitatea... Atunci de ce-şi face griji că aceste infracţiuni vor duce cândva la el? Ar trebui să nu-i pese.

— Nici pomeneală. Dimpotrivă, hackerii celebri, ca Marvin, trăiesc din identificarea breşelor din sistemele informatice. Producătorii plătesc mult pentru asta, deoarece numai cu un sistem sigur pot câştiga bani pe piaţă. Dacă ar apărea doar idea că, în timp ce verifica Adam, Marvin a instalat un acces care a fost folosit ulterior pentru a intra în sistem şi a comite infracţiuni, acesta ar fi sfârşitul lui în branşă. Nimeni n-ar mai avea încredere în el.

Sprang încuviinţă, gânditor.

— OK, asta am înţeles. Totuşi... tu ai o minte analitică, Alex. Dacă acest Marvin chiar este aşa de bun cum spui şi a găsit toate breşele de securitate din Adam, atunci firma le-a eliminat şi, în consecinţă, are un sistem complet sigur, nu?

— În principiu, da...

— Însă, dacă cineva reuşeşte, totuşi, să pătrundă în sistem, ar fi putut fi numai Marvin însuşi sau îmi scapă mie ceva?

— Vă scapă ceva, interveni Hendrik, care se simţea tot mai mult ca un observator neimplicat. Mai sunt şi producătorii. Hamburg Home Systems.

— Exact, căzu de acord Alexandra. Şi cred că ar trebui să ne ocupăm de ei din nou.

— Atunci, haideți.

Hendrik privi rugător de la Alexandra la Sprang, dar acesta clătină din cap după ce aruncă o privire spre ceasul de mână.

— Acum nu putem face mare lucru acolo. A trecut de ora optsprezece, au închis deja.

— Atunci să telefonăm, insistă Hendrik. Putem încerca măcar.

Fără să aştepte vreo reacție, întinse mâna după smartphone, căută numărul firmei pe lista de apeluri şi îl tastă.

— Hamburg Home Systems, numele meu este Gerhard Kerkel, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Bună ziua, aici doctorul Zemmer, aş avea nevoie să vorbesc cu domnul Buchmann, vă rog.

— Domnul Buchmann nu mai este la firmă. V-aş putea ajuta cu altceva?

— Nu, trebuie să vorbesc cu el personal. Este important.

— Îmi pare rău, dar...

— Aşa cum am spus, este foarte important. Ar trebui să-mi faceți legătura cu el...

Cu coada ochiului, Hendrik văzu cum Sprang se îndreaptă spre el, apoi îi luă smartphone-ul din mână.

— Sunt inspectorul Thomas Sprang, LKA Hamburg, de la Investigații Criminale. Dacă nu-mi faceți legătura cu domnul Buchmann, îl vom ridica într-o mașină de poliție și îl vom duce la sediu pentru a-i pune întrebări. Deci acum îmi faceți legătura, vă rog?

Atât Hendrik, cât și Alexandra își ațintiră privirea asupra lui Sprang, în timp ce acesta îl ascultă pe interlocutorul său pentru un moment, apoi încuviință.

— Bine. Aștept.

Îi aruncă o privire lui Hendrik și rânji sarcastic, apoi îi întinse smartphone-ul și-i spuse încet:

— Difuzorul.

Hendrik tocmai activase difuzorul când se auzi vocea proprietarului Hamburg Home Systems.

— La telefon Friedrich Buchmann.

— Inspectorul Sprang, LKA Hamburg. Domnule Buchmann, mai întâi o întrebare: ați fost abordat de colegul meu, inspectorul-șef Kantstein?

— Nu, i-am spus asta și domnului a cărui logodnică a dispărut.

Sprang schimbă o privire cu Hendrik, în timp ce Buchmann continuă:

— Sincer vorbind, chiar nu înțeleg ce vreți de la mine.

— Păi vă explic pe scurt. Au fost comise o serie de infracțiuni, iar făptuitorul a reușit să pătrundă în case fără

să lase urme de spargere. În mod straniu, sistemul dumneavoastră de casă inteligentă Adam era instalat în toate aceste case.

Se lăsă tăcerea pentru un moment, apoi Buchmann spuse:

— Orice ați vrea să insinuați, eu mă opun. Adam este certificat şi a fost verificat de mai multe ori. Sistemul nostru este absolut sigur. Cred că putem încheia aici discuția. Pentru întrebări suplimentare vă dau numărul de telefon al avocatului meu. În mod sigur, îi va face plăcere să discute cu superiorul dumneavoastră.

— Încă un moment, vă rog, domnule Buchmann, răspunse calm Sprang. Permiteți-mi să vă explic ceva, pe scurt, înainte să închideți. În prezent sunt suspendat din serviciu, aşa că vă vorbesc în calitate de persoană particulară. Asta pentru că cineva a încercat să mă învinovățească pentru o infracțiune care, de asemenea, are legătură cu sistemul dumneavoastră de casă inteligentă. Pentru ca reputația mea de polițist să nu rămână compromisă, trebuie să aflu ce se ascunde în spatele acestei poveşti cu sistemul dumneavoastră. Deci, dacă nu sunteți dispus să mă ajutați, în continuare voi discuta nu numai cu avocatul dumneavoastră, ci şi cu câțiva prieteni ziarişti, despre pericolele care apar când ai în casă un sistem de casă inteligentă nu tocmai sigur. Voi relata presei cele trei cazuri în care se pare că infractorii au reuşit să preia controlul asupra acestui sistem, obținând astfel un acces nestingherit. Şi voi menționa faptul că în toate cele trei case a fost instalat Adam de la Hamburg Home Systems. Sunt convins că vor scoate o poveste frumoasă de aici. Poate că vor apărea şi alte victime ale sistemului dumneavoastră. Deci ce spuneți?

Alexandra îl privi pe Hendrik şi îşi dădu ochii peste cap surprinsă.

— Mă şantajaţi?

Hendrik crezu că identifică o uimire autentică în vocea lui Buchmann.

Sprang clătină din cap, cu toate că interlocutorul său nu-l putea vedea.

— Nu, domnule Buchmann. Doar v-am explicat că aici se află cel puţin două persoane care încearcă disperate să lămurească circumstanţele unor infracţiuni şi ce vor face ele în disperarea lor, dacă refuzi să le ajuţi. Motivul evident ar fi, desigur, acela că aveţi ceva de ascuns. Nu că v-aş învinui de aşa ceva, dar cineva s-ar putea gândi la asta.

— Bine atunci, mormăi Buchmann. Întrebaţi-mă.

33

Sprang nu ezită niciun moment, ci începu imediat.

— Este adevărat că acum aproximativ un an, după o actualizare, aţi pus sistemul Adam la dispoziţia unui hacker pe nume Marvin, pentru testare?

Buchmann îşi drese glasul.

— Este un procedeu destul de obişnuit ca sistemele de securitate să fie supuse scenariului Worst Case, într-un fel de test de stres, cu alte cuvinte în situaţia în care hackerii

experimentați încearcă să pătrundă în sistem, să-l neutralizeze sau chiar să preia controlul asupra lui. La fel am procedat şi cu Adam. Pentru protecția clienților noştri.

— Şi cum ați găsit pe cineva care să efectueze aceste testări?

— Păi ne-am interesat oficial.

Sprang schimbă o privire cu Alexandra, care ridică din umeri şi clătină din cap, şoptind.

— Nu se poate proceda aşa cu Marvin.

— Deci prin anunț oficial, spuse Sprang în telefon. Unde anume?

— La Chaos Computer Club. Pentru lucrurile de acest gen, noi colaborăm întotdeauna cu clubul.

Sprang şi Alexandra schimbară o nouă privire, iar Alexandra clătină din nou din cap.

— Numai acolo?

— Da. Mi-ați putea lămuri ce rost au aceste întrebări? spuse Buchmann şi pentru prima oară, în voce i se auzea iritarea. Ați vrut răspunsuri, vi le-am dat.

— Numele Marvin din branşa hackerilor vă spune ceva?

— Branşa hackerilor? Pentru Dumnezeu! Nu mă pricep la aşa ceva.

Cu coada ochiului, Hendrik văzu că pe fruntea Alexandrei se săpaseră nişte riduri adânci.

— Domnule Buchmann, vă vorbeşte Alexandra Tries. Am fost de faţă la discuţia dumneavoastră cu domnul Zemmer, poate vă amintiţi de mine.

— Da, eu... doar mă miram că mai este cineva.

— Suntem trei, domnule Buchmann, explică Hendrik. Vă vorbeşte Hendrik Zemmer.

Alexandra nu-i lăsă interlocutorului lor timp să mai comenteze şi continuă:

— Domnule Buchmann, acest Marvin este cel mai renumit hacker din Germania. Chiar şi marile corporaţii îi dau spre testare firewall-urile şi sistemele informatice. Iar el afirmă că a testat Adam acum aproximativ un an, la cererea dumneavoastră, şi că a găsit şi câteva breşe.

— Nu este adevărat. Aş şti despre asta.

— Dar de ce ar minţi în chestiunea asta?

— Asta trebuie să-l întrebaţi pe el. Ascultaţi-mă, sistemul Adam a fost testat de două ori. Prima dată acum trei ani, înainte ca versiunea de bază să iasă pe piaţă, iar a doua oară după o actualizare majoră a software-ului sistemului. Ambele dăţi, prin Chaos Computer Club Hamburg. Mai mult nu vă pot spune.

— Iar această actualizare a fost cam acum un an, urmă Alexandra.

— Nu, în urmă cu mai mult timp. Cam un an şi jumătate, cred. Gata?

— Doar o ultimă întrebare, domnule Buchmann: la firma dumneavoastră cine este responsabil pentru aceste teste? Adică cine contactează Chaos Computer Club pentru aceste verificări ale sistemului?

Sprang preluase din nou discuția.

— Managerul nostru de la IT se ocupă de asta, domnul Wolfsfelder.

— Ați putea să-mi dați numărul lui de telefon?

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Confidențialitatea. Ca polițist, ar trebui să ştiți asta.

Sprang dădu ochii peste cap.

— Bine atunci. În acest caz, rugați-l să mă sune. Acum aveți numărul. Şi spuneți-i că este foarte important.

— Eu îi spun, dar nu vă pot promite că va lua legătura cu dumneavoastră. La urma urmei, nu-l apelați oficial.

— Nu, cel puțin până nu le voi da informația colegilor mei. Atunci s-ar putea ca ei să apară direct la el acasă. Vă rog să-i spuneți şi asta. Mulțumesc pentru ajutor.

Sprang încheie apelul şi o privi pe Alexandra.

— Unul din ei minte. Fie Buchmann, fie amicul tău, Marvin.

— Marvin nu este amicul meu. Țin legătura cu el doar prin Darknet, totuşi... sunt sigură că spune adevărul.

— Ce te face să fii atât de sigură? întrebă Hendrik.

— Faptul că n-ar avea niciun avantaj mințind.

— Hm... dar nici Buchmann n-ar avea vreun avantaj.

— Sau poate că da, interveni Sprang. Încă nu sunt sigur despre ce este vorba, dar voi afla, spuse şi se ridică. Acum pornesc spre casă. Dacă încă nu mi-au blocat accesul oficial, aş putea afla ceva despre acest domn Wolfsfelder din baza de date a poliției.

Hendrik arătă spre smartphone-ul din mâna lui Sprang.

— Îmi puteți înapoia telefonul?

— O, bineînțeles, scuze.

Sprang îi întinse lui Hendrik telefonul mobil şi încuviință din cap spre Alexandra:

— Voi anunța imediat ce aflu ceva.

Hendrik îl însoți de-a lungul holului şi îşi luă rămas-bun de la el. Când închise uşa după inspector şi se întoarse, tresări. Alexandra stătea pieziş în spatele lui, cu ochii ațintiți pe panoul de control al lui Adam.

— Credeam că l-ai oprit pe Adam!

— L-am oprit.

Ea îl privi şi arătă spre unitatea de control încastrată în perete. Hendrik se uită la dispozitiv şi scoase o exclamație de surprindere. Deasupra geamului în spatele căruia se adăpostea camera pentru Eyescan luminau două leduri verzi. Adam era activ.

— Dar este imposibil, rosti Hendrik, privind cu groază punctele luminoase. Sunt absolut sigur că am dezactivat Adam.

— Dar nu aşa arată!

— Dar sunt foarte sigur.

Hendrik se apropie de panoul de comandă şi dezactivă din nou Adam, pas cu pas. Alexandra îl urmărea cu privirea. Când încheie procedura, se întoarse spre ea.

— Şi? Ai văzut cum am închis sistemul.

— Da, am văzut, răspunse ea gânditoare.

— Şi jur că am făcut totul exact la fel ca data trecută.

Ea ridică din umeri.

— În orice caz, acum chestia asta este deconectată.

În drum spre living, în timp ce Hendrik se gândea dacă era posibil să fi uitat ceva când deconectase ultima dată, Alexandra spuse:

— Apropo, Sprang a uitat că a vorbit cu Buchmann de pe telefonul tău mobil. Deci, dacă şeful de la IT la Hamburg Home Systems va reveni cu apelul, o va face pe telefonul tău mobil.

— Corect, căzu de acord Hendrik, reflectând că-i convenea situația.

Îi plăcea Sprang şi avea încredere în el, totuşi prefera ca Alexandra să discute cu omul acela, pentru că ea se

pricepea cel mai bine la tehnologia informației şi la computere.

La propunerea lui Hendrik, începură să noteze pe bilețele toate întâmplările şi toate informațiile colectate, apoi să le aranjeze pe masa din sufragerie, aşa cum se conectau sau se puteau conecta etapele. După o oră şi ceva, sunetul smartphone-ului îi întrerupse. Când Hendrik văzu pe ecran numărul necunoscut, bănui cine era apelantul.

— Numele meu este Wolfsfelder, se prezentă managerul de la IT cu o voce prietenoasă. Domnul Buchmann mi-a spus că vreți să vorbiți cu mine. Sunteți de la poliție?

— Nu, polițistul a vorbit cu şeful dumneavoastră. În primul rând, vă mulțumesc mult pentru apel. Numele meu este Hendrik Zemmer. Ştiți despre ce este vorba?

Hendrik simțea cum devine tot mai emoționat. Oare avea să afle de la acest om, în sfârşit, ceva ce l-ar ajuta s-o găsească pe Linda?

— Da. Atunci presupun că dumneavoastră sunteți bărbatul a cărui logodnică a dispărut?

— Eu sunt.

— Îmi pare foarte rău. Cum vă pot ajuta?

— Vă pun pe difuzor pentru ca doamna Tries să audă, bine? Mă ajută în căutarea logodnicei mele.

— Da, desigur.

După voce, omul părea să fie cam de vârsta lui Hendrik şi în mod evident dispus să le răspundă la întrebări.

— Bună ziua, domnule Wolfsfelder, spuse Alexandra, aplecându-se puțin spre smartphone. Domnul Buchmann a spus că v-ați ocupat de testele efectuate pe Adam şi că ați contactat CCC în acest sens.

— Da, corect. Deci, de ultimul test, cam cu un an şi jumătate în urmă. La primul test, în urmă cu trei ani, încă nu eram la firmă.

— Nici nu este atât de important. Pentru noi contează ultimul test, pentru că, indiferent de ce s-a făcut prima dată, s-ar fi observat cel mai târziu la noul test.

— Da, aşa este.

— Şi ați încredințat sistemul numai CCC? Sau şi altui hacker? Poate pentru o dublă siguranță?

— Nu, de asta s-au ocupat câțiva specialişti ai clubului, pe care i-am şi contactat personal. Au lucrat independent, aşa că am avut mai mulți testeri. Niciodată n-aş încredința un sistem unui străin pentru că nu poți şti ce va face cu el.

— Dar chiar şi corporațiile au încredere în oamenii ca Marvin, interveni Alexandra.

— Iar eu am încredere în oamenii pe care îi pot privi în ochi în timp ce discutăm.

— Când anume ați pus ca Adam să fie verificat de CCC?

— Acum aproximativ un an şi cinci luni.

Alexandra clătină din cap şi îi aruncă lui Hendrik o privire în care crezu că recunoaşte o undă de exasperare.

— Sunteți sigur?

— Scuzați-mă, dar nu înțeleg de ce insistați cu întrebările.

După voce, Wolfsfelder nu părea furios, ci mai degrabă puțin iritat.

— Da, ca manager IT responsabil, sunt foarte sigur când şi unde am comandat testarea lui Adam şi, anticipând această întrebare: eu sunt singurul din firmă care poate atribui o comandă de acest gen.

— De fapt, ce s-a descoperit în urma testării? reluă Alexandra.

— Dintre cei trei oameni care au verificat sistemul din toate punctele de vedere, doi au descoperit aceeaşi breşă, iar al treilea n-a descoperit nimic. Asta a fost tot. Mai aveți întrebări? Acum aş vrea să revin în familie.

— Da, şi eu aş vrea aşa ceva, izbucni Hendrik. Familia mea era formată din logodnica mea, cu care urma să mă căsătoresc în câteva zile, dar care a fost răpită pentru că cineva a spart sistemul dumneavoastră atât de perfect testat!

Imediat ce încheie propoziția, îi păru rău. Omul de la capătul firului măcar încercase să-i ajute.

— Scuzați-mă, adăugă Hendrik. Dar acum...

— E în regulă, vă înțeleg. Dar vă asigur că noi am făcut tot posibilul pentru ca sistemul nostru să fie în siguranță.

Hendrik o privi întrebător pe Alexandra. Cum aceasta încuviință din cap, el spuse:

— Vă mulțumesc pentru telefon şi pentru ajutor, domnule Wolfsfelder.

Apoi închise telefonul.

— Tu ce crezi despre toate astea?

Alexandra strânse din buze.

— Rămân la convingerea mea: nu cred că Marvin a mințit când a spus că a testat Adam acum aproximativ un an. N-ar avea absolut nicio noimă.

— Presupunând că el însuşi nu are vreo legătură cu treaba asta, sunt de acord cu tine. Totuşi, cred că şi Wolfsfelder spune adevărul.

— Culmea, am şi impresia asta. Iar asta ce înseamnă?

Hendrik nu trebui să se gândească prea mult, răspunsul era evident.

— Înseamnă că altcineva l-a pus pe Marvin să testeze Adam. Îl sun repede pe Sprang să-l informez despre convorbirea noastră cu Wolfsfelder.

Inspectorul răspunse după primul apel. Îi explică lui Hendrik că era acasă, în fața calculatorului, şi încerca să afle mai multe despre firma Hamburg Home Systems. Apoi ascultă în tăcere relatarea lui Hendrik despre convorbirea anterioară.

— Hm... mormăi el când Hendrik se opri. În orice caz, voi verifica informațiile lui Wolfsfelder la Chaos Computer Club. Dacă a spus adevărul, nu văd decât o posibilitate. Trebuie ca Alex să încerce să-l convingă pe Marvin să reia legătura

cu clientul său. Poate merge aşa. Dacă Marvin n-are nici o legătură cu dispariția logodnicei dumneavoastră, va fi de acord să facă asta. Dacă refuză, asta spune ceva despre el şi despre credibilitatea lui.

— Îi voi transmite, spuse Hendrik, aruncând o privire spre Alexandra, apoi încheie convorbirea.

— Tipul nu face asta niciodată, presupuse Alexandra după ce Hendrik îi relată sugestia lui Sprang. A dezvălui identitatea clientului fără consimțământul acestuia este o sinucidere profesională în acest domeniu.

— Cum poți fi atât de sigură? S-ar crede că te afli tot timpul printre aceşti oameni.

Ea zâmbi în treacăt.

— Nu, nu-i aşa, dar mereu am de-a face cu tipi care sunt bine conectați la această branşă. Restul este psihologie.

— Foarte bine. Dar în orice caz îl poți întreba pe Marvin pe acel website, spuse Hendik, iar privirea lui căzu pe numeroasele bilețele care zăceau în dezordine pe masă. Continuăm? Poate că aşa vom realiza imaginea de ansamblu de care avem nevoie ca să înțelegem ce se întâmplă.

— Ei, atunci...

Avură nevoie de încă o oră ca să aşeze corect toate bilețelele care puteau avea vreo legătură între ele. Cu toate acestea, chiar şi după ce pierdură şirul verificărilor, nu le mai veni nicio idee nouă.

Alexandra expiră epuizată şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Eu nu mai pot. Cred că acum mă voi duce acasă şi voi mai cerceta de acolo. Povestea asta despre testarea lui Adam nu-mi dă pace.

Când îşi luară rămas-bun la uşa casei, Hendrik spuse:

— Marvin ăsta te-a cam amăgit, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Tu, de fapt, nu-l cunoşti deloc pe tip şi totuşi nu eşti dispusă să iei în considerare varianta că te-a mințit.

— Aşa cum am spus, marele meu atu este cunoaşterea naturii umane şi mă bazez pe asta. Nu m-a dezamăgit niciodată.

— Dar nu te-ai întâlnit niciodată cu acest Marvin, față în față. Oare evaluarea unei persoane nu înseamnă şi să o priveşti în ochi? Să-i observi gesturile şi expresiile faciale atunci când vorbeşte şi să le raportezi la ceea ce spune? Te rog să nu mă înțelegi greşit, dar nici eu, ca medic, nu ştiu chiar totul despre natura umană. În acest moment, îl cunoşti pe Marvin exclusiv din mesajele schimbate pe acest site. N-ar putea fi cumva total diferit de ceea ce pretinde că este?

— Nu.

Tonul ei nu lăsa loc de îndoială.

— Sunt absolut sigură. Te țin la curent.

Hendrik o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre maşină.

Refuzul ei categoric de a permite cea mai mică îndoială cu privire la acest Marvin i se părea ciudat.

34

Abia când sunt din nou singuri, nebunul se întoarce iarăşi spre ea.

— Uită de tipul ăla! Am veşti bune. Curând poţi să ieşi de aici.

Suna aproape ca o pălăvrăgeală oarecare. Dacă n-ar fi fost acea fredonare din vocea lui, care se auzea doar când vorbea cu ea.

— Mâine se va încheia aşteptarea. Te asigur că mă pricep la ce fac. Nu că ţi-ai putea da seama, dar e bine să ai certitudinea că ştiu exact ce fac şi că voi trata totul din tine cu cea mai mare grijă. Fiecare parte, oricât de mică.

Groaza dă să pună stăpânire pe ea pentru o clipă, ar vrea să implore pentru viaţa ei, totuşi mai este şi altceva, un vid îngheţat, care i s-a răspândit prin fiinţă în ultimele câteva ore.

— De ce faci asta? şopteşte ea, iar pentru că el nu răspunde, ţipă la el fără să se mai gândească. De ce faci asta, porc pervers? Dacă vrei să mă omori, fă-o odată!

Şi-a ieşit din minţi cu totul şi îl scuipă înainte să-i strige:

— Atunci, ucide-mă. Dacă aşa nu va mai trebui să-ţi ascult aiureala dementă, merită! Haide, nemernicule!

În următorul moment, ea se prăbuşeşte, se ghemuieşte pe podea şi scânceşte încetişor, bâiguie nişte cuvinte.

Înregistrează faptul că tipul îi spune ceva, dar nu înțelege sensul. Rațiunea ei s-a retras şi a ridicat o barieră în jurul conştiinței. Înregistrează zgomotul uşii trântite, în acelaşi moment totul se întunecă în jurul ei.

De parcă lumina s-ar fi stins la comandă, gândeşte, iar gura ei se contorsionează într-un zâmbet. Cum a fost acasă. Cum a fost cu Adam.

35

Revenind în camera de zi, privirea lui Hendrik căzu pe notebook, pe care îl pusese mai înainte pe un scaun, ca să lase toată masa liberă pentru bilețele.

Era epuizat şi ştia că are urgent nevoie de câteva ore de somn, dar simțea că nu va putea adormi, întrucât gândurile se învârteau necontenit în jurul Lindei şi întâmplărilor din ultimele zile. În afară de asta, erau şi câteva lucruri despre care trebuia neapărat să afle mai multe.

Era firma Hamburg Home Systems, implicată în această poveste, intenționat sau nu? În orice caz, era clar că Adam juca aici un rol decisiv.

Apoi, mai era motivul cercetării efectuate de Jonas Krollmann la spital. Hendrik avea mari îndoieli că Linda ar fi fost în maşina lui Krollmann când acesta mersese cu maşina la spitalul din Alsterdorf, dar chiar şi medicul şef

confirmase faptul că într-adevăr jurnalistul făcuse nişte cercetări. Despre ce fusese vorba acolo? Ulterior, el dispăruse. Ca şi Linda. Iar la scurt timp după aceea, şi Julia Krollmann, soția lui. Hendrik trebuia să încerce să afle mai multe, deşi era obosit de moarte.

Ajunse la un compromis cu el însuşi. Va lua notebookul cu el, la etaj, se va băga în pat şi va continua să cerceteze până i se vor închide ochii.

Sau până când va rămâne fără date mobile pe smartphone, pe care îl va folosi ca hotspot.

Cincisprezece minute mai târziu, stătea în pat, cu notebookul în poală şi cu telefonul mobil cu hotspot activat, alături pe noptieră.

Îl căută din nou pe doctorul Steinmetz, trecând la căutarea de imagini, cu speranța că va găsi undeva o fotografie a vizitatorului care se dăduse drept doctorul Steinmetz.

Pe lângă fotografiile cu colegii de la Spitalul Evanghelic Alsterdorf, unde lucrase Steinmetz, apăreau şi câteva poze cu profesorul Geibel, fostul lui şef. În aproape toate fotografiile acestea, toate persoanele dădeau impresia de relaxare. Undeva, cei doi, Geibel şi Steinmetz, chiar se țineau pe după umeri, amical, în timp ce zâmbeau spre aparat. Imaginea fusese postată doar cu patru luni în urmă.

Dacă era adevărat că printre colegi Steinmetz avea puțini prieteni, atunci toți cei care apăreau în fotografii erau nişte actori remarcabili.

După ce trecu înapoi la căutarea generală şi citi câteva rapoarte, majoritatea pe teme profesionale, chirurgicale,

Hendrik renunță. În acest fel, nu avansa prea mult. Poate că ar fi mai util să caute informații despre profesorul Geibel? Tastă numele în bara de căutare şi apăsă tasta Enter. Lista rezultatelor era mai lungă decât precedenta. Hendrik trecu la căutarea de imagini şi privi previzualizările. Îl arătau pe Geibel în diverse situații, dar mai ales îmbrăcat în halat alb. Mai apăreau ici şi colo şi fotografii cu el în spatele unui pupitru sau în runde de discuții cu alți medici sau cu politicieni. Într-o fotografie, primea felicitări pe scenă, iar Hendrik rămase stupefiat când îl recunoscu pe celălalt tip. Era tot un medic – profesor –, mai era şi şeful lui Hendrik, Paul Gerdes.

Hendrik dădu clic pe fotografie şi ajunse la o relatare despre o prelegere pe care o ținuse Gerdes pe tema donării de organe, cam cu nouă luni în urmă.

Hendrik parcurse în grabă articolul unde se relatau remarcile lui Gerdes cu privire la această temă importantă. El vorbise de multe ori despre asta cu şeful lui şi cunoştea părerea lui Gerdes, că orice persoană ar trebui să dețină cardul de donator de organe, dacă nu există motive temeinice împotriva acestui lucru.

Raportul mai menționa faptul că profesorul Geibel, şeful secției chirurgicale de la Spitalul Evanghelic Alsterdorf, era invitat să țină o prelegere pe aceeaşi temă.

Hendrik reveni la listă, se uită la următoarele rezultate ale căutării sale şi descoperi o intrare pe o listă de medici, unde se prezenta cariera doctorului. Se părea că Geibel lucra doar de vreo doi ani la spitalul Alsterdorf. Înainte de asta, fusese timp de un an şef al unei clinici universitare din Saarland, înainte de asta ca medic şef la Regensburg şi mai înainte la München. Istoricul se oprea aici. Geibel îşi schimbase

adesea angajatorii, ceea ce nu era tocmai neobişnuit pentru medicii care doreau să facă o carieră. Hendrik închise pagina şi trecu la următorul subiect pe care şi-l propusese: Hamburg Home Systems.

Mai întâi, vizită website-ul firmei, unde, pe lângă prezentarea de articole din gama de produse, precum şi de explicații şi exemple grafice pe subiectul Smart Home, exista şi o pagină a echipei, unde erau prezentați angajații, cu domeniul lor de activitate.

În fotografii, toți purtau tricouri negre identice, cu logoul companiei pe piept, şi zâmbeau amabil spre obiectiv.

Din două clicuri, Hendrik îl avu în față pe managerul de la IT, Guido Wolfsfelder. Omul arăta total diferit de imaginea pe care şi-o formase Hendrik. Intuiția lui nu putea asocia vocea destul de blândă la constituția musculoasă şi capul complet chel. Sub nume şi descrierea activității în companie mai apăreau şi adresa de e-mail, precum şi numărul de interior. În cealaltă parte a fotografiei apărea inscripția: „Activ în companie de la data...”

Wolfsfeld le spusese adevărul la telefon – lucra de vreo doi ani ca şef al departamentului de IT, la Hamburg Home Systems. Dacă Adam ar fi fost testat de hackeri la Chaos Computer Club acum un an şi jumătate, el s-ar fi ocupat de comandă. Dar de ce afirma Marvin că a verificat sistemul doar cu un an înainte? Privirea lui Hendrik se desprinse de ecran şi rătăci în gol, meditativ.

Dar dacă după testarea prin CCC se mai depistase o breşă în sistem? Dacă Wolfsfelder, de teamă să nu-şi piardă slujba – şi pentru a se asigura că aşa ceva nu se va mai întâmpla – îi ceruse în secret unuia dintre programatorii indieni să

corecteze breşa, apoi îi comandase lui Marvin o nouă testare, fără ştirea şefului său? Dar ce ar însemna acest scenariu? Poate că fie Marvin, fie însuşi Wolfsfelder ar fi profitat de situație şi ar fi instalat o uşă secretă în sistemul Adam?

Hendrik îşi trecu mâinile peste față. Era frânt de oboseală şi abia se mai putea concentra, aşa că se hotărî să discute aceste reflecții cu Sprang a doua zi dimineață.

Era pe punctul de a închide notebookul, când îi căzu privirea din nou pe textul de lângă fotografia lui Wolfsfelder. „Activ în companie de la data...”

Hendrik se întrebă cine fusese responsabil cu Adam înaintea lui Wolfsfelder, adică atunci când sistemul ieşise prima dată pe piață.

Părăsi website-ul firmei, trecând pe Google, unde introduse: „Manager IT Hamburg Home Systems”.

Căutarea dădu câteva rezultate, dar numai trei cu fotografii, iar în toate apărea Guido Wolfsfelder. Lui Hendrik nu-i mai rămase decât să treacă prin rezultatele text; nici asta nu-l ajută în primele zece minute, până când găsi pe un blog de tehnică o relatare cu titlul: „Hamburg Home Systems lansează pe piață primul sistem de casă inteligentă cu scanner ocular”.

Articolul fusese publicat în urmă cu trei ani şi ceva şi se referea în principal la sistemul de securitate în doi paşi, codul şi scanarea ochilor, ceea ce autorul anunța pe un ton sărbătoresc ca pe o realizare revoluționară, cel puțin în zona privată. Componentele sistemului de bază, precum şi o întreagă serie de componente suplimentare opționale, erau

prezentate prin imagini grafice şi fotografii. Hendrik rămase uimit când văzu tot ce se putea regla şi controla prin Adam.

Spre final, avea cuvântul şi managerul responsabil al departamentului de dezvoltare IT, care se numea Sebastian Kehrmann şi explica unele detalii tehnice, precum şi diversele utilizări posibile ale noului sistem.

Sebastian Kehrmann. În sfârşit, o mică reuşită. Hendrik selectă numele, îl copie şi îl lipi în bara de căutare după ce deschise Google.

Numărul rezultatelor era şi în acest caz rezonabil. Hendrik parcurse în grabă titlurile din lista de rezultate. Majoritatea proveneau din paginile unor cluburi aflate prin toată Germania. După cum arătau lucrurile, erau mai mulți bărbați cu acest nume decât şi-ar fi dorit Hendrik.

Aşadar, nu-i mai rămase decât să dea clic pe linkuri, pe rând, şi să spere că va da peste ceva care să indice că respectivul Sebastian Kehrmann era chiar fostul manager al departamentului IT de la Hamburg Home Systems.

Îi era tot mai greu să rămână treaz. Îşi îndepărtă privirea de pe ecran şi se frecă la ochi. În acest timp, reflectă că probabil va adormi dacă se va întinde acum. Totuşi, decise să mai încerce o dată, apoi să doarmă câteva ore. Putea continua de dimineață. Când dădu clic pe link, ajunse la relatarea despre un campionat intern al clubului de şah Hamburg Hafen City. În partea de jos se afla o imagine a învingătorului la ultima lui partidă. Hendrik îl privi cu atenție şi crezu că i se opreşte inima. Numele învingătorului era Sebastian Kehrmann, iar Hendrik îl recunoscu din prima. Era bărbatul care se dăduse drept doctorul Steinmetz.

36

Într-o secundă, Hendrik era din nou treaz. Falsul doctor Steinmetz era fostul manager al departamentului de IT al firmei Hamburg Home Systems, prin urmare fusese primul responsabil pentru Adam. El comandase primele teste, iar Hendrik ar fi băgat mâna în foc că acestea nu fuseseră efectuate de membrii Chaos Computer Club.

Hendrik se lăsă pe spate şi clătină din cap consternat, deoarece nu putea crede că găsise indiciul care, în opinia lui, aducea dovada că Linda fusese răpită. Altminteri, de ce omul care deținuse controlul asupra lui Adam i-ar sădi în minte o poveste, venind sub un nume fals, pentru a-l convinge că Linda l-a părăsit pentru alt bărbat?

Oare acest Kehrmann îl ucisese şi pe adevăratul doctor Steinmetz?

Cu degetele tremurătoare, Hendrik apucă smartphone-ul şi-l sună pe inspectorul Sprang. Dură ceva timp până când acesta preluă apelul. După voce, părea adormit.

— Da?

— Am aflat cine era tipul care mi s-a prezentat drept doctorul Steinmetz, izbucni Hendrik. A fost predecesorul lui Wolfsfelder. Fostul manager al departamentului de IT de la Hamburg Home Systems. Ştiți ce înseamnă asta?

— Un moment, nu vă pot urmări. Spuneți că falsul Steinmetz este fostul şef al departamentului IT?

— Da, exact, am descoperit o fotografie de-a lui. El este, fără îndoială. A avut toate ocaziile de a instala în Adam ceva care să-i ofere control asupra sistemelor. Probabil că a ascuns asta în aşa fel încât nici chiar hackerii n-au reuşit s-o găsească. Cine ştie ce opțiuni există. Poate că Alexandra ne-ar fi de ajutor aici. Dar acum avem un punct de plecare. Şi nu m-ar mira ca el să-l fi omorât pe adevăratul doctor Steinmetz. Înțelegeți? Asta v-ar dovedi nevinovăția. Acum trebuie să înțeleagă şi Kantstein că Linda nu m-a părăsit, ci a fost victima unei infracțiuni. Şi că dumneavoastră...

— Îmi puteți trimite fotografia? Sau, mai bine, linkul?

— Da, desigur. Nu este extraordinar? În sfârşit, avem un punct din care putem începe. Îl sun imediat pe Kantstein şi îi povestesc. Tare mi-ar plăcea să-l văd la față când...

— Să nu faceți asta, îl întrerupse din nou Sprang.

— Dar... de ce nu?

Hendrik auzi un pufnit, apoi, după nişte ezitări, Sprang spuse:

— Nu voiam să discut cu nimeni până nu am dovezi clare, dar... cred că este posibil ca Georg să fie cumva implicat în treaba asta.

Hendrik nu rămase la fel de surprins pe cât ar fi fost cu o săptămână înainte dacă un polițist l-ar fi suspectat pe altul de implicarea într-o infracțiune.

— Cum ați ajuns la ideea asta? întrebă Hendrik, simțindu-se ca un ipocrit, pentru că era evident de ce Sprang avea această bănuială.

— Cred că bănuiți motivul, spuse încet Sprang, dar Hendrik ignoră răspunsul.

— Şi acum ce-ar trebui să facem?

— După ce-mi trimiteți linkul, intru imediat acolo şi încerc să aflu cât mai multe despre acest... care era numele?

— Sebastian Kehrmann.

— ... despre acest Kehrmann. Poate că avem ceva despre el chiar în baza de date a poliției. Pe urmă, revin la dumneavoastră. Cred că n-ar trebui să dureze mai mult de o oră.

Hendrik era acum treaz de-a binelea. În sfârşit, poate acum exista o urmă a cuiva care avea legătură cu răpirea Lindei.

— Bine, spuse el. Atunci aştept apelul dumneavoastră.

— Domnule Zemmer... pot avea încredere în dumneavoastră?

După voce, Sprang părea abătut.

— Da, desigur. Credeam că suntem deja înțeleşi.

După două sau trei respirații, inspectorul spuse:

— Imediat vă trimit şi eu ceva.

— Ce anume?

— Doar aruncați o privire. Îmi puteți spune după aceea ce părere aveți despre asta. Şi vă rog... trebuie să rămână neapărat între noi.

— Bine. Vorbim imediat.

La numai câteva secunde după ce încheiaseră discuția, smartphone-ul vibră în mâna lui Hendrik, anunțând un mesaj pe WhatsApp. Era de la Sprang și conținea o fotografie.

Poza fusese realizată undeva într-un parc. O bancă goală din lemn, în spate se puteau vedea copaci și tufișuri, iar în fața băncii doi bărbați stăteau față în față. Unul din ei, un bărbat brunet, de aproape patruzeci de ani, ținea mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor și-l privea pe celălalt cu un chip împietrit. Hendrik nu-l cunoștea.

Celălalt era mai în vârstă, întindea arătătorul spre pieptul bărbatului brunet și părea să i se adreseze supărat. Pe acesta, Hendrik îl recunoscu imediat. Era inspectorul-șef Kantstein. Smartphone-ul vibră scurt, apoi sub fotografie apăru un mesaj de la Sprang. Textul era: În cazul în care nu-l cunoașteți, omul care stă față în față cu Kantstein este Jonas Krollmann.

Hendrik deschise larg ochii. Jonas Krollmann și inspectorul-șef se cunoșteau? Și după cum părea, legătura lor nu era una tocmai de prietenie. Krollmann dispăruse, iar Kantstein dorise ca Hendrik să creadă că jurnalistul fugise cu Linda pentru că ei doi aveau o relație.

Hendrik puse telefonul lângă el, pe cuvertura patului, se lăsă pe spate și închise ochii.

Treaba devenea tot mai nebunească. Deci de aceea Sprang nu voia cu niciun chip ca inspectorul Kantstein să afle ce descoperiseră ei acum.

Hendrik încercă să reflecteze la concluziile care rezultau din această imagine, dar lăsă totul baltă imediat. Era prea epuizat şi nu mai era în stare de asemenea reflecții complexe. Avea urgent nevoie de somn.

Se duse din nou cu gândul la Sebastian Kehrmann şi, totodată, furia i se duse spre acest om care apăruse la el acasă pentru a-i spune o poveste mincinoasă. Trebuie să fi avut vreo legătură cu răpirea Lindei. Categoric.

Tare şi-ar fi dorit să se ridice şi să plece imediat în căutarea acestui Kehrmann, ceea ce, desigur, ar fi fost prostie curată, deoarece nici măcar nu ştia unde locuieşte tipul. În plus, era de aşteptat ca acest Kehrmann să fie violent. Atâta timp cât exista fie şi numai o suspiciune că ar avea în vreun fel legătură cu dispariția Lindei, orice reacție pripită putea avea consecințe fatale.

Mai rămânea doar speranța că Sprang va descoperi ceva care să-i ajute, astfel încât nici Kantstein să nu mai poată da alte interpretări.

Hendrik deschise ochii, apucă iar smartphone-ul şi se uită din nou la fotografia pe care i-o trimisese Sprang. Se întrebă cine fusese fotograful. Chiar Sprang? Pentru că îl suspectase pe Kantstein mai de mult? Hendrik decise să-l întrebe pe Sprang.

Într-adevăr, Kantstein se comportase ciudat de câteva ori, dar lui Hendrik tot nu-i venea să creadă că inspectorul-şef făcuse cauză comună cu un răpitor sau chiar cu un criminal. Dar cu o săptămână în urmă nici nu ar fi crezut că ar fi posibil ca locuința lui să fie scena unor întâmplări pe care le cunoştea doar din romanele polițiste. În viața lui şi a Lindei.

Puse alături telefonul mobil şi închise ochii, iar gândurile îi porniră, fără voie, să rătăcească prin trecut, trezindu-i amintiri şi arătându-i imagini din vremurile fericite şi lipsite de griji. Zilele petrecute la Roma, barurile şi cafenelele din Piazza Navona, pe terasele cărora stătuseră la umbră şi vorbiseră iar şi iar despre nunta lor, păreau în urmă cu o veşnicie.

Vedea chipul zâmbitor al Lindei, privirea ei care-i spunea fără cuvinte că-l iubeşte. Voia să se delecteze cu aceste amintiri, când soneria de la uşă îl făcu să tresară.

Se dădu jos din pat, se strecură în pantalonii de trening şi se întrebă cine-i mai făcea o vizită la ora asta.

În timp ce cobora scările, simțea că ceva... nu este în regulă. Nu dădu atenție acestei senzații, era nerăbdător să vadă cine era la uşă.

Nimic nu era în regulă zilele astea.

Hendrik inspiră profund, deschise uşa şi se trezi în fața inspectorului-şef Kantstein.

— Dumneavoastră? rosti el surprins, aproape tentat să-i trântească uşa în nas.

— Da, eu. Aş vrea să discut puțin cu dumneavoastră.

— La ora asta?

— Da. Îl căutați pe cel care v-a răpit logodnica, nu-i aşa? Dumneavoastră vă ocupați de asta doar în timpul orelor obişnuite de birou?

Hendrik deveni atent.

— Ştiţi ceva?

— Putem discuta în casă?

Hendrik se întrebă dacă să-l lase pe Kanstein în casă. În cazul în care el chiar ar fi avut vreo legătură cu…

— OK, să lăsăm asta, luă Kantstein decizia în locul lui. Vă pot spune repede ce am de spus. În esenţă, vreau numai să vă dau un sfat. Nu mai faceţi cercetări pe cont propriu în această chestiune.

— În această chestiune? spuse Hendrik. Poate că pentru dumneavoastră este doar o „chestiune”, dar este vorba despre răpirea logodnicei mele şi se pare că în continuare luaţi lucrurile în bătaie de joc.

— Nu-mi bat joc de nimic, spuse Kantstein tăios. Dumneavoastră nu aveţi idee despre ce este vorba. Nu vă mai jucaţi de-a detectivul. Vă puneţi singur într-un pericol de care nu vă puteţi da seama.

— Mă ameninţaţi? rosti Hendrik iritat, cu vorbele lui Sprang sunându-i în urechi.

— Ce? se răsti Kantstein. Aţi înnebunit de tot? Eu încerc să vă opresc de la a face vreo prostie care poate avea consecinţe cumplite. Pentru dumneavoastră şi poate şi pentru logodnica dumneavoastră.

„Dacă asta nu este o ameninţare”, se gândi Hendrik şi spuse:

— Nu voi avea linişte până nu voi şti ce s-a întâmplat cu Linda. Nu mă puteţi face să mă răzgândesc cu…

avertismentele dumneavoastră. Mai ales că dumneavoastră nu întreprindeți nimic.

Kantstein privi pe lângă Hendrik, de parcă ar fi trebuit să-şi cântărească vorbele înainte de a-l privi din nou în ochi.

— Mai am un sfat bine intenționat, spuse cu o voce rece. Evitați-l pe inspectorul Sprang. Este suspendat din funcție şi încă suspect.

Lăsă să treacă o secundă sau două, apoi adăugă:

— Dumneavoastră nu-l cunoaşteți.

Spunând aceasta, se întoarse şi fugi spre maşina lui fără să se mai întoarcă.

37

Hendrik închise uşa şi, îngândurat, reveni la etaj, unde îşi scoase pantalonii de trening şi se băgă din nou în pat. Ce intenționase Kantstein cu această vizită? Lucrurile pe care le spusese...

„Vă puneți singur într-un pericol de care nu vă puteți da seama. Eu încerc să vă opresc de la a face vreo prostie care poate avea consecințe cumplite. Pentru dumneavoastră şi poate şi pentru logodnica dumneavoastră.”

Categoric, asta se putea înțelege ca o amenințare. Apoi, avertizarea cu privire la inspectorul Sprang. Oare Kantstein chiar credea ce spune? Chiar îl considera pe colegul său ucigaşul doctorului Steinmetz sau voia să-l împiedice pe

Hendrik să afle de la Sprang lucruri care-l puneau pe el, Kantstein, într-o lumină mai puțin favorabilă?

Hendrik închise ochii şi îşi frământă mintea gândindu-se la Kantstein până ce căzu într-un somn agitat.

Când sună telefonul, tresări din somn şi preluă apelul.

— Zemmer, răspunse el răguşit de somn, aşteptându-se să audă vocea lui Sprang, dar era Alexandra.

— Aoleu... Te-am trezit, aşa-i?

— Da, cred... cred că am ațipit.

Se frecă la ochi cu mâna liberă şi se întrebă dacă ar trebui să-i spună despre vizita lui Kantstein. Şi mai era şi treaba cu Kehrmann...

— Nu mă mir. Scuze, dar m-am gândit să te pun la curent. Am avut o discuție interesantă cu Marvin. El jură pe tot ce are mai scump că a făcut un test pe Adam acum mai puțin de un an. I-am scris despre discuția noastră cu Wolfsfelder, care susține că Adam a fost testat doar de CCC şi că asta a fost acum un an şi jumătate.

— Şi? Ce a avut de spus?

Înainte ca Hendrik să-i povestească despre Kehrmann şi Kantstein, voia să ştie ce avusese de spus acest dubios Marvin. Se gândea că ceva nu este în regulă cu hackerul. Sau cu legătura Alexandrei cu acesta.

— După el, singura explicație logică este că altcineva s-a dat drept reprezentantul Hamburg Home Systems şi i-a atribuit contractul.

— A, şi e atât de uşor?

— Nu, sigur că nu. Marvin s-a asigurat ca nu cumva clientul să fie cineva care îl pune să spargă un sistem de casă inteligentă. Cunoştinţele clientului său cu privire la Adam erau, însă, atât de detaliate, încât nu putea fi decât cineva implicat în dezvoltarea sistemului.

— Sau care l-a piratat.

— Ce? Nu, sunt...

După voce, părea nesigură.

— Nu, sunt sigură că ar fi observat asta.

— OK, atunci poţi să te bucuri de ce-ţi voi spune, pentru că susţine teza lui Marvin. Am aflat cine a fost predecesorul lui Wolfsfelder în calitate de manager al departamentului de IT la Hamburg Home Systems. Ţine-te bine: este tipul care a fost la mine şi s-a dat drept doctorul Steinmetz.

— Ce? rosti Alexandra atât de tare, încât îi izbi auzul lui Hendrik. Asta este... acum totul capătă sens. L-a contactat pe Marvin, l-a îndrumat spre un sistem instalat undeva, apoi a folosit breşa găsită de Marvin pentru a prelua controlul asupra lui Adam în casele în care voia să pătrundă.

Vorbea atât de repede, încât Hendrik abia reuşea să o urmărească.

— Se poate, răspunse Hendrik, uimit de entuziasmul Alexandrei. Şi mie mi se pare posibil. Asta înseamnă că Marvin al tău nu este decât un hacker infractor. Cu ajutorul

lui se pătrunde în case, pentru comiterea unor infracțiuni. Răpiri şi poate chiar omoruri.

— Da... spuse ea şi vocea îi scăzu brusc. Probabil că aici ai dreptate.

Hendrik nu avea chef să reflecteze la motivul pentru care o tânără inteligentă ca Alexandra îl aprecia în mod evident pe un tip dubios ca acest Marvin. Mai ales că ea nu-l întâlnise niciodată în persoană. Cel puțin asta afirma ea.

— Mai rămâne problema motivului, constată Hendrik.

— Poate că a vrut să se răzbune pe Buchmann pentru pierderea slujbei, sau...

— De ce crezi că şi-a pierdut slujba? Poate a renunțat el.

— Nu ştiu. Este doar primul lucru care mi-a venit în minte. Şi ar fi un motiv logic. Sprang ştie despre asta?

Hendrik îi relată discuția lui cu inspectorul, dar nu menționă suspiciunile acestuia cu privire la Kantstein.

— În sfârşit s-a pus ceva în mişcare în treaba asta, spuse Alexandra.

— Da. Sunt nerăbdător să văd ce a aflat Sprang. Voia să mă contacteze mai târziu.

— Mă suni şi pe mine după aceea?

— Da, aşa voi face, o asigură Hendrik. Şi mai este ceva. Tocmai am primit o vizită, a venit Kantstein.

— Acela? Ce-a vrut?

Hendrik îi relată scurta conversaţie cu inspectorul-şef.

— Hm... crezi că el chiar a vrut să te ameninţe?

— Nu ştiu, mărturisi Hendrik. Partea cea mai proastă este că am senzaţia asta, cu cât trece mai mult timp şi cu cât aflu mai multe, cu atât ştiu mai puţin.

— Nu te mai agita atâta. Odihneşte-te acum. Mâine dimineaţă vei putea să gândeşti mai clar.

— Încerc, vorbim mai târziu, răspunse Hendrik şi încheie convorbirea.

Aruncă o privire pe smartphone ca să se asigure că nu a ratat vreun apel de la Sprang. Privirea îi căzu pe partea de sus a afişajului, unde era afişat simbolul conexiunii WLAN. Ceea ce era, de fapt, imposibil.

Agitat, glisă de două ori afişajul, apoi se uită, fără să poată crede, la aplicaţia Adam. Era reinstalată. Şi era activă, aşa cum o dovedea conexiunea WLAN.

— La naiba! rosti el, se dădu jos din pat şi coborî în grabă scările, cu luminile de pe trepte aprinzându-se în faţa lui şi stingându-se în urmă.

Încă o dovadă că sistemul era activ. Atunci îi trecu prin minte că luminile funcţionaseră şi când urcase scările, dar, din obişnuinţă, nu înregistrase fenomenul. Dar nu, nu era adevărat. Când îi deschisese uşa lui Kantstein... sentimentul acela că ceva nu era în regulă... Pentru că lumina de pe scări funcţionase, chiar dacă de fapt nu era activată.

Se opri în fața unității de control a sistemului şi se uită furios la cele două LED-uri verzi.

— Ce porcărie afurisită! țipă el la panoul de control, ca şi cum acesta l-ar fi putut înțelege.

Privirea i se concentră pe geamul mic în spatele căruia se ascundea camera pentru scanarea ochilor. Şi? Mă poți vedea? Da? Ce vrei de la mine, nemernicule? Laş nenorocit!

Hendrik se întoarse brusc şi privi furios în jurul lui, înainte să se întoarcă spre scannerul ocular.

— Vino încoace dacă îndrăzneşti. Dar n-ai tupeu pentru asta, nu? Tu poți numai să te strecori în casă noaptea, pe ascuns, şi să te uiți la oamenii care dorm, porc laş ce eşti. Ce i-ai făcut Lindei?

Şi în clipa următoare strigă cât putu de tare:

— Ce naiba i-ai făcut Lindei, porc mizerabil?

Stătea acolo, în picioare, respirând greu, privind fix geamul pătrat. Realiză cât de bizară era situația şi că, în cazul în care camera de scanare a ochilor îl urmărea într-adevăr, ceea ce acum înțelegea că este posibil, poate că nu era un lucru prea inteligent să-l provoace pe cel responsabil de infracțiuni. Gândindu-se mai bine, mai degrabă s-ar purta el ca un laş dacă ar avea de-a face cu un răpitor cu sânge rece, poate chiar ucigaş.

Mobilul sună. Era Sprang.

— N-am veşti bune. Acest Sebastian Kehrmann avea domiciliul în Lurup, dar l-a anulat şi şi-a anunțat plecarea

cam acum o lună, deoarece, conform biroului de evidență a populației, voia să emigreze. Unde anume, nu se poate şti.

— Ei, super, rosti Hendrik. Asta mai lipsea. Ar fi fost prea uşor. Porcăria dracului!

— Wow! Ce-i cu dumneavoastră?

— A, e în regulă.

Hendrik inspiră adânc şi decise să nu-i spună nimic lui Sprang despre întâlnirea cu Kantstein.

— Deci de asta şi-a făcut apariția fără griji. Ştia că nu poate fi descoperit, chiar dacă aş putea să-l identific.

— Mda, avem cărți proaste. Dar nu renunț eu aşa de uşor. Chiar mâine dimineață voi începe prin a tatona fostul lui anturaj. Poate că pe filiera asta vom ajunge cumva la el.

— OK.

— Aveți o voce ciudată. E totul în ordine?

— Păi nu sunt tocmai încântat că s-a ales praful din singurul indiciu pe care-l aveam, dar asta nu este tot. La mine în casă se întâmplă lucruri ciudate.

— Lucruri ciudate? Ce vreți să spuneți?

— Sistemul meu de casă inteligentă reporneşte automat, chiar dacă l-am închis.

— Cum este posibil aşa ceva? Nu mă pricep prea bine la aceste sisteme, dar nu puteți să-l scoateți din priză, pur şi simplu?

— Da, cred că acesta este următorul lucru pe care îl voi încerca. Nu-l pot scoate din priză, dar voi închide siguranța la care este conectat Adam. Atunci se va termina cu porcăria aia.

— Bine, atunci faceți așa. Dacă apare ceva, vă rog să mă sunați, bine?

— Da, așa am să fac, mulțumesc. Pe mâine.

Hendrik închise telefonul și se uită la panoul de control al lui Adam.

Între timp, probabil că treaba asta nu mai juca un rol important, dar acum va închide definitiv sistemul, înainte să o sune pe Alexandra după cum promisese.

Merse la subsol, unde cutia de siguranțe era suspendată într-un colț sub scări.

Din fericire, siguranțele erau bine inscripționate, astfel încât nu trebui să caute mult. Chiar pe rândul de sus, sub două comutatoare basculante alăturate, descoperi inscripția: Smart Home.

Fără ezitare, răsuci ambele comutatoare, închise ușița metalică a cutiei și urcă la etaj. După ce se asigură că stația de pe hol nu mai emitea luminița verde, se întoarse și intră în camera de zi. Avea de gând să dezinstaleze aplicația după ce o va suna pe Alexandra. Fără sursa de alimentare a unității centrale, aceasta era inutilă și nici nu mai putea activa nimic.

Ca de obicei, dădu să aprindă iluminarea indirectă prin Adam, cu comanda Lumină Slabă, apoi clătină din cap,

amintindu-şi că oprise deja sistemul cu nici două minute înainte. Aşa că întoarse comutatorul basculant de lângă cadrul uşii înainte de a se aşeza.

Ignoră o notificare de la Adam apărută pe afişaj şi atinse numărul Alexandrei din lista de telefoane. Chiar şi fără notificări, ştia că a învins definitiv sistemul.

Alexandra părea să fi aşteptat apelul său cu telefonul în mână, pentru că vocea ei se auzi imediat după primul țârâit.

— Şi? Ce a aflat Sprang?

— Nu prea multe.

Hendrik îi relată discuția cu inspectorul.

— I-ai povestit despre vizita lui Kantstein?

— Nu. Şi te rog să nu mă întrebi de ce nu i-am spus. Nici eu nu ştiu.

— Hmm... este decizia ta, dar nu crezi că nu are rost să ne ascundem informații unul față de altul? Numai pentru Linda.

— Probabil că ai dreptate. Îi voi spune mâine dimineață. Dar mai este ceva. Adam... sistemul era activ din nou, iar aplicația s-a reinstalat pe telefonul meu mobil. Fără să fi făcut eu ceva.

— Adam a repornit singur? Şi aplicația... Dar cum să funcționeze aşa ceva? Este imposibil.

— Totuşi, erai lângă mine când ai văzut că l-am oprit.

— Da şi eşti sigur că între timp n-ai...

— Alex! rosti el tăios, folosind pentru prima dată prescurtarea numelui ei. Termină cu asta! Sunt încă în toate minţile şi ştiu ce am făcut şi ce nu. Şi nu este pentru prima dată când chestia asta se reactivează brusc, dacă-ţi aminteşti.

— Da, ştiu. Chiar m-am gândit că ai greşit undeva şi am crezut că ai... uf. Este într-adevăr ciudat. Sistemul şi aplicaţia... dar... îmi trece prin minte un gând. Vrei să aştepţi un moment?

— Hm, da. De ce?

— Tocmai am schimbat nişte mesaje cu Marvin, poate este încă la computer. Un moment.

Câteva secunde, Hendrik auzi clicurile tipice ale unei tastaturi, apoi apăru o pauză de linişte absolută.

— Alexandra? Mai eşti acolo? întrebă el după o vreme.

— Da, eu...

Se opri, apoi rosti cu voce tare:

— Da! Acum scrie el! Aşteaptă...

În următoarele minute, clicurile tastaturii au alternat cu pauzele, din când în când se auzeau nişte zgomote slabe.

— Asta ar putea fi... şopti Alexandra şi la scurt timp emise un „Wow!”

La un moment dat, ea spuse „Hendrik?” atât de brusc, încât el tresări speriat.

— Da? Ce scrie?

— E chiar o nebunie. Asta nu mi-ar fi trecut prin minte.

— Ce anume? Spune o dată.

— Poate că cele două se inițializează reciproc.

Hendrik nu înțelegea.

— Ce vrei să spui? Cine inițializează ce?

— Păi, aplicația şi sistemul staționar. A trebuit să te conectezi la unitatea de control a lui Adam, precum şi la aplicație, ca administrator, prin codul şi prin scanarea ochilor, nu-i aşa?

— Da, sigur.

— Asta înseamnă că şi una şi cealaltă au drepturile tale de administrator. Dacă dezinstalezi aplicația, dar sistemul principal funcționează în continuare, controlul staționar, care este conectat la telefonul tău mobil prin WLAN, poate pur şi simplu să reinstaleze imediat aplicația, cu drepturile tale de administrator.

— Ce? Dar e o nebunie.

— Nu, deloc. Marvin consideră că acest lucru este foarte posibil dacă este modificat corespunzător codul de programare cu privire la IA.

— IA? Inteligența artificială?

— Da, exact. Dacă opreşti sistemul principal, dar aplicația este în continuare activă, acesta preia funcțiile principale şi reporneşte sistemul. Cele două se supraveghează reciproc.

Gândul că Adam ar putea cumva să se mențină din proprie inițiativă în viața electronică îi trimise lui Hendrik un fior rece pe şira spinării.

— Sună de parcă ar fi dintr-un film prost, nu crezi? spuse el, încercând să se liniştească puțin, apoi adăugă hotărât: Dar, oricum, am închis siguranța, deci şi sursa de alimentare acum a luat pauză.

— Probabil că a fost o idee bună, îl încurajă Alexandra. Bine, ar trebui să dormi câteva ore, în sfârşit. Ce ai stabilit cu Sprang?

— Mă contactează mâine dimineață.

— Bine, aşa o să fac şi eu şi apoi mai vedem. Somn uşor.

— Şi ție.

Hendrik se ridică de pe canapea gemând. Acum îl dureau toate oasele, iar nevoia de a se întinde în pat şi de a închide ochii devenise copleşitoare.

Urcă scările până la etaj, intră în baie şi, după scurt timp, se trânti în pat.

Tocmai ațipea, când un zgomot sfâşie tăcerea.

Hendrik se ridică în capul oaselor, cu un puls precipitat. Zgomotul, un fel de zumzet abraziv, persista şi părea să apară brusc de peste tot. Îşi spuse în sinea lui că este un neghiob, pentru că nu se înarmase în niciun fel după întâmplările din ultimele zile, chiar dacă ar fi fost numai un piper cu spray sau o bâtă de baseball.

Deodată, zumzetul se opri şi, de la o secundă la alta, în casă se instaură o linişte absolută, care aproape că era mai rea decât zgomotul dinainte. Hendrik ascultă atent în întuneric, ținându-şi respirația. Nimic.

În timp ce dădea la o parte pătura şi se ridica încet, îşi dădu seama ce anume auzise, iar această descoperire îl linişti. Era un zgomot familiar, doar că nu-l auzise niciodată în acelaşi timp din toate părțile. Obloanele! Fuseseră coborâte şi, se pare, toate în acelaşi timp. În mod normal, această operație era îndeplinită de Adam la comanda lui vocală. Cel puțin la parter. Pe de altă parte, obloanele de la etaj erau rareori închise.

Hendrik rămase aşezat pe marginea patului, gândurile lui goneau. Oare această simultaneitate fusese rezultatul dezactivării lui Adam? Cel puțin asta părea să fie explicația logică. Dar de ce se întâmpla asta abia acum?

Apucă instinctiv smartphone-ul şi aruncă o privire pe afişaj, unde încă apărea o notificare despre un mesajul necitit de la Adam.

Hendrik era obişnuit cu aceste notificări pe care sistemul i le trimitea pe mobil în diferite situații. De pildă, când maşina de spălat termina programul sau când un dispozitiv era în modul stand-by de mai mult timp. Sau când îl închidea pe Adam, lucru pe care nu-l făcuse prea des.

Singurul lucru ciudat era faptul – şi se gândi la asta doar în momentul acela – că el decuplase sistemul de la curent de la o secundă la alta, deci Adam nu mai avusese timp să mai trimită un mesaj.

Cu o senzație neplăcută, Hendrik dădu clic pe simbol, după care se afişă textul.

Bună, Hendrik, Adam te informează prin prezenta cu privire la o perturbare neaşteptată a alimentării cu energie. Bateria de rezervă tocmai a preluat alimentarea. Începând de acum, toate sistemele vor fi disponibile pentru o perioadă de şase ore şi treisprezece minute, măsurând prin starea de încărcare a rezervorului de energie. După aceea, Adam nu va mai avea energie.

Hendrik privi lung cuvintele. Bateria de rezervă, un acumulator intern, de înaltă performanță, care prelua automat alimentarea în cazul unei întreruperi a curentului electric, pentru a te asigura, de exemplu, că încă poți deschide uşa casei pentru o anumită perioadă de timp cu o scanare a degetului, dacă erai afară şi nu aveai cheia la tine. Cum putuse uita de asta?

Puse jos telefonul mobil şi se uită în jur.

— Porcărie nenorocită, nu eşti prea uşor de ucis, nu-i aşa? mârâi el, ridicându-se de pe marginea patului.

Ținea telefonul în mână.

O privire rapidă spre fereastră îi confirmă faptul că jaluzelele erau complet coborâte. Îşi luă halatul şi papucii de casă,

apoi ieşi din dormitor, iar lumina de noapte din hol, urmată de ledurile de pe scări se aprinseră şi se stinseră în urma lui. Mulțumită lui Adam.

Hendrik tocmai ajunsese la ultima treaptă când auzi o voce care îl făcu să încremenească brusc. Inima îi bătea violent sub coaste, în timp ce el se străduia să localizeze vocea şi să înțeleagă cuvintele.

Păreau să vină dinspre living; ținându-şi respirația şi ascultând cu atenție, îşi înțelese numele, care era repetat mereu, alături de alte cuvinte de neînțeles. Vocea aceea... suna ciudat. Nu suna ca şi cum cineva chiar s-ar fi aflat în living. Îi amintea mai degrabă de anunțurile difuzoarelor din spital când era chemat cineva.

Încet, puse un picior înaintea celuilalt, încercând să nu se gândească ce ar face dacă totuşi în living îl aştepta cineva, cu o armă în mână.

— Hendrik.

Acum înțelesese şi era sigur că vocea venea de la un difuzor.

— Nu trebuie să te temi. Nu încă.

Simți cum i se zburleşte părul pe ceafă, dar continuă să meargă.

— Hendrik, ai ajuns?

Doar câțiva paşi până la uşa livingului. Destul de aproape încât să poată înțelege fiecare cuvânt.

— Spune ceva. Ai făcut camera de supraveghere inutilizabilă. Urât din partea ta.

Hendrik ajunsese în living. Puse mâna pe cadrul uşii şi se uită fix la camera de supraveghere din mijlocul tavanului. Ştia că are un microfon încorporat, dar n-avusese habar de vreun difuzor.

— Cine eşti? întrebă încercând să-şi ascundă tremurul din voce. Ce vrei?

— Eu sunt cel care curând te va ucide.

— Ce? Ce... mai e şi asta?

Însuşi Hendrik sesiza cât de nesigur suna vocea lui. Făcu un pas în cameră, dar rămase sprijinit de cadrul uşii, ascultând.

— De ce faci asta? Ce-i cu Linda?

— Ți-o aduc după ce termin cu ea.

„După ce termin cu ea...” Asta însemna probabil că era încă în viață. Dar pentru cât timp?

— Ce-i cu Linda? repetă el agitat. Este teafără?

Nu primi niciun răspuns.

— Răspunde odată, fir-ai al naibii. Spune-mi dacă Linda este teafără.

Tăcere.

— Te rog, încercă Hendrik rugător. Nu o răni. Dacă vrei ceva de la mine, spune-mi. Îți dau orice. Dar te rog, nu-i face nimic Lindei.

— Voi lua chiar eu ce vreau. Mai întâi de la ea, apoi de la tine. Bucată cu bucată.

Teama lui Hendrik deveni copleşitoare. Pentru Linda şi pentru el însuşi. Lindei îi trecu prin minte ca un val uriaş şi lăsă în urma ei un singur gând ce-l domina: trebuia să iasă. Să plece din casă înainte ca tipul să-şi poată duce la îndeplinire ameninţarea. Iar de faptul că el asta avea de gând, Hendrik nu se îndoia o secundă.

Vru să fugă, se împiedică, se izbi cu umărul de cadrul uşii, ceea ce-i provocă un junghi prin tot torsul, dar măcar îl împiedică să cadă. Ignorând durerea, se apropie clătinându-se de uşa casei şi în sfârşit ajunse la ea. Apăsă pe clanţă. Nimic. Uşa nu se deplasă nici cu un milimetru când trase de ea. Scoase o înjurătură şi încercă din nou, dar uşa rămânea încuiată. În ciuda panicii crescânde, îşi dădu seama imediat ce anume încuiase uşa.

— Asta nu-ţi va folosi la nimic, auzi el vocea înăbuşită, undeva lângă el.

Privirea îi căzu pe elementul de control, ledurile verzi.

— La dracu'! rosti el.

N-avea rost să mai încerce să-l închidă pe Adam. Aşa că trecu pe lângă el, revenind în living, la intrare aruncă rapid o privire spre camera de supraveghere, apoi grăbi pasul spre uşa dinspre terasă.

De cum puse mâna pe mânerul masiv, înţelese că nici această uşă nu se va deschide. Totuşi, încercă să mişte mânerul, dar acesta nu se deplasă nici cu un milimetru. „La dracu'!" strigă el iar. „La dracu', la dracu'!"

Grăbit, privi în jurul lui, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Mai era o uşă spre exterior, în bucătărie. Trebuia să încerce şi asta.

Hendrik se întoarse, dar se opri. Poate că tipul era deja în casă? Ar fi putut să deschidă uşa cu ajutorul lui Adam şi să intre în timp ce el, Hendrik, era în pat.

Nu, n-avea de gând să umble prin casă până când tipul îl va înjunghia în spate cu un cuțit sau îl va lovi în cap. Trebuia să iasă imediat din casă.

Îşi îndreptă grăbit privirea spre măsuța de cafea. Avea formă cubică şi era făcută din lemn, deci destul de grea pentru ce avea de gând Hendrik. Fără să mai ezite, se apropie de masă. Estimă greutatea acesteia cam la treizeci de kilograme. O ridică gemând. Din câțiva paşi, ajunse în fața uşii din sticlă care dădea spre terasă şi aruncă masa în geam, care se sfărâmă cu o bubuitură asurzitoare. Țăndările curseră pe podea şi peste Hendrik, care acum stătea pe jos, sprijinit în mâinile duse la spate. Simți că ceva îi trece peste frunte şi ridică brațele să-şi apere capul, apoi se ridică şi privi podeaua plină de cioburi din jurul său. Masa rămăsese suspendată în cadrul uşii, rămas aproape total fără geam. Doar ici şi colo mai ieşeau două sau trei cioburi mai lungi, ca nişte degete uscate.

— Asta nu-ți va folosi la nimic, auzi din nou vocea din spatele lui. Eşti ca şi mort, dar mai întâi mă voi ocupa aşa cum trebuie de logodnica ta, care mă aşteaptă.

Hendrik se repezi cu un strigăt nearticulat asupra vitrinei, apucă vaza metalică de podea de alături şi din două salturi ajunse în mijlocul încăperii, unde o învârti deasupra capului

ca pe o bâtă de baseball şi cu o lovitură bine ţintită doborî camera din tavan.

În timp ce ţăndările cădeau pe podea, făcu un pas în lateral, ridică iar vaza şi o izbi de lentilă, care se sfărâmă în mici fragmente.

Apoi rămase locului gâfâind şi se uită la rămăşiţe.

— Şi acum, nenorocitule?

Vocea îi era răguşită. Străină.

Hendrik se întoarse. Ţăndările scrâşniră dezagreabil în timp ce se îndrepta spre uşa terasei.

Se opri în faţa mesei şi se uită la obloane, care aveau doar nişte îndoituri, dar în rest erau intacte, deoarece profilele erau din material rezistent la efracţie. Oţel inoxidabil. Plătise pentru asta o suprataxă consistentă. Oare această măsură de precauţie împotriva spărgătorilor îl va împiedica acum să evadeze din propria casă?

În timp ce se apleca să ridice masa, îi curse ceva în ochi. Se şterse cu dosul mâinii şi tresări când văzu sânge. Pipăi cu grijă, cu vârfurile degetelor, zona dureroasă, deasupra ochiului stâng. Durea, într-adevăr, dar în rană nu se simţea vreun ciob de sticlă. Avea să se ocupe mai târziu de asta. Se aplecă iar, ridică masa din cadru şi o aruncă în oblon.

Masa se izbi bubuind în oţelul inoxidabil, care rămase intact, cu excepţia unei noi adâncituri. Hendrik privi gâfâind la scena din faţa lui, apoi ridică iar cubul de lemn. Trebuia să iasă.

Când ridică din nou masa de lemn, se auzi un fel de scrâşnet, apărură goluri între şipci, apoi o deschizătură în partea de jos. Oblonul se deschidea.

39

Dând ascultare primului impuls, Hendrik trecu aplecat prin deschizătura tot mai mare şi se îndepărtă de casă, doi sau trei paşi, apoi se opri şi se întoarse.

Oblonul era acum complet deschis şi nu în dreptul uşii de la terasă, ci şi la toate celelalte ferestre şi uşi, după cum constată el, privind de-a lungul zidului casei.

Reveni lângă zidul casei şi activă comutatorul de lângă cadrul uşii de la terasă, acum demolată, aprinzând astfel mai multe lămpi împrăştiate prin grădină. Apoi se întoarse şi îşi lăsă privirea să rătăcească peste gazon spre tufele scunde din capătul proprietății. După ce se asigură că nu se ascundea nimeni acolo, se prăbuşi într-unul dintre scaunele de grădină care se aflau în jurul unei mese de lemn şi se uită fix la geamul spart.

Într-un fel greu de descris, se simțea umilit. Cineva pătrunsese în casa lui.

Prima oară, acest necunoscut o luase pe Linda cu el, iar acum, a doua oară, îi arătase lui Hendrik cât se poate de limpede că pentru el nu mai exista niciun refugiu, nicio zonă personală nesupravegheată, apărată.

Plânse. Pentru Linda, pentru casa lui, pentru el însuşi.

Dar curând simți cum altceva se trezește și devine tot mai puternic în el. Mânia. Pentru tot ce le făcuse cel răspunzător de toate acestea. Le distrugea viața, pentru că așa voia el.

— Porcule, șuieră el, în timp ce privirea îi rătăcea iar peste cioburi.

Apoi strigă:

— Porc nenorocit!

Întinse mâna după smartphone, dar își aminti că rămăsese la etaj, lângă patul lui din dormitor. Așa că trebui să revină în casă, fie că voia, fie că nu. Și nu voia. Nu în acest moment și probabil că nici altă dată, de fapt. După cele ce i se întâmplaseră, acesta nu mai era căminul lui.

Dar avea nevoie de telefon. Iar înainte de asta mai avea ceva de stabilit. Ceva important.

Reflectă. Și-ar putea face curaj să intre în casă, pentru că, dacă acolo ar fi pătruns cel care voia să-l omoare, în mod sigur l-ar fi urmat și afară. Fără să mai ezite, intră în living și-l traversă, călcând intenționat pe rămășițele camerei de supraveghere, încât bucățile de sticlă și plastic să-i scrâșnească sub tălpi. În hol, deschise ușa spre garaj, se îndreptă hotărât spre bancul de lucru aflat la peretele din spatele încăperii și luă barosul, un ciocan robust, care cântărea aproape un kilogram. Înarmat cu el, reveni în hol și se opri în fața panoului de control al lui Adam.

— Mă vezi, nemernicule? întrebă el, cu privirea ațintită pe geamul în spatele căruia era ascunsă camera.

— Și vezi asta?

Ridică pumnul în fața geamului. Apoi dădu din cap spre cameră, se repezi şi lăsă ciocanul să cadă cu toată forța asupra dispozitivului. Geamul se sfărâmă în particule minuscule care zburau ca nişte mici proiectile. Câteva îl loviră în față, nu conta, se repezi pentru a doua lovitură, care aproape plie partea metalică a panoului frontal, descoperind componentele electronice conectate între ele cu mai multe cabluri subțiri şi colorate. Acestea deveniră următoarea țintă a lui Hendrik. Când capul ciocanului trosnind căzu în interiorul centrului de control al lui Adam, Hendrik avu sentimentul irațional, dar mulțumitor, că-i făcuse lui Adam acelaşi lucru care i se făcuse lui în propria casă.

Cu o ultimă lovitură, distruse şi părțile rămase intacte şi răsuci ciocanul de câteva ori în interiorul dispozitivului, înainte de a-l retrage şi de a-l arunca neglijent alături, pe podea.

Timp de câteva secunde, se abandonă contemplării dispozitivului complet distrus, apoi se întoarse şi urcă la etaj.

Mai întâi, îi telefonă lui Sprang. Inspectorului îi trebui ceva timp să preia apelul.

— Da?

— Cineva a preluat controlul asupra casei mele şi a amenințat că mă va ucide, începu Hendrik fără introducere.

— Ce? Un moment...

— După ce se va ocupa de Linda.

— Controlul casei dumneavoastră, spuneți? Şi... Linda?

— Da.

Hendrik îi relată pe scurt lui Sprang ce se întâmplase şi încheie cu întrebarea:

— Acum ce ar trebui să fac?

— Spuneți că ați distrus atât camera din living, cât şi controlul sistemului de casă inteligentă?

— Da, şi în aşa fel încât sigur nu se mai poate activa.

— Asta e bine. Puteți folosi toate funcțiile din casă fără chestia asta?

— Da, desigur.

— Bine. Ați spus că obloanele sunt fabricate din oțel inoxidabil, asta înseamnă că nu prea se poate pătrunde în casă într-un mod convențional. Chiar şi numai tentativa ar produce un zgomot asurzitor, nu-i aşa?

— Da, probabil. Dar ce credeți despre Linda? Tipul a spus că va veni după mine când va termina cu ea.

— Nu luați asta literal, cel puțin nu în privința momentului. Orice intenționează să-i facă, el vrea să vă implice. Faptul că dumneavoastră ați distrus complet sistemul de casă inteligentă, privându-l astfel de posibilitatea de a vă implica în... jocul lui, îl va fi luat prin surprindere.

Trebuie să-şi refacă planul şi asta necesită ceva timp.

— Cum puteți fi atât de sigur de asta?

— Asta-mi spune experienţa. Tipul este psihopat. Ceea ce face este riguros planificat şi tocmai acest aspect este important pentru nebuni. Totul trebuie să funcţioneze conform voinţei lui, ca să obţină genul de satisfacţie pentru care înscenează toate acestea. Iar acum dumneavoastră aţi împiedicat acest lucru.

— Dar de ce înscenează toate acestea? După cum vorbiţi, parcă aţi şti exact ce are de gând acest monstru.

— Cred că măcar pot bănui. Domnule Zemmer, oricum nu mai putem face nimic acum. Chiar mi se pare foarte puţin probabil ca tipul să mai facă ceva în noaptea asta. După ce şi-a făcut apariţia la dumneavoastră acasă, trebuie să se aştepte să sunaţi la poliţie şi că ar putea fi desemnaţi nişte colegi să rămână pentru supraveghere în faţa casei. Vă sfătuiesc să închideţi toate obloanele casei şi să vă culcaţi. Mâine dimineaţă vin la dumneavoastră şi ne gândim ce vom face în continuare.

— Să-l sun pe Kantstein? Adică... totuşi trebuie să depun o plângere oficială la poliţie. În plus, poate că acum putem urmări apelul acela.

— Nu, nu este posibil după încheierea apelului. Ar trebui să se solicite datele de la furnizor, ceea ce nu se poate face până mâine. Făcând abstracţie de asta, încă am nişte dubii în privinţa lui Kantstein, dar aveţi dreptate, ar trebui să anunţaţi. Şi, ca poliţist, nu vă pot sfătui să procedaţi altfel. Deci da, faceţi aşa.

— În locul meu, dumneavoastră aţi anunţa?

— Domnule Zemmer, nu este vorba despre mine. Ştiţi cum este acum relaţia dintre mine şi Georg.

— Dumneavoastră ați anunța?

Sprang așteptă un timp înainte ca în cele din urmă să răspundă cu o voce chinuită:

— Nu. Nu atâta timp cât nu știu ce se întâmplă cu Kantstein. Probabil că el ar vrea să vină imediat și nu știu dacă aș vrea să fiu singur cu el chiar acum. În plus, în noaptea asta oricum nu mai poate face nimic.

Într-adevăr, la ideea de a-l primi pe Kantstein în casa lui în acea noapte, Hendrik avu o senzație neplăcută.

— Cred că o să aștept până mâine dimineață. Când puteți veni încoace?

— La opt?

— Da, e bine așa. Totuși, mă îndoiesc că mai pot dormi.

— Asigurați-vă că totul este încuiat, în acest caz nu se poate întâmpla nimic.

— Mulțumesc.

Hendrik încheie convorbirea și reflectă la ceea ce spusese Sprang. Era adevărat că dacă toate obloanele erau coborâte ar fi fost foarte greu să intre cineva în casă neobservat. Numai încercarea ar provoca un zgomot enorm.

Totuși, pentru Hendrik, era absurdă ideea de a merge la culcare după tot ce se întâmplase. Se pare că în asemenea treburi polițiștii aveau pielea mult mai groasă.

Ținând telefonul în mână, coborî la parter, iar acolo trecu dintr-o încăpere într-alta, închizând manual obloanele. La

urmă, intră în living, unde se aşeză pe brațul unui fotoliu şi privi distrugerile produse la uşa glisantă lată care dădea spre terasă. Era neajutorat şi se simțea singur.

Desigur, Sprang avusese intenții bune, dar acum Hendrik avea nevoie de cineva cu care să poată discuta.

Luă smartphone-ul şi selectă numărul lui Paul Gerdes. Probabil că-l va trezi, dar în acest moment nu-i păsa şi era sigur că Gerdes îl va înțelege, imediat ce va afla ce s-a întâmplat.

Hendrik se înşelase. Se pare că şeful lui era încă treaz, deoarece deschise după al doilea apel.

— Bună, Paul, sper că nu te-am trezit, începu Hendrik.

— Nu, încă lucram.

Hendrik îşi cunoştea şeful de destul timp ca să-şi dea seama după tonul vocii că nu era tocmai binedispus, dar în acel moment nu mai ținu cont de asta.

— Ai un moment pentru mine? Aici s-au întâmplat nişte porcării şi am nevoie să discut cu cineva.

— Da, sigur. Ce s-a întâmplat?

Hendrik crezu că simte o îngrijorare sinceră în vocea superiorului său.

— Cineva m-a atacat rău de tot prin sistemul meu de casă inteligentă.

Îi relată lui Gerdes ce se întâmplase.

— Asta-i deja... de necrezut, comentă Gerdes îngrozit când Hendrik termină de povestit. Porcăria naibii. Ai sunat la poliție?

— Am vorbit cu inspectorul Sprang de la LKA. Vine mâine dimineață, apoi mai vedem.

— Stai puțin... ai fost amenințat cu moartea şi ai fost închis în propria ta casă şi poliția nu se ocupă imediat de treaba asta?

— Înțeleg ce vrei să spui, dar este puțin mai complicat. Este în regulă aşa. În acest moment este chiar mai bine să nu dau alarma la poliție.

— Hm... asta-mi sună oricum numai logic nu, dar în fine, tu ştii mai bine. Pot să fac ceva pentru tine?

— Nu ştiu, eu... acum stau în living, mă uit în jur şi văd doar lucruri pe care le cunosc. Tot ce este aici îmi aparține mie sau Lindei, cele mai multe obiecte sunt asociate cu o amintire sau o întâmplare. Şi totuşi mă simt ca în casa altcuiva. Poți înțelege asta?

— Bineînțeles că pot. Cineva ți-a invadat intimitatea. Este absolut normal că lucrul ăsta te-a rănit şi sigur te-a şi înfuriat.

— Da, aşa este şi mă tem că n-am să mă mai simt în largul meu aici. Nici măcar când o voi găsi pe Linda.

— Ascultă... începu Gerdes, dar continuă după o scurtă pauză. Ce-ai zice să-ți pui într-o geantă periuța de dinți şi nişte schimburi, să urci în maşină şi să vii la mine? Bem un pahar de vin roşu bun, îmi spui tot ce ai pe suflet şi mai

târziu poți să dormi în camera mea de oaspeți. Poate că mâine lumea va arăta altfel.

Hendrik trebui să recunoască faptul că tocmai la o astfel de sugestie sperase.

— E minunat din partea ta, mulțumesc foarte mult. Accept cu plăcere.

— Atunci ne vedem curând.

— Mulțumesc!

După ce coborî şi obloanele din living, Hendrik urcă la etaj să împacheteze câteva lucruri. La oglinda din baie, îşi examină rana de pe frunte. Nu era foarte adâncă, dar pielea era tăiată. Din sertarul de sus al dulapului de lângă chiuvetă, luă o compresă sterilă, cu care curăță rana, apoi scoase dintr-o trusă din pânză un plasture de sutură, strânse marginile rănii şi le fixă împreună cu ajutorul plasturelui. După o ultimă privire, se întoarse şi ieşi din baie.

Când trecu pe lângă elementul de control al lui Adam, acum distrus, simți tentația de a ridica ciocanul de pe podea şi de a lovi resturile din nou. Câteva minute mai târziu, strecură în buzunar cheia casei şi îşi părăsi locuința.

40

— În ce hal arăți! spuse Gerdes în loc de salut după ce-i deschise uşa lui Hendrik.

Hendrik îşi pipăi plasturele de pe frunte cu vârful degetelor.

— A, nu-i nimic.

— Intră!

Paul Gerdes făcu un gest de invitaţie şi făcu un pas în lateral, astfel încât Hendrik să poată trece pe lângă el în vestibulul spaţios al casei cu două niveluri din Eppendorf. Picturile de pe pereţi erau asemănătoare cu cele din cabinetul lui Gerdes de la spital şi probabil costaseră o avere.

— Te rog să mă scuzi că-ţi fac asemenea probleme, spuse Hendrik după ce se aşeză pe unul dintre fotoliile englezeşti masive din piele, din livingul mare.

Gerdes clătină din cap şi arătă spre două pahare aflate pe mijlocul mesei, conţinând vreo două degete de lichid galben-auriu.

— Nu-i nimic de scuzat. Ţi-am pregătit ceva pentru şocul suferit.

Împinse un pahar spre Hendrik, el îl luă pe celălalt şi-l ţinu sub nas. Excalibur. Scotch, vechi de patruzeci şi cinci de ani. O minunăţie. Ridică repede paharul, în timp ce-l examina pe Hendrik într-un mod ciudat de cercetător, de parcă încerca să-şi dea seama dacă totul era în regulă cu el.

— Noroc. Ne-ar prinde bine amândurora acum.

Hendrik luă o înghiţitură şi, deşi nu era un fan al whisky-ului, trebui să admită că într-adevăr îi plăcea.

— Fructe tropicale, medită Gerdes, contemplând lichidul ca şi cum ar fi căutat ceva ce plutea acolo. Papaya, guava, fructul pasiunii şi mango. Apoi o idee de mentă, urmată de scorţişoară şi pere. Finisaj îndelungat şi încălzitor. Note de nucă, sirop de arţar şi frişcă.

Hendrik n-avea idee cum va fi identificat Gerdes toate acestea după gust, dar pe moment acesta nu era unul dintre lucrurile pentru care să-şi facă griji.

— Spui că ne-ar prinde bine amândurora – ce vrei să spui cu asta?

Gerdes puse paharul pe masă şi îl opri cu un gest.

— Chestii personale. Nimic care să merite discutat. Acum este despre tine. Şi despre Linda.

Hendrik îşi îndreptă privirea spre măsuţa de cafea.

— Mi-e teamă, Paul, mărturisi el încet. Nu pentru mine, ci pentru Linda. Sprang crede că în noaptea asta nu i se va mai întâmpla nimic, dar... dacă ai fi auzit. Dacă am auzit vreodată un nebun, atunci el a fost acela.

Hendrik observă că Gerdes îl privise tot timpul şi îşi strâmbă gura într-un zâmbet trist.

— Îmi pare foarte rău că te implic şi pe tine în treaba asta.

Gerdes se aplecă puţin şi îşi sprijini coatele pe coapse.

— Hendrik... noi nu suntem doar colegi, ci şi prieteni. Îmi pare nespus de rău pentru ce se întâmplă şi promit că voi face tot ce pot ca să te ajut. Oricum e destul de puţin.

După un moment, repetă:

— Voi face totul, promit.

— Tu crezi că Linda este încă în viață?

Gerdes expiră puternic.

— Ştiu că ar trebui să-ți spun că, bineînțeles, ea este încă în viață, teafără, dar... n-aş fi un prieten prefăcut dacă aş spune altceva decât ce gândesc? Foarte sincer? Nu ştiu. Sper din toată inima că da, dar nu ştiu.

Amândoi îşi goliră paharele de parcă s-ar fi înțeles pentru asta.

— Încă nu ți-am spus că i-am făcut o vizită colegului tău Geibel, spuse Hendrik când puse jos paharul gol.

Avu impresia că Gerdes tresare.

— A, ce ai vrut de la el?

— L-am întrebat despre doctorul Steinmetz şi Jonas Krollmann.

— Şi?

— Mi s-a părut un om ciudat. Seamănă mult cu descrierea ta despre doctorul Steinmetz. Desigur, din motive de confidențialitate, n-a vrut să spună prea multe despre Steinmetz ca fost angajat, dar a confirmat că Krollmann a pus întrebări la spital. Se presupune că pe tema unor afaceri bancare ilegale, în care ar fi fost implicat personalul spitalului. Ceea ce, desigur, a negat, ca pe o aiureală completă.

— Hm... mormăi Gerdes.

— Pe lângă faptul că tot nu cred partea în care falsul Steinmetz a susținut că a văzut-o pe Linda în mașina lui Krollmann, și celelalte lucruri mi se par foarte ciudate.

— Ce vrei să spui?

— De ce a apărut la mine acasă fostul manager al departamentului de IT de la Hamburg Home Systems, sub un nume fals, ca să-mi spună lucruri care, cel puțin în mare parte, chiar s-au întâmplat? Ar fi putut să-mi trimită indiciul printr-un e-mail anonim, nu știu. Și de ce a fost important pentru tipul ăsta ca eu să aflu despre cercetările lui Krollmann? De ce și-a dat osteneala asta și de ce a folosit tocmai numele cuiva care a fost ucis la scurt timp după aceea? În acel moment el știa deja asta? Poate că are vreo legătură cu moartea lui Steinmetz?

Gerdes emise un șuierat și clătină din cap categoric.

— Poate că ar trebui să pui poliției întrebările astea.

— Mda, aici ar mai fi o poveste ciudată. Nici măcar nu știu în care dintre polițiști pot să am încredere. Se presupune că unul din cei doi anchetatori care s-au ocupat, mai mult sau mai puțin, de treaba asta l-ar fi împușcat pe Steinmetz, dar ar fi lăsat în urmă dovezi atât de evidente, încât dacă ar fi fost adevărat, locul lui nu era la închisoare, ci la balamuc. Pe de altă parte, partenerul lui, care tot timpul se comportă mai mult decât ciudat, n-are altă grijă decât să-l bage după gratii pe colegul lui, cât mai repede posibil. În fine, presupusul criminal este eliberat, deoarece și procurorul recunoaște că așa-zisele probe sunt extrem de contradictorii, dar el rămâne suspendat din funcție. Ar vrea

să mă ajute neoficial să-l găsesc pe răpitorul Lindei pentru că este convins că acesta este cel care a vrut să-i pună în cârcă şi uciderea lui Steinmetz. Unde mai pui că mă gândesc în fiecare secundă că Linda lipseşte de zile întregi şi nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte.

Hendrik îl privi pe Gerdes, dar nu-l văzu decât în ceață, deoarece ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ar fi trebuit să auzi cum mi-a vorbit nebunul acela, Paul. Şi ce a spus. Cine ştie ce i-a făcut deja porcul acela.

Hendrik nu-şi mai putea reține lacrimile.

După un timp, când se uită la Gerdes, acesta îşi pusese mâinile peste față, dar le coborî repede.

— Ai aflat dacă jurnalistul acela chiar era pe urmele unui subiect despre spital?

— Nu, cum se putea? În plus, profesorul Geibel a confirmat că aşa a fost.

Gerdes se întunecă la față.

— Asta nu neapărat înseamnă ceva.

— Cum? Credeam că sunteți prieteni.

— Prieteni? Cu cineva ca Friedrich Geibel nu te împrieteneşti. Omul ăsta nu recunoaşte decât un singur prieten, iar acesta este el însuşi. În plus, ai dreptate, Geibel seamănă foarte bine cu doctorul Steinmetz, aşa cum ți l-am descris. Uneori am senzația că-i place să... Dar să lăsăm asta.

Hendrik rămase surprins de această afirmație. Prima dată când Gerdes îl menționase pe colegul lui, avusese senzația că cei doi ar fi mai apropiați.

— Dacă ce a descoperit acest Krollmann chiar are de-a face cu o bancă, adăugă Gerdes, şi este vorba despre banca la care a lu... scuză-mă, lucrează Linda, atunci într-adevăr aici ar putea fi motivul dispariției.

Hendrik se gândi la Julia Krollmann. La telefonul pe care i-l dăduse ea, cu o seară înainte să dispară. Voia neapărat să-l întâlnească, pentru că ar fi descoperit ceva. Oare ceea ce găsise ea fusese motivul pentru care dispăruse Linda şi, în cele din urmă, dispăruse şi ea?

— Hendrik?

Tresări.

— Scuză-mă.

— Eşti bine?

— Da, mi-a trecut ceva prin minte.

— Pot să te întreb ce anume?

— Soția lui Krollmann mi-a dat telefon cu o seară înainte să dispară. Voia să ne întâlnim a doua zi dimineață pentru că descoperise ceva important. La scurt timp după asta, a dispărut.

— Şi nu a menționat ce anume a descoperit?

— Nu, şi probabil că nici nu vom mai afla.

Hendrik se ridică şi începu să umble în sus şi în jos prin living. Deşi se simțea total secătuit de puteri, nu mai putea rămâne aşezat. Situația îl ducea la disperare. Fiecare idee ducea într-o fundătură. De ce nu insistase în acea seară să se întâlnească imediat cu Julia Krollmann? Poate că găsise într-adevăr indiciul decisiv? Faptul că dispăruse la scurt timp după aceea nu putea fi o coincidență. Oare mai sunase pe cineva? Poate pe impostor?

Sau cineva o urmărise prin camerele sistemului Adam şi aflase despre descoperirea ei? Oare acel cineva considerase necesar să o facă să dispară?

Hendrik se opri de parcă ar fi întâlnit un zid. Dacă aşa era... Scoase agitat telefonul mobil şi selectă numărul Alexandrei. Gerdes îl urmărea cu interes, dar nu-i puse întrebări.

În mod evident, şi Alexandra era trează, după cum estimă Hendrik din vocea ei.

— Există vreo modalitate de a intra în casa familiei Krollmann? întrebă el fără alte explicații.

— Cum? De ce?

— Îți explic mai târziu. Doar trebuie să intrăm cumva acolo.

— Poliția sigur…

—Nu, nu, nu, fără poliție. Nu mai ştiu în cine să am încredere acolo.

— Cum? Nu înțeleg… Totuşi Sprang este de partea ta.

— Da, ştiu, dar se înțelege că el este interesat mai degrabă să afle cine a dat vina pe el pentru crimă. Dar nu este

neapărat cel care a răpit-o pe Linda. Deci ai vreo idee despre cum să intrăm în casă?

— De unde ai tras concluzia că eu aş şti... stai un moment.

— Da? Ce este? întrebă Hendrik plin de speranță.

— Poate că... revin imediat.

— Bine, eu... începu Hendrik, dar Alexandra deja închisese.

— Şi?

Gerdes puse pe masă sticla de whisky după ce reumplu paharele.

— Nu ştiu încă, dar s-ar părea că Alexandra ar putea avea o idee.

— De fapt, cum ai ajuns la această Alexandra?

— A apărut la scurt timp după dispariția Lindei.

Gerdes îşi examină mâinile.

— Şi ce interes are să te ajute?

— Studiază psihologia şi a efectuat un stagiu la Investigații Criminale pentru că vrea să lucreze ca profiler sau psiholog în poliție. Când au dispărut Jonas Krollmann şi această doamnă Peters, ea a aflat că în ambele case era instalat acelaşi sistem de casă inteligentă. Când am căutat-o pe Linda pe Facebook, Alexandra a văzut anunțul şi m-a contactat.

— Hm... foarte altruist din partea ei.

— Da, aşa este. Hendrik îşi îngustă puțin ochii. Parcă simt o nuanță în vocea ta?

Gerdes apucă paharul şi luă o înghițitură.

— Nu, nu neapărat. Dar nu te-ai întrebat de ce face asta?

— Sincer să fiu, acum nu prea îmi pasă. Mă bucur că o am alături. Ea ține legătura cu hackerul care se pare că a găsit breşa din Adam. De unul singur n-aş fi reuşit asta.

Gerdes dădu din mână.

— În regulă, ai dreptate. Uneori mă cred foarte deştept.

— Mi se pare corect că tu...

Zumzetul smartphone-ului îl întrerupse pe Hendrik.

— S-ar putea să meargă, spuse Alexandra emoționată.

— Cum?

— Marvin!

— Cine altcineva putea să fie?

Hendrik îşi dădu seama că i se simțea enervarea în voce şi adăugă imediat, simțindu-se vinovat:

— Scuze, zi mai departe!

— Putem s-o lăsăm baltă dacă ai o problemă cu faptul că a acceptat în toiul nopții să ne ajute să pătrundem într-o casă. Poate că are şi altceva mai bun de făcut.

— Am spus deja, doar că îmi pare rău. Acum am nervii întinşi la maximum. Deci cum ne poate ajuta Marvin?

— OK. El îmi trimite linkul către un program pe care eu îl instalez pe laptop. Când ajungem în fața casei familiei Krollmann şi accesez WLAN-ul din sistemul lor de casă inteligentă, el se conectează folosind acest software, intră în sistem şi ne deschide uşa.

— Poate să facă asta? Într-un sistem care se presupune că este antiefracție?

— Uiți că el a găsit breşa care se pare că n-a fost închisă şi acum este folosită de acest nebun pentru a pătrunde în casele victimelor. Aşa că şi Marvin poate face asta.

Hendrik simți cum i se strânge stomacul la această idee.

— Dar nu spuneai că el nu poate face lucrul ăsta?

— Nu aşa am spus. Asta e important acum?

— Nu. Deci asta înseamnă că Marvin încă poate să preia controlul oricărei case în care a fost instalat Adam?

— Teoretic, da, dar el n-ar face asta niciodată. Pentru că nu este un criminal.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Nu pari prea convins.

— Alexandra, eu nu-l cunosc pe Marvin şi, la urma urmei, nici tu.

— Dar vrea să ne ajute.

— Da, ştiu.

— OK, să-ți explic ceva pe scurt. Cineva l-a înşelat şi l-a folosit ca să poată pătrunde în case într-un mod elegant. Se simte vinovat pentru că, până la urmă, el a făcut posibil ceea ce se întâmplă acum. De asta este aşa de important pentru el ca tipul acela să fie prins. De asta ne ajută. Deci: vrei sau nu să intri în casa asta?

Hendrik nu avu nevoie să se gândească prea mult. Posibilitatea de a afla ceva despre locul unde se afla Linda era mai importantă decât orice altceva.

— Da, vreau.

— În jumătate de oră vin să te iau.

— Bine, dar nu sunt acasă, sunt la şeful meu.

Îi dădu adresa, apoi închise telefonul.

Gerdes îl privi gânditor o vreme înainte de a apuca din nou paharul.

— Sper că ştii ce faci.

— Nu, răspunse Hendrik, şi acesta era adevărul.

41

Alexandra sosi cu câteva minute înainte de ora convenită. Între timp, Hendrik găsise numărul casei Krollmann într-o

carte telefonică digitală şi acum se afla deja în fața casei cu Gerdes. Îl îmbrățişă când maşina se opri.

— Mulțumesc că ai fost alături de mine.

Gerdes îl privi în ochi şi încuviință cu seriozitate.

— Aş vrea să pot face mai mult pentru tine şi Linda.

— Încă o dată, mulțumesc, spuse Hendrik şi se întoarse.

Câteva secunde mai târziu, urca în maşina Alexandrei. În timp ce-şi punea centura de siguranță, aceasta îl privi întrebător.

— Eşti bine?

— Da, şi tu? A funcționat treaba cu Marvin?

— Software-ul este instalat. Vom vedea dacă funcționează când ne vom afla în fața casei Krollmann.

Hendrik încuviință din cap.

— Să mergem.

După miezul nopții nu mai era trafic aproape deloc pe străzile Hamburgului, încât înaintară repede.

— De fapt, ce anume avem de căutat în casă?

— Când m-a sunat Julia Krollmann, mi-a spus că trebuie să ne întâlnim urgent pentru că a aflat ceva. Poate avem noroc şi avea cu ea în living lucrul pe care-l găsise. În acest caz, ar trebui să existe o înregistrare cu asta în fişierul media al lui

Adam, unde, din nou cu puțin noroc, se poate vedea despre ce era vorba.

— Uf... dar avem nevoie de mult noroc.

— După porcăriile pe care le-am pățit zilele trecute, chiar aş merita asta.

Aproape douăzeci de minute mai târziu, ajungeau la destinație. Alexandra îşi parcă maşina pe o stradă laterală. Parcurseră pe jos cele două sute de metri până la casa Juliei şi a lui Jonas Krollmann.

În stânga clădirii exista un pasaj cu o uşă de lemn până la înălțimea taliei, larg deschisă. Hendrik arătă în direcția uşii, spuse „Vino cu mine!” şi porni.

Aleea avea o lățime de aproximativ trei metri şi era delimitată de zidul casei printr-un gard viu. Craiul nou, pieziş deasupra lor pe cerul fără nori, lumina destul ca să vadă unde merg. Grădina nu era foarte mare, în cea mai mare parte era formată din gazon şi părea foarte bine îngrijită, cel puțin în lumina argintie a lunii.

Ajunsă pe terasă, Alexandra îşi scoase notebookul din geantă, îl puse pe o măsuță de lemn şi-l deschise. După ce-şi aşeză telefonul mobil lângă el şi activă hotspot-ul, deschise o fereastră cu un fundal negru şi un cursor clipind în colțul din stânga sus.

Apoi, degetele Alexandrei fugiră pe tastatură cu o viteză fascinantă, în timp ce în fereastra neagră apărea un şir de caractere şi cuvinte care arăta în ochii lui Hendrik ca şi cum un copil ar fi ciocănit la întâmplare pe tastatură. Se întrebă

încă o dată unde învățase așa ceva. Aceste cunoștințe de informatică nu făceau parte din studiile de psihologie.

— Acum ce se întâmplă? șopti Hendrik.

— Marvin va trece acum pe notebookul meu și-l va prelua. Apoi va porni un program care-i permite să comunice cu sistemul de casă inteligentă printr-un anumit port.

— El cunoaște datele accesului la sistem?

— Nu, dar îl poate face pe Adam să creadă că s-a înscris ca administrator.

— Hmmm...

Hendrik nu era prea sigur cum anume funcționa asta.

Alexandra se îndreptă și urmări, ca și el, cum coloanele de cifre și litere goneau cu mare viteză prin fereastra neagră. Asta îi amintea puțin de filmul Matrix, unde văzuse ceva asemănător. Alexandra arătă spre monitor.

— OK, Marvin a preluat controlul.

— Cum rămâne cu scanarea ochilor? Chiar dacă Marvin cunoaște codul administratorului, tot mai lipsește scanarea ochilor.

Alexandra zâmbi cu îngăduință.

— Deci, încă o dată, șopti ea, el nu cunoaște parola de administrator, dar îi sugerează sistemului că s-a autentificat cu succes. Gândește-te că este ca și cum ți-ar fi foame și ai lua o tabletă care se adresează anumitor receptori din creier,

încât el crede că ai mâncat şi-ți transmite o senzație de sațietate.

— Şi ceea ce face Marvin acolo acționează ca o tabletă?

— Exact! El îi sugerează sistemului, prin diferite secvențe pe care le strecoară prin uşa secretă, mai întâi că s-a identificat cu succes atât cu codul, cât şi cu scanarea ochilor, apoi că s-a efectuat cu succes scanarea degetelor la uşa din față.

— Modul în care se face aşa ceva o să rămână pe vecie un mister pentru mine, dar cred că am înțeles.

Hendrik încă nu înțelegea pe deplin, dar se gândi că măcar a înțeles principiul de bază.

Alexandra închise notebookul şi-l puse înapoi în geantă.

— Ar trebui să mergem în față. Dacă Marvin are dreptate, uşa se va deschide curând.

Nu avură de aşteptat decât cam un minut în fața uşii, în timp ce Hendrik privea permanent cu nervozitate în jur, până când dintr-odată se auzi un bâzâit slab. În momentul următor, uşa se deschise.

Deşi Alexandra anunțase ce avea să se întâmple, Hendrik privi spre deschizătura uşii cu un anumit respect.

— Brusc am o viziune cu totul nouă asupra temei securității.

— Blestemul tehnologiei, spuse Alexandra, în timp ce împingea uşa şi se strecura în casă, urmată de Hendrik.

După ce închise uşa cu grijă, Hendrik se întoarse spre Alexandra.

— Da, este evident.

Ea activă lanterna de pe smartphone şi orientă lumina de-a lungul holului.

— Investeşti sute de mii de euro în realizarea unui sistem de securitate şi nici patru săptămâni mai târziu cineva l-a şi spart cu cel mult un procent din costuri. Cu sistemele de armament e la fel. Se investesc milioane de sume din trei cifre în realizarea de noi aliaje de oțel pentru tancuri şi, imediat ce sunt testate primele prototipuri, cineva realizează cu cincizeci de mii de euro o armă care intră în noul oțel ca în unt.

— Mereu mă întreb cu ce te ocupi, mărturisi Hendrik şi se îndreptă spre elementul de control, care, la fel ca în casa lui, era fixat în perete, nu departe de uşă.

Când privirea îi căzu pe cele două leduri verzi aprinse, simți o izbitură de pumn în stomac.

— Am nevoie de acces la managerul de fişiere al sistemului. Marvin poate să facă şi asta?

Alexandra se întoarse şi alergă pe hol.

— Vino cu mine!

Prima uşă pe dreapta era cea de la bucătărie. Urmată de Hendrik, Alexandra intră şi puse geanta cu notebookul pe un fel de tejghea ataşată la blatul aragazului prin blocul

separat. În fața ei erau două scaune de bar cu suprafața de şezut din piele.

— Marvin ne-a creat o parolă care ne oferă acces la toate.

Hendrik îşi încreți fruntea şi arătă spre notebookul încă închis pe care Alexandra tocmai îl scotea din geantă.

— De unde ştii? Doar notebookul acela a fost tot timpul în geantă, nu? Cum ți-a dat parola?

— Am discutat despre asta înainte.

Ea se întoarse spre el şi îşi încrucişă brațele la piept.

— De ce aproape tot ce spui îmi dă senzația că te îndoieşti de mine?

— Nu de tine, răspunse Hendrik şi adăugă: poate că în ultimele zile, şi mai ales în ultimele ore, am trăit prea multe lucruri care m-au făcut să bănuiesc pe toți şi toate. Chiar nu este vorba despre tine.

Alexandra îşi puse mâna pe brațul lui.

— În regulă, te înțeleg. Poate că sunt şi eu acum un pic cam sensibilă. Deci să vedem ce găsim.

Hendrik o urmări deschizând aplicația Adam şi introducând o parolă.

La scurt timp după asta, aveau în față structura de director a sistemului de casă inteligentă din casa Krollmann. Hendrik se întrebă cum ajunsese aplicația în notebookul ei, dar se abținu să mai facă vreun comentariu. Probabil că

discutase deja acest lucru cu Marvin şi instalase aplicația la sfatul lui.

— De care cameră ai nevoie? întrebă Alexandra, smulgându-l din gânduri.

— Cum care...

Hendrik se uită la structura directorului şi rosti surprins:

— Hopa!

Pe lângă directorul Living, mai erau şi câteva cu denumirile Hol, Bucătărie, Birou şi Dormitor.

42

Când uşa camerei se deschide din nou, deja se simte mai bine. Cel puțin fizic. Febra pare să-i fi dispărut şi genunchii nu-i mai tremură la fel de tare când se ridică. În ultima jumătate de oră, a reuşit chiar să parcurgă de mai multe ori cei câțiva paşi de la peretele din spatele încăperii până la uşă şi să se întoarcă, fără să i se mai taie imediat respirația.

Acum se ghemuieşte pe podea, cu spatele sprijinit de perete şi se uită la torționarul ei.

— A venit vremea, spune el în refrenul lui monoton şi dement, în timp ce se îndreaptă spre ea.

— Ridică-te! Haide. Acum poți să ieşi de aici.

Întrucât ea nu se mişcă, el ajunge lângă ea cu un singur pas mare, o apucă de păr cu degetele răsfirate şi o trage în sus atât de nemilos, încât ea scoate un strigăt de durere.

— Nu-mi place să mă facă cineva să aştept, şuieră el când, cu picioarele tremurând, se ridică şi instinctiv îşi acoperă cu o mână zona intimă, iar peste sâni îşi pune antebraţul.

Se pare că pe el îl amuză, pentru că scoate un râs scurt, ca un behăit.

— De ce-mi faci asta? întreabă ea cu teamă.

— Pentru că am de rezolvat o listă. Ce motiv să mai am? Poate crezi că mie îmi face plăcere?

Se pare că de fapt el nu se aşteaptă la un răspuns din partea ei, pentru că în secunda următoare răsuna iar râsul, înainte ca el să deschidă larg ochii, teatral, şi să-i ţină în faţa ochilor arătătorul, ca un profesor care este pe punctul de a-i încredinţa discipolului său o mare taină.

— Surpriză! De fapt, îmi face plăcere. Chiar mare plăcere.

Arată spre uşă.

— *Iar acum ieşi de aici! Imediat.*

— Merg acum.

Mergând cu faţa la perete, este nevoită să se şteargă de el, pentru că el nu se dă la o parte măcar cu un centimetru. Se atinge de el cu fundul gol şi tresare de dezgust.

El o urmează şi rămâne lângă ea în timp ce ea se uită în jur în încăperea spaţioasă şi simte cum creşte panica înăuntrul ei.

Aceste mese pe rotile, din oțel inoxidabil, dulapurile tot pe rotile, cu rafturi cromate. Ustensilele de pe ele... Şi privirea îi cade din nou pe mesele metalice lucioase. Ştie unde sunt folosite mesele de acest tip.

În sălile de disecție.

43

Hendrik arătă spre directoare.

— E clar că au instalat mai multe camera de supraveghere decât mine. Să încercăm mai întâi înregistrările din living.

După ce Alexandra deschise cu un dublu clic directorul Living, apăru o listă de fişiere care, spre deosebire de fişierele lui Hendrik, nu începeau cu WoZi[10], ci cu Living.

— Când ai primit telefonul acela de la doamna Krollmann? întrebă Alexandra.

— Marți seara. Aici... spuse arătând către câteva dosare. Dă clic pe unul dintre acestea.

Durã un moment până se deschise o fereastră şi porni înregistrarea. În imagini se vedea Julia Krollmann, care merse la canapea, se aşeză, se ridică aproape imediat. Întinse mâna după o pătură care se afla alături, pe un fotoliu, o desfăcu, se înveli cu ea şi închise ochii. Alexandra

---

[10] Wohnzimmer – living.

dădu clic pe repede înainte, până să apuce Hendrik să-i ceară asta.

Scena rămase neschimbată cam zece secunde, apoi înregistrarea se încheie.

— A dormit şi nu s-a mai mişcat, explică Hendrik. În situaţia asta, camera se opreşte după un minut. Mergi la următorul fişier.

Această înregistrare începea cu Julia Krollmann ridicându-se de pe canapea şi se încheia la scurt timp după ce părăsi încăperea.

— Următoarea înregistrare a început abia douăzeci şi trei de minute mai târziu.

Alexandra arătă spre fişierul respectiv.

— Bine, deci acum trebuie să găsim într-unul dintre celelalte directoare înregistrarea care a început după ce ea a părăsit livingul. Ar trebui să fie cea din hol.

Într-adevăr, la scurt timp o văzură pe Julia Krollmann mergând pe hol spre scări, apoi dispărea din imagine. Şi această înregistrare se încheie la scurt timp.

— A urcat la etaj. Probabil acolo este dormitorul. Poate fi şi în baie. De altfel, acolo nu există nicio cameră.

— M-aş fi mirat... comentă Hendrik. Oricum, mă întreb unde sunt camerele de supraveghere pe aici. Dar poate este la etaj şi biroul. Hai să aruncăm o privire.

Într-adevăr, în Dormitor găsiră doar un fişier, dar care, conform marcajului de timp, fusese înregistrat cu o oră înainte de ora la care o văzuseră pe Julia pe hol.

— Deci, evident, nu s-a mai culcat în seara aceea.

— Hm...

Alexandra comută pe directorul Birou. Acolo dădură lovitura.

Încăperea nu era foarte mare, iar mobilierul consta într-un birou poziționat la fereastră, mai multe rafturi pline de cărți şi un fişet cu încuietori.

O urmăriră pe Julia cum merge cu hotărâre spre birou, deschide sertarul de sus, apoi bagă mâna prin deschizătură şi pipăie partea inferioară a tăbliei. O clipă mai târziu, scoase un bilet galben şi citi ce scria acolo. Din păcate, imaginea surprinsă de cameră nu era destul de clară pentru ca ei să poată vedea despre ce era vorba. Totuşi, câteva secunde mai târziu era clar cel puțin ce fel de informații erau pe bilet, pentru că Julia Krollmann se aşeză pe scaunul de la birou, aprinse monitorul de pe masă şi trase tastatura spre ea. La urmă, puse biletul lângă ea şi tastă ce citea de acolo.

— Parola pentru computer, murmură Alexandra.

Hendrik încuviință din cap şi se aplecă puțin spre notebookul Alexandrei.

— Da, dar, din păcate, nu se poate citi.

— Asta nu mai e ceva grav. Dacă încă este acolo computerul...

Hendrik îşi dezlipi privirea de pe monitor pentru o clipă şi o privi pe Alexandra.

— Cred că ştiu ce ai de gând să spui. Marvin! Nu-i aşa?

Un rânjet lunecă peste chipul Alexandrei.

— Exact.

Apoi se concentrară din nou asupra acțiunilor de pe monitor.

Abia acum observă Hendrik că Julia mai scosese ceva din deschizătura sertarului, pentru că atunci când ea ridică mâna, ținea între vârfurile degetelor un obiect mic, de culoare închisă, pe care îl ataşă aproape imediat la spatele monitorului.

— Ce are acolo? întrebă el fără să-şi ia privirea de la ceea ce se întâmpla. Un stick USB?

— Da, aşa se pare. Probabil că el l-a lipit şi pe acesta sub masă.

Julia mişcă mouse-ul înainte şi înapoi, urmărind cu atenție monitorul, până când îşi puse brusc mâna la gură şi se uită fix la imaginea din fața ei. Rămase nemişcată cel puțin un minut, timp în care Hendrik şi Alexandra o priveau fascinați, apoi spuse atât de încet încât abia puteau înțelege:

— O, Doamne...

— Pun pariu că ceea ce a găsit a fost motivul pentru care m-a sunat, presupuse Hendrik. Ceva aşa de rău, încât este de neconceput.

— Ne ocupăm imediat de asta.

Alexandra arătă spre ecran, unde Julia mişca din nou mouse-ul înainte şi înapoi. Continuă să dea clic pe fişiere, se aplecă, citi cu încordare, apoi se îndreptă la loc. La un moment dat, lăsă mouse-ul, se lăsă pe spătarul scaunului de birou şi privi drept înainte. Ceea ce descoperise părea să o fi epuizat.

Trecu mult timp până ca ea să se aplece din nou spre birou. După ce scoase stickul USB din monitor, împinse scaunul înapoi şi fixă biletul şi stickul în sertarul încă deschis, sub tăblia mesei, când se opri brusc şi îşi băgă braţul puţin mai mult în deschizătură. Finalmente, îşi trase braţul înapoi. În mână nu mai ţinea stickul sau biletul, ci o foaie împăturită. O desfăcu şi o privi un timp, apoi făcu ochii mari şi, vizibil şocată, o lăsă să cadă pe podea. Rămase nemişcată o vreme, apoi ridică foaia, aruncă încă o privire şi o împături la loc.

După ce închise monitorul, se ridică şi părăsi biroul, cu hârtia în mână. Înregistrarea se încheie un minut mai târziu.

— Ar fi prea frumos dacă foaia asta ar mai fi aici pe undeva, spuse Alexandra.

— Da, deşi cred şi eu că este foarte puţin probabil. Să vedem ce se mai întâmplă.

După o scurtă înregistrare în care Julia umbla pe la parter, Alexandra deschise din nou fişierul Living şi dădu clic pe

documentul cu care continua înregistrarea din camera de zi. Într-adevăr, Julia traversă încăperea şi se aşeză pe canapea. Ţinu foaia în mâini şi o privi cu atenţie, apoi ridică telefonul mobil, formă un număr şi apoi ţinu telefonul la ureche. Trecură cinci sau şase secunde, apoi spuse:

— Julia aici. Trebuie să ne întâlnim. Mâine dimineaţă.

Pauză.

— Am găsit ceva.

Pauză.

— Nu la telefon. Veniţi pur şi simplu. În acelaşi loc. La opt.

Apoi încheie convorbirea.

— A fost apelul către mine, comentă Hendrik, în timp ce privea cum femeia de pe ecran aruncă neglijent telefonul mobil lângă ea pe canapea, apoi se uită din nou la foaie pentru o vreme.

Era evident că cele scrise acolo o şocaseră.

După un timp, ea puse hârtia pe masă, se ridică şi părăsi camera de zi.

— Ciudat, murmură Alexandra şi reveni în directorul Hol. De ce camera de pe coridor n-a mai înregistrat nimic?

— Pariez că a înregistrat, spuse Hendrik şi se lăsă pe spate pufnind. Înregistrările au fost şterse pentru că probabil au surprins pe cineva intrând în casă.

— Cum poți fi aşa de sigur că a intrat cineva în casă? Doar ai auzit ce mesaj a primit de pe telefonul mobil al soțului ei. Poate că ea a plecat de la premisa că el stă în casa lor de vacanță şi într-adevăr a pornit imediat spre Greetsiel, ca să-i ceară socoteală. Atunci, poate că acolo... Dar nu, astea-s prostii. În acest caz, ar trebui să existe înregistrări cu plecarea ei din casă.

— Exact. Dă clic pe celelalte fişiere. Nu cred că mai găseşti vreo captură.

Avea dreptate. Nu mai erau înregistrări din acea noapte, nici din dormitor, nici din bucătărie. Înregistrarea din living pe care tocmai o urmăriseră era şi ultima rămasă în memoria lui Adam. Cel puțin până la momentul în care Hendrik a intrat în casă cu Alexandra cu puțin timp înainte. Alexandra dădu clic pe acest fişier şi-l şterse.

— Înainte de a părăsi casa, voi şterge şi celelalte capturi cu noi, explică ea şi închise notebookul.

— Ceea ce nu înțeleg este de ce nu există o singură captură cu poliția, care a fost aici după dispariția Juliei? Trebuie să fi fost ştearsă şi asta. Şi oricine ar fi făcut asta – de ce n-a eliminat şi înregistrarea din birou? Până la urmă acolo apare un indiciu că Julia trebuie să fi descoperit ceva important. Sau chiar mai bine: de ce n-a şters toate înregistrările? Atunci s-ar putea crede că Adam n-a înregistrat nimic.

Alexandra răspunse spontan:

— Da, ai dreptate, într-adevăr, cel mai simplu ar fi fost să şteargă toate capturile. Dar am impresia că tipul nu s-a sinchisit deloc de asta. A şters tot de la momentul când a

apărut în casă. E clar că nu i-a mai păsat de nimic altceva. Asta înseamnă că este foarte sigur de ceva. Asta se apropie deja de aroganța narcisistă, ceea ce poate indica o personalitate psihopatică.

— Nici nu este normal cineva care face asemenea lucruri.

— Aşa e. Şi nu înțeleg nici de ce nu există nici un videoclip cu poliția care se uită prin casă.

— Hmm, făcu Hendrik şi se opri pentru un moment. Îmi mai vine în minte ceva: de ce nu s-a uitat nimeni de la poliție la înregistrările Juliei din seara respectivă?

Ea ridică din umeri:

— Cine ştie? Poate că s-au uitat.

— Nu cred. Dacă ar fi aşa, Sprang sau Kantstein sigur mi-ar fi spus ceva despre asta. Eu le-am spus despre apelul Juliei către mine şi despre bănuielile mele că i s-a întâmplat ceva.

Alexandra se ridică şi-i puse mâna pe umăr:

— Ei nu dezvăluie întotdeauna tot ce ştiu. Din motive ce țin de tehnica investigației.

— Pfff! spuse Hendrik. Să creadă cine vrea.

— Păi atunci...

Alexandra se întoarse.

— Să aruncăm o privire prin birou. Trebuia să ne aşteptăm la asta, spuse ea, când după cea de-a doua uşă pe care o

deschiseră găsiră biroul şi constatară că dispăruse computerul pe care îl văzuseră în videoclip.

— Trebuie să-l fi luat poliția, presupuse Hendrik. Deşi nu m-aş mira nici dacă ei nu s-ar fi gândit să facă asta.

Alexandra merse la birou şi deschise sertarul.

— Cred că îi nedreptăţeşti. Oricum, au dispărut de aici doi oameni. E clar că în situații din astea se uită prin casă.

— Şi din casa mea a dispărut un om şi niciunul dintre ei nu s-a interesat serios de asta. Poate cu excepția lui Sprang. După experiențele prin care am trecut, nu mă mai miră nimic. În plus, e limpede că n-au cercetat temeinic pe aici, pentru că altfel ar fi urmărit capturile de pe camerele de supraveghere, aşa cum am procedat noi.

Alexandra scoase mâna din deschizătura sertarului de sus şi se îndreptă la loc.

— Poate că au şi făcut asta. Stickul USB a dispărut, la fel şi bilețelul cu parola.

44

— *Ce este aici? întreabă ea, simțind cum groaza îi înăbuşă vocea.*

— Acesta este atelierul meu. Locul meu de producție.

Ea remarcă mândria care-i rezonează în voce.

Deşi fiecare parte din ea se împotriveşte să privească acest chip, se întoarce spre el şi se sperie de rânjetul lui dement.

— Vrei să-mi spui ce ai de gând cu mine? Te rog!

O umbră trece peste trăsăturile lui, numai pentru o clipă, apoi el se uită plictisit la ea şi îi răspunde monoton:

— Ți-am spus deja. Îți aminteşti? Lista! Am o listă de rezolvat. Acum întinde-te acolo.

Îi indică masa de disecție cea mai apropiată de ea. Ea se uită repede spre suprafața lucioasă.

— Nu, te rog... nu ți-am făcut nimic. Eu... este ceva ce pot face pentru dumneata? Indiferent ce?

— Lasă-mă să mă gândesc... da, ar fi ceva.

Brusc, o cută verticală se sapă pe fruntea lui, peste rădăcina nasului.

— Întinde-te aici, imediat, urlă la ea, iar aceasta, speriată, dă înapoi, clătinându-se, pe punctul de a cădea pe podea.

El face un pas în lateral şi apucă un bol cromat de pe o masă din spatele lui, aşa încât ea să nu poată vedea ce se află înăuntru. Află asta două secunde mai târziu, când el ține bisturiul în mână.

Chipul lui se schimonoseşte din nou într-un rânjet. N-a mai observat niciodată o schimbare atât de radicală a emoțiilor la un om.

— Poți să te hotărăşti acum. Ori faci ce ți-am spus şi te întinzi acolo, ori refuzi în continuare. Într-un fel sau altul,

eu voi începe curând să lucrez la lista mea. Dacă te întinzi de bunăvoie, chiar acum, nu vei simți nimic, chiar dacă mie îmi pare tare rău de asta. Dar dacă refuzi...

Rânjetul se lărgeşte în timp ce el ridică bisturiul...

— te vei bucura de fiecare pas al muncii mele.

El îşi înclină puțin capul şi îşi dă ochii peste cap într-un mod care o face să geamă de groază.

— *Ghici ce-mi doresc eu!*

Picioarele tremurătoare o duc cu paşi nesiguri până la masa de disecție, de care se sprijină cu mâinile. Pentru un scurt moment, se aprinde în ea gândul de a se arunca asupra tipului, în speranța că l-ar putea lua prin surprindere, dar este prea slabă pentru asta. Înainte să se întindă pe metalul rece, i se mai adresează o dată.

— Lista aceea... ce scrie pe ea?

— O, îți arăt, spune el; merge la un raft fixat pe perete şi ia o foaie de hârtie de pe el.

Vine la ea şi-i arată foaia.

Ea citeşte cuvintele scrise acolo. Se uită fix la ele. Timp de câteva secunde. Apoi se întoarce şi vomită pe suprafața lucioasă a mesei.

Fir-ar! scăpă Hendrik. Dar ar fi putut să le ia şi altcineva. De exemplu, cel care a avut grijă ca Julia Krollmann să nu-mi poată spune ce a descoperit.

Alexandra se lăsă să cadă pe scaun şi se uită îngândurată la Hendrik.

— Ce este? întrebă el.

— Hm... pot să bat puțin câmpii, fără să te enervezi?

— Asta deja sugerează că urmează ceva care probabil mă va enerva, dar bine, dă-i drumul.

— Noi n-am văzut ce a descoperit Julia Krollmann pe stickul USB, nu?

— Nu. De ce întrebi?

— Pur teoretic, n-ar fi posibil ca ea să fi găsit nişte documente sau poate şi fotografii... adică dovezi că soțul ei şi Linda... se cunoşteau mai bine?

— Ce? izbucni Hendrik. Începi şi tu cu porcăria asta? Parcă tu mă credeai!

— Aşa este. Aşa cum am spus, este doar un gând.

— Aha, spuse el şi-şi îşi încrucişă brațele la piept. Şi mai departe? Sau asta a fost tot?

— Păi, măcar ar fi o explicație logică pentru faptul că ți-a telefonat. A vrut să vă întâlniți deoarece aflase că... ştii tu. La urma urmei, asta te-ar interesa la fel de mult ca pe ea.

— Bine. Atunci lămureşte-mă cu ceva: de ce nu mai există înregistrările din noaptea aceea, de la momentul în care Julia a părăsit livingul? Poate le-a şters ea însăşi înainte de a pleca din casă pentru a-şi salva soțul infidel din brațele logodnicei mele infidele?

Hendrik îşi dădea seama că striga, dar n-avea chef să-şi ceară scuze.

— Hei... e în regulă. Ai dreptate, aici este o nepotrivire. Cum am spus, a fost doar un gând. Întotdeauna trebuie să se ia în considerare toate posibilitățile.

— Cu acest gând probabil vei da numai peste uşi deschise la domnul Kantstein.

Hendrik simți zumzetul smartphone-ului şi îl scoase din buzunar. Era Paul Gerdes, şeful lui.

— Da?

— Hendrik, ascultă-mă! şopti Gerdes, care părea grăbit, cu răsuflarea tăiată. Eşti încă în casa aceea?

— Da, acolo sunt. Noi...

— Trebuie să ieşiți de acolo, şopti el insistent. Imediat.

— Cum? Dar...

— Nu. Ascultă-mă. În subsolul Spitalului Evanghelic... fir-ar!

În momentul următor se auzi sunetul tipic care anunța că legătura a fost întreruptă.

— Paul? strigă Hendrik, deşi ştia că şeful lui nu-l mai putea auzi.

— Ce se întâmplă? întrebă Alexandra neliniştită.

Hendrik clătină din cap, o ignoră pe Alexandra şi tastă nervos numărul lui Gerdes din lista de apeluri. Sună de opt sau nouă ori, apoi intră căsuța vocală.

— La naiba, rosti Hendrik şi puse telefonul la loc în buzunar. Era şeful meu. Vorbea în şoaptă. Părea agitat, de parcă ar fi avut doar câteva secunde la dispoziție. A spus că trebuie să ieşim de aici imediat şi a mai menționat subsolul de la Spitalul Evanghelic, apoi s-a întrerupt convorbirea.

— Se pare că ştie mai multe decât noi, presupuse Alexandra. Tu-l cunoşti. Ar trebui să-l luăm în serios?

Hendrik se uită în tavan, la locul unde trebuia să fie instalată camera şi o descoperi pe un raft înalt. În partea de jos clipea un punct roşu.

— Este cazul.

Părăsiră biroul şi chiar în timp de coborau scările, Hendrik formă numărul lui Sprang. Sună de mai multe ori, apoi intră iar căsuța vocală.

— Zemmer aici, spuse Hendrik în grabă. Când ascultați mesajul, vă rog să mă sunați imediat. Este important.

Când ajunseră la parter, Alexandra întrebă:

— De ce n-ai spus nimic despre apel?

— Pentru că nu ştiu cine, unde şi ce ascultă.

Când Hendrik puse mâna pe clanță, aproape că se aştepta ca uşa să fie încuiată şi expiră zgomotos de uşurare când uşa se deschise.

— Totuşi, mai voiam să şterg înregistrările cu noi, încercă Alexandra să-l oprească, dar Hendrik clătină din cap.

— Nu, asta nu contează acum. Trebuie să mergem la spitalul acela. După cum a vorbit Paul, este important şi urgent.

Parcurseră cu paşi rapizi cei doi sute de metri până la maşină şi câteva minute mai târziu erau pe drum.

— Crezi că asta are legătură cu Linda? întrebă Alexandra după ce tăcură o vreme, unul lângă celălalt, uitându-se drept înainte.

— Destul de posibil. N-am idee ce se întâmplă cu Paul, dar e clar că ştie ceva. Sper doar să nu se bage în mari necazuri.

Totuşi, după acel telefon, Hendrik bănuia că tocmai aşa stăteau lucrurile.

În mod normal, ar fi trebuit să fie acum în drum spre şeful lui sau cel puțin să fi alertat oficial poliția, dar sigur exista un motiv pentru care Paul îl trimitea atât de insistent la Spitalul Evanghelic. Pur şi simplu nu avea încredere în poliție, pentru că nu putea fi sigur la cine ajungeau informațiile lui şi cum ar putea fi folosite. Acesta era şi motivul pentru care îl anunțase doar pe Sprang.

Le trebuiră douăzeci de minute ca să parcurgă cei aproape cincisprezece kilometri de la Othmarschen la Spitalul Alsterdorf, timp în care Hendrik se foi nervos pe scaunul

pasagerului şi abia se abţinu să-i ceară Alexandrei să calce acceleratorul ca să se poată deplasa mai repede.

Când, în sfârşit, intrară în parcarea mare, aproape goală, Hendrik îşi scoase centura de siguranţă înainte ca Alexandra să fi tras frâna.

— Mă întreb dacă vom reuşi să intrăm acolo, gândi el cu voce tare şi deschise uşa.

— Asta vom afla curând, răspunse Alexandra. Din întâmplare, nu cumva ai la tine legitimaţia de medic?

— Nu, şi chiar dacă... Oamenii de la poartă de obicei cunosc personalul care vine la spital noaptea. Trebuie să încercăm, pur şi simplu.

În timp ce se îndreptau spre intrare, de-a lungul aleii bine îngrijite, Alexandra îl prinse de braţ pe Hendrik.

— Stai puţin. Dacă şeful tău are dreptate şi aici se întâmplă ceva ciudat, ar putea fi o greşeală să încercăm la intrarea principală. Cine ştie pe cine va anunţa portarul dacă-i părem ciudaţi. Spitalele n-au şi ceva intrare pentru personal?

— Asta variază de la un loc la altul. Nu ştiu cum este aici. Şi chiar dacă ar exista aşa ceva, intrarea aia sigur n-ar fi deschisă.

Alexandra insistă:

— Hai să ne plimbăm pe lângă clădire şi să ne uităm, bine? Dacă tipul de la poartă sună undeva şi se interesează,

pentru că vrem să intrăm în miez de noapte, şansa ar putea fi irosită.

Hendrik ardea de nerăbdare să afle de ce Paul fusese atât de entuziasmat, dar îşi dădea seama că Alexandra avea probabil dreptate.

— Bine atunci, hai să mergem încolo, sugeră şi arătă spre dreapta, unde o alee îngustă se întindea paralel cu partea frontală a spitalului.

După ce urmară o vreme aleea pietruită, ajunseră într-un loc din care o scară ducea la o uşă prevăzută cu o cutie aplicată lateral, cu o suprafață netedă, de culoare închisă. Se putea ține în fața acesteia o legitimație de serviciu codificată, care – dacă persoana avea această permisiune – debloca încuietoarea electronică. Hendrik cunoştea acest aspect din unele departamente ale UKE.

— Asta este, spuse resemnat. Nu putem intra aici fără legitimație. Până aici ne-a fost. Hai să ne întoarcem şi să încercăm la intrarea principală.

Alexandra clătină din cap şi ridică mâna.

— Nu, stai. Lasă-mă să încerc ceva.

Fără să-i mai dea atenție lui Hendrik, ea coborî scările, se opri în fața uşii şi scoase smartphone-ul din buzunarul pantalonilor. După ce tastă în el o vreme, clătină din cap şi spuse încet „Fir-ar!”, apoi începu să tasteze pe ecran cu ambele degetele mari cu o viteză aproape incredibilă.

După un timp, Hendrik coborî primele trepte ale scărilor şi spuse încet:

— Hai, vezi şi tu că nu funcționează. Poate dacă Marvin al tău...

Nu mai continuă, pentru că în acel moment se auzi un bâzâit dinspre uşă. Alexandra sări în sus, deoarece era sprijinită de uşă.

— Bună treabă, rosti Hendrik pe un ton apreciativ şi coborî pe treptele rămase. Chiar mă pui pe gânduri.

— O, este doar un mic software de hacker pe care îl poți descărca oriunde pe net, îşi bagateliză succesul Alexandra. Şi e o joacă de copii să spargi un WLAN. Dar acum nu mai contează, hai să intrăm.

— Sunt deja la a doua spargere în interval de două ore, constată Hendrik în şoaptă, în timp ce intrau pe un culoar întunecat şi trăgeau uşa în urma lor.

Alexandra activă funcția de lanternă şi ridică smartphone-ul.

Coridorul se încheia după aproximativ cinci metri, într-un alt coridor mai larg, transversal, ramificat în ambele direcții, pe care fasciculul slab din lanterna telefonului mobil nu le putea lumina. Fără vreun motiv special, Hendrik arătă spre stânga şi şopti:

— Pe acolo!

— De unde ştii asta?

— Nu ştiu, dar o direcție este la fel de bună ca cealaltă. Din păcate, nu există tăblițe indicatoare.

Scoase şi el telefonul, activă lanterna şi porni înainte.

Deja după câțiva metri, pe ambele părți apăreau uşi, dar acestea erau semnalizate. Era vorba mai ales de spații de depozitare, care erau marcate cu diferite combinații de litere şi cifre, pe plăcuțele albe de lângă ramele uşilor şi toate erau descuiate. Acolo se găseau rafturi cu lavete, detergenți sau hârtie igienică.

După vreo treizeci de metri, coridorul se încheia într-o altă uşă. Era din metal şi tot descuiată. Când Hendrik o deschise, cu precauții, văzu o scară care ducea în sus. De sus pătrundea un fascicul de lumină şi, când îi indică Alexandrei să țină uşa deschisă şi făcu doi paşi mai departe, îşi dădu seama că treptele de mai sus duceau la un coridor luminat.

Se întoarse şi trecu pe lângă Alexandra.

— Cred că pe acolo se ajunge la secții, explică el încet. Dar Gerdes a spus ceva despre subsol. Să încercăm în partea cealaltă!

După ce trecură prin coridorul îngust prin care veniseră, li se oferi o imagine similară cu cea din partea opusă. Uşi cu marcaje criptice în ambele părți, doar că aici majoritatea încăperilor din spatele lor erau goale.

Şi pe această parte, coridorul se termina cu o uşă, care, însă, era dublă şi, aşa cum era şi la intrarea din spate, era prevăzută cu o casetă pentru controlul accesului şi cu o tastatură pe care trebuia să se tasteze un cod numeric pentru a deschide uşa. Înainte ca Hendrik să poată spune ceva, Alexandra îl împinse la o parte şi şopti:

— Lasă-mă pe mine, principiul este acelaşi.

La mai puțin de un minut, uşa se deschise.

Coridorul din spatele uşii era tot întunecat. Tocmai făcuseră câțiva paşi şi ajunseseră la prima uşă, când telefonul vibră în mâna lui Hendrik. Văzu numele lui Sprang pe afişaj şi preluă apelul, în timp ce cu mâna liberă deschidea uşa din fața lui.

— M-ați sunat?

Vocea lui Sprang suna destul de limpede şi nu ca şi cum tocmai s-ar fi trezit.

— Da, un moment, şopti Hendrik, intră în cameră şi trase uşa după el, astfel încât s-o lase întredeschisă.

Nu ştia unde duce coridorul şi nu voia să-l observe cineva în timpul discuției telefonice.

Lumina lanternei îi arătă că se află într-o încăpere mică, unde se găseau doar câteva cutii.

— Da. Suntem la Alsterdorf, în spital. Tocmai am primit un telefon ciudat de la şeful meu.

Povesti despre scurta conversație, după care Sprang întrebă:

— Ați sunat la sediu sau la numărul de urgență?

— Nu.

— OK. Mă ocup eu de asta. Îi informez pe colegii mei şi vin imediat. Unde anume sunteți?

— La subsol. În fața intrării, o alee din partea dreaptă duce la o scară. Acolo ne aflăm.

— Ați descoperit deja ceva?

— Nu, până acum doar coridoare întunecate.

— Bine. Rămâneți unde vă aflați. Vin cât pot de repede. Vă sun când ajung acolo.

— Bine, spuse Hendrik şi închise.

Deschise uşa, ieşi din încăpere şi se opri, perplex.

Alexandra dispăruse.

— Alex? şopti el şi ascultă.

Constatând că nu se întâmplă nimic, o strigă din nou încă o dată.

Bătăile inimii lui Hendrik se accelerară, dar se calmă singur, spunându-şi că probabil Alexandra explorează una dintre încăperile alăturate. Merse încet până ce ajunse în fața altei uşi. Voia s-o deschidă, dar constată că era încuiată. Se întoarse şi merse mai departe. Încăperea alăturată nu era încuiată. Hendrik deschise puțin uşa şi lumină încăperea din spatele ei, simțind pulsul care izbea violent în artera carotidă şi propriile bătăi ale inimii, nefiresc de zgomotoase.

— Alex? Eşti aici?

Nu era. Încăperea era absolut goală şi mirosea a subsol mucegăit, lucru neobişnuit pentru un spital. Evident, această aripă a subsolului nu mai era folosită de mult timp.

Făcu un pas înapoi şi închise uşa. Plecând din loc, percepu un zgomot în spatele lui şi vru să se întoarcă, deja uşurat, spre Alexandra, când ceva moale îl apăsă pe gură.

Un miros dulceag păru să-i umple tot capul, deodată i se făcu rău. În clipa următoare, ceva fierbinte străbătu corpul lui Hendrik, apoi el se scufundă în întunericul profund.

46

— Ia te uită ce mizerie, spune tipul în spatele ei, o apucă dureros de braţ şi o trage brutal la o parte. Haide, acolo în faţă, pe cealaltă masă!

Ca o somnambulă, se întoarce de la masa pe a cărei suprafaţă netedă s-a răspândit voma ei. Pune un picior în faţa celuilalt, fără să simtă răceala plăcilor sub tălpile goale, ajunge la următoarea masă şi se sprijină de ea. Lista aceea... Sunt doar câteva cuvinte, unul sub celălalt, urmate de cifre, dar ele îi spun cu o claritate groaznică la ce să se aştepte.

Odată cu această revelaţie, în ea s-a prăbuşit tot ce ar fi fost necesar ca să se mai răzvrătească o dată împotriva inevitabilului. A înţeles demult că de la acest dement nu poate aştepta milă.

— Ai murdărit masa mea frumoasă, îi aude deodată vocea, foarte aproape de ureche.

În clipa următoare, îi simte respiraţia. Miroase acru. Dezgustător. În esofag îi ajunge ce mai rămăsese din conţinutul stomacal, dar reuşeşte din nou să-şi suprime reflexul de vomă. Dar el a şi observat.

— Dacă verşi şi pe masa asta, îţi scot mai întâi ochii, se răsteşte.

Ea este pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa şi probabil că ar fi lunecat într-un întuneric binecuvântat, dacă în acel moment n-ar fi simţit pe spate mâna lui, împingând-o înainte.

— Acum întinde-te acolo imediat!

Ea se întoarce şi îşi coboară privirea, ca să nu fie nevoită să-l privească, apoi îşi sprijină baza palmelor pe margine şi se urcă pe masă. Tăblia cromată şi rece a mesei îi presează fundul. Ea ignoră acest lucru şi îşi ridică picioarele.

Apoi se întinde pe spate, privind fix spre tavan.

Deasupra ei apare mâna lui. Ţine o seringă.

— Am un cadou pentru tine, spune el, iar gura lui se strâmbă iar în acel rânjet groaznic. Un mic dar de mulţumire pentru că ai vărsat pe masa mea frumoasă. Nu vei dormi. Mă poţi urmări cum lucrez la listă pe tine. Nu-i aşa că-i minunat?

Îi strânge şi-i răsuceşte încheietura mâinii, apoi ea simte o împunsătură în pliul braţului.

— De fapt, ar trebui să-ţi fiu recunoscător. Pentru că am promis să te adorm. Dar nu s-a discutat despre ce se întâmplă dacă varsă cineva pe instalaţiile mele. Situaţiile speciale impun măsuri speciale. Doar înţelegi asta, nu-i aşa?

Ca şi cum ar fi un simplu martor, ea înregistrează faptul că gura i se mişcă şi spune ceva, fără să ştie ce anume. Nu-şi înţelege propriile cuvinte, poate că nici nu sunt decât sunete de neînţeles. Nu-i mai pasă.

Simte cum ceva rece îşi croieşte drum prin corp şi se întreabă, în acelaşi moment, dacă aceasta este moartea care întinde spre ea mâna cu ghearele îngheţate.

Şi, cu o claritate năucitoare, îşi dă seama că nu-i pasă, ba chiar speră să moară pur şi simplu în următoarele secunde.

— Nu vei dormi, a spus el.

Ea revede cuvintele acelea de pe listă. Au rămas în mintea ei ca însemnate cu fierul roşu.

Inimă – 3, ficat – 5, rinichi – 2, plămâni – 2, intestin subţire – 3, pancreas – 4.

47

Hendrik deschise ochii şi în momentul următor îi strânse din nou, când în pupile îl împunse dureros o lumină foarte puternică. Încercă să-şi dea seama unde se afla. Acasă?

Nu, totul în jur îi dădea o senzaţie prea ciudată. Încercă să-şi mişte un picior, dar nu se întâmplă nimic. Deschise imediat ochii, fără să se mai sinchisească de lumina orbitoare, şi vru să întoarcă într-o parte capul, dar nici de această dată muşchii nu-i reacţionară la comenzile creierului.

Vru să ţipe, dar nu-i ieşi nici un sunet din gură. Închise din nou ochii. Respiraţia îi deveni sacadată. Panicat, trase aer in piept şi-l dădu afară, în timp ce încerca disperat să se mişte. Inutil, era paralizat.

Amintirea reveni. Subsolul spitalului. Un culoar întunecat, apelul lui Sprang, Alexandra... Hendrik vru instinctiv să vadă dacă era întinsă lângă el. Degeaba.

— Ah! Iată-l!

Simți o mână rece pe umăr. Era clar că nu mai avea cămaşa pe el.

Vocea asta... o mai auzise cândva, era sigur de asta. Era semn bun? Încă se afla în Spitalul Evanghelic? Într-o secție? Măcar dacă s-ar putea mişca... Deodată, gândurile i se întretăiară când înțelese ce i se întâmplă. Incapabil să se mişte, dar pe deplin conştient, capabil să simtă atingerile. Toate acestea erau semne de... paralizie în somn. Probabil indusă artificial. Dar de ce?

— Sunt sigur, dragă colega, că v-ați dat deja seama în ce stare vă aflați.

Vocea asta... Deasupra lui Hendrik se mişcă o umbră care în clipa următoare dobândi contur, deoarece acoperea lampa orbitoare. Iar atunci îl recunoscu. Profesorul Geibel.

— Deci ne revedem. Şi nu-mi pare rău... Sunteți un fel de cadou neaşteptat pentru listă.

Hendrik nu înțelegea niciun cuvânt pe care îl spunea tipul, dar bănuia că viața lui se află în pericol. Aşa se întâmplase şi cu Linda? Oare Geibel…

— Apropo, aveți aici o cunoştință.

Gura cu buze înguste se strâmbă într-un rânjet abject.

— A, scuze, nu vă puteți mişca. Un moment, vă ajut eu.

Silueta dispăru din câmpul vizual al lui Hendrik. La scurt timp după aceea, simți sub ceafă două mâini care îi ridicară capul şi-l întoarseră puțin într-o parte. O senzație neplăcută, dureroasă.

Hendrik se aştepta să o vadă lângă el pe Alexandra, dar de îndată ce privirea îi alunecă peste picioarele goale, ghici îngrozit cine zăcea lângă el.

Linda! În el, totul se revoltă. O voce interioară îi strigă numele, în timp ce gura îi rămânea închisă.

Inima îi bătea nebuneşte de fericire că Linda era încă în viață, dar în clipa următoare mânia izbucni în el, aşa cum nu mai simțise niciodată. Ce-i făcuse acest monstru?

Pentru prima oară în viață, voia să ia viața altui om. Nu-şi dorea nimic cu mai multă ardoare decât să sară în sus, să-şi pună mâinile în jurul gâtului uscățiv al nebunului şi să strângă fără milă, până când mutra rânjită se va învineți.

Simți cum capul îi este aşezat la loc, iar lampa luminând puternic îl orbi imediat. Închise ochii, se abandonă mâniei revărsate, în speranța că efectele medicamentului care inducea artificial paralizia în somn ar putea ceda ceva mai repede din cauza producției crescute de adrenalină.

— Bănuieşti ce fac eu aici? întrebă Geibel.

Hendrik încercă din nou să clipească, să deschidă ochii.

— A, lampa. Scuză-mă, stimat coleg! Ce neglijență din partea mea!

Hendrik observă prin pleoapele închise că lampa se stinse şi reuşi în sfârşit să deschidă ochii. Geibel stătea în picioare alături şi privea în jos la el.

— Ca medic, ai fost mereu o parte importantă a societății noastre, dar în viitor vei deveni şi mai important, deoarece vei deveni şapte părți ale omenirii.

Hendrik încercă să-şi lase deoparte ura de nereprimat şi să înțeleagă cuvintele, dar ce spunea Geibel suna pur şi simplu irațional.

— Problematica...

Lângă ei se auzi un zgomot. Capul lui Geibel se întoarse repede, apoi rosti:

— Ce dracu' faci aici?

— Voiam să văd cu ochii mei dacă într-adevăr sunteți atât de tâmpiți încât să-l eliminați şi pe el.

Hendrik dădu să geamă când recunoscu vocea. Simțea că lumea pe care o crezuse normală până în acel moment se năruie ca un castel din cărți de joc.

Paul Gerdes! Şeful lui. Prietenul lui. Era clar că se află în cârdăşie cu acest nebun.

— Ceilalți ştiu că eşti aici?

— N-am să cer permisiunea nimănui.

Vocea se apropie şi, în clipa următoare, Gerdes păşi lângă Geibel şi îşi îndreptă privirea spre Hendrik. Arăta obosit şi palid.

— Aşa-i viaţa uneori.

În vocea lui Gerdes părea să răsune indiferenţa, dar Hendrik crezu că în ochii lui recunoaşte altceva. Totuşi, se mustră pentru prostie şi naivitate. Mintea îi juca o festă, încercând să perceapă un fel de compasiune în privirea aceea, pentru că el refuza să creadă că acest om îl înşelase până într-atât.

Geibel dădu ochii peste cap şi se îndepărtă.

— Poţi să te grăbeşti? Mai am multă treabă, iar jumătate din noapte s-a dus deja.

— N-am vrut să fie aşa, dar din păcate acum nu se mai poate schimba nimic, continuă Gerdes şi, în timp ce spunea asta, Hendrik simţi o împunsătură în braţ.

Gerdes îi făcu un semn abia vizibil din cap, apoi se întoarse şi spuse:

— Îţi aparţine!

Hendrik îi auzi paşii cum se îndepărtează.

— Bine atunci, colega, spuse Geibel şi apăru din nou lângă Hendrik. Cred că voi începe cu dumneata. Organele dumitale sunt în regulă. Dar mai întâi vreau să închei ce începusem când m-a deranjat colegul Gerdes.

Organele lui erau în regulă? Hendrik bănuia ce putea însemna asta şi, în acelaşi timp, se întreba de unde putea Geibel să ştie asta.

— Voi fi scurt. Ştii că în societatea noastră avem această problemă, că majoritatea oamenilor nu sunt dispuşi să-şi doneze organele după moartea cerebrală. Motivele sunt

variate, de la teama absurdă de a nu fi mort de-a binelea atunci când sunt îndepărtate organele – ceea ce, de altfel, va fi în curând o problemă pentru dumneata – la nevoia infantil-naivă de a fi îngropat în pământ cu un corp întreg, încât meniul pentru viermi să fie mai diversificat.

Lucrurile spuse de Geibel erau deja groaznice, dar în acel moment lui Hendrik îi făcea şi mai mult rău felul în care le spunea. Geibel părea că realmente se bucură că-l va putea deschide imediat.

— Pe scurt: foarte puţini oameni care au nevoie de un organ donat ajung să-l şi primească. Dar trebuie să recunosc că lucrurile astea în sine mă interesează foarte puţin. Mult mai interesant este faptul că există o grămadă de oameni înstăriţi care au nevoie de un organ şi sunt dispuşi să plătească mulţi bani pentru el dacă aşa pot evita listele acelea enervante de aşteptare. Iar din punctul ăsta intră în joc lista mea. Este un formular de comandă de valoarea aurului, în adevăratul sens al cuvântului. Spre deosebire de colegul meu acum puţin senil, profesorul Gerdes, eu nu am ţeluri nobile. La treaba asta, pe mine mă interesează două lucruri: mă distrez şi în acelaşi timp câştig mulţi bani.

Dădu din cap categoric, se uită la Linda şi adăugă rânjind:

— Deşi, sincer să fiu, distracţia cântăreşte mai mult.

În capul lui Hendrik domnea haosul. Dacă nu era doar o pălăvrăgeală a acestui bolnav mintal – şi Hendrik era sigur că nu este cazul –, avea de gând să-i preleve imediat organele, pe viu, cel puţin atât timp cât corpul lui va putea simţi. Iar Hendrik nu se îndoia de faptul că Geibel va avea grijă ca el să fie conştient de asta cât mai mult.

— Totuşi, un lucru trebuie să i-l recunosc lui Paul: metoda lui de selecție este pur şi simplu ingenioasă. Efectiv nu există respingeri.

Geibel se întunecă la față.

— Bineînțeles, acest lucru a adus cu sine şi necesitatea de a-i lua la bord pe tipii ăştia din zona informaticii.

Hendrik nu înțelegea ce înseamnă asta, dar n-avea nicio importanță. Ar fi vrut să strige, să roage, să implore, să facă tot posibilul ca să îl împiedice pe Geibel să-şi pună în practică amenințarea. Când încercă din nou, în mod inconştient, să se mişte, mâna lui dreaptă se mişcă brusc. Doar puțin, dar simți asta foarte limpede. Când mai percepu şi o uşoară senzație de furnicături în picioare, crezu că a înțeles ce însemnase înțepătura din braț. Fără ca Geibel să observe, Gerdes îi injectase un antidot.

Hendrik se ruga să funcționeze repede. Foarte repede.

Furnicăturile se răspândeau rapid prin celelalte părți ale corpului, dădeau senzația că o colonie agitată de furnici se târa cruciş şi curmeziş pe pielea lui.

Geibel se răsuci şi dispăru din câmpul vizual al lui Hendrik. Apoi, Hendrik auzi nişte foşnete, apa porni şi se opri. Când Geibel reveni, în cele din urmă, purta masca chirurgicală şi boneta. În momentul următor, masa pe care zăcea Hendrik se mişcă.

Geibel împinse masa lui Hendrik printr-o uşă şi, după ce o închise pe aceasta după el, prin altă uşă. Probabil o uşa-ecluză. Încăperea în care ajunseră apoi era mai răcoroasă decât cea în care zăcuse Hendrik înainte. Cu colţul ochiului, văzu că în stânga lui era suspendată de tavan, pe două braţe mobile, o lampă de forma unei oglinzi parabolice. Era un model venit în cursul anului, dar constituia, pe lângă uşa-ecluză şi temperatură, încă un indiciu al locului unde se afla Hendrik. Într-o sală de operaţii.

După ce Geibel fixă masa, dispăru din încăpere, dar reveni după câteva minute.

— Aşa, spuse el binedispus. Acum v-aţi reunit. N-am vrut s-o las pe logodnica dumitale afară în timp ce mă ocup de dumneata.

Hendrik simţi cum viaţa îi revenea treptat în membre. Mâinile se puteau mişca milimetric, picioarele la fel, dar nu-şi putea da seama dacă ar fi suficient ca să se opună lui Geibel. Şi nu putea risca să încerce cât de mult îi dădeau ascultare muşchii. Dacă acest nebun observa ceva, totul se termina definitiv şi nu numai soarta lui era pecetluită, ci şi a Lindei. Chiar şi gândul la ce i-ar face Lindei acel nenorocit bolnav... Trebuia să rişte totul pe o singură carte. Cel puţin ar avea avantajul surprizei.

Hendrik auzi din nou apa curgând, apoi un plescăit neregulat, care-i părea foarte cunoscut.

La puţin timp după aceea, când Geibel se apropie de Hendrik, purta mănuşi chirurgicale.

— Dumneata fiind un specialist, îţi pot spune deja cum voi proceda. Cel puţin vei înţelege ce-ţi explic: voi începe cu

corneea şi sclerotica. De fapt, acestea nu se află pe lista mea de comenzi, dar amândoi ştim că voi găsi fără probleme un cumpărător. Această procedură este întotdeauna deosebit de stimulentă pentru început, un mic Hors d'oeuvre[11] medical, ca să zic aşa. Apoi ne apucăm de treabă în adevăratul sens al cuvântului.

Emise un râs behăit, de parcă tocmai ar fi făcut o glumă grozavă. Apoi se întoarse puțin, luă ceva şi-i prezentă lui Hendrik bisturiul pe care îl ținea în mână acum.

— Cred că vom începe cu adenectomia hepatică. Dacă ai o rezistență bună, poți participa chiar şi la o nefrectomie. Totuşi, cele ce urmează n-ar trebui să mai conteze pentru dumneata, chiar dacă eşti într-o formă fizică bună.

Se întoarse puțin şi privi în lateral, unde probabil se afla masa cu Linda.

— Totuşi, mă gândesc dacă n-ar trebui să încep cu ea. Aş putea s-o aşez bine în capul oaselor...

Hendrik îşi încordă muşchii şi, împins de o mânie nestăpânită, se împinse cu toată puterea de pe masă şi în momentul următor se izbi de spatele lui Geibel. Puterea impactului îl doborî pe profesor din picioare, încât amândoi loviră masa pe care zăcea Linda, apoi căzură pe podea.

Hendrik scoase un strigăt sălbatic, dar care nu se auzi decât ca un gâlgâit răguşit. Îşi adună puterile şi începu să-l izbească în cap pe bărbatul de sub el, ca scos din minți.

---

[11] Aperitiv.

Dar pentru că îşi recăpătase doar o parte din putere, loviturile în capul lui Geibel nu păreau să aibă mare efect. După ce Geibel depăşi surpriza, nu trebui să-şi dea multă osteneală ca să respingă atacurile lui Hendrik. Hendrik îşi dădea seama că avea să piardă această luptă şi privi disperat în jur, chiar în timp ce, adunându-şi toată puterea, îşi ridica braţele şi izbi cu pumnii în faţa lui Geibel. Profesorul se răsuci sub el, gemând, şi-l împinse. După o lovitură în piept, Hendrik ateriză pe spate, gâfâind.

Gata. Corpul lui nu apucase să se recupereze suficient pentru a se putea opune acestui bărbat slăbănog.

— Idiotul naibii, rosti Geibel, îndreptându-se. Chiar credeai că ai vreo şansă?

Hendrik întoarse capul, cât să poată recunoaşte masa pe care zăcea Linda. Mobilizându-şi toate rezervele de putere, îşi sprijini picioarele de pământ şi se împinse puţin în lateral, sperând să vadă măcar faţa ei, când fruntea lui se atinse de ceva rece.

— Aşa, colega, asta nu va face lucrurile mai bune pentru dumneata, rosti Geibel, apucându-l pe Hendrik de umăr şi trăgându-l într-o parte, ca să se aşeze pe pieptul lui.

Atunci, Hendrik văzu obiectul pe care îl atinsese cu fruntea. Era bisturiul pe care Geibel îl ţinuse în mână cu puţin timp înainte şi care era acum pe podea.

— Ca recompensă, o voi alege mai întâi pe logodnica dumitale, gâfâi Geibel. Şi în prealabil te voi aşeza astfel încât să poţi urmări totul. Fiecare incizie. Îţi voi arăta fiecare organ pe care-l scot din ea.

Hendrik, care-şi întinsese precaut brațul spre bisturiu, atinse metalul rece cu vârful degetelor.

— Îți voi lipi pleoapele, ca să nu poți închide ochii în fața spectacolului pe care ți-l voi...

O mişcare rapidă a brațului lui Hendrik şi, când îl lăsă înapoi în jos, prin gâtul lui Geibel se întindea o tăietură dreaptă. Geibel deschise larg ochii, neîncrezător şi se apucă de gât cu ambele mâini, în încercarea de a acoperi rana căscată din care acum sângele țâşnea în ritmul bătăilor inimii. Îl privi perplex pe Hendrik, apoi se înclină într-o parte cu încetinitorul şi se lovi de podea horcăind.

Hendrik rămase întins acolo multă vreme, trăgând cu lăcomie aer în plămâni. În cele din urmă, se împinse puțin înapoi şi alunecă de mai multe ori cu picioarele goale în sângele profesorului. În sfârşit, reuşi să se ridice ținându-se de marginea mesei.

Geibel nu mai mişca. Doar sângele mai curgea din rana ce se căsca la gât.

Hendrik aruncă o privire spre Linda. Ea îl privea inertă, dar din colțul ochiului drept se desprinse o lacrimă, care-i alunecă pe față.

Hendrik inspiră adânc din nou, se desprinse de marginea mesei şi, clătinându-se pe picioare, se îndreptă spre Linda. Abia făcu primul pas, când auzi un zgomot. Paşi grăbiți undeva în afara sălii de operație. Privi hipnotizat spre uşa-ecluză. Paşii amuțiră, se deschise uşa exterioară, imediat şi cea interioară.

Când Hendrik îl văzu, scoase un suspin de uşurare.

— Inspectorul Sprang! Slavă Domnului.

Vocea lui suna încă răguşit. Sprang se opri în fața uşii-ecluză şi se uită la Geibel, care zăcea într-o baltă de sânge.

— Dar ce s-a întâmplat aici?

— Nici eu nu ştiu exact, dar cred că are legătură cu traficul de organe. Nebunul ăsta a fost cât pe ce să ne eviscereze de vii, pe Linda şi pe mine. De altfel, el este profesorul Geibel, şeful secției de chirurgie.

Sprang încuviință din cap.

— Ştiu cine este. Şi da, aveți dreptate. Treaba asta are legătură cu traficul de organe.

49

Hendrik îl privi lung pe Sprang.

— De unde ştiți asta?

— Am colaborat cu Geibel. După cum ați spus pe bună dreptate. Trafic de organe. Sau, altfel spus, o mină de aur.

— Dar asta nu este posi...

— Veniți-vă în fire. Este o afacere, nimic mai mult şi nimic mai puțin. Oamenii mor, iar noi avem grijă să fie încă de folos.

Hendrik simți cum îl lasă picioarele şi se sprijini de marginea mesei. Oare acest coşmar n-avea să se sfârşească niciodată?

— Omorându-i cu cruzime? Tăindu-le corpurile în timp ce sunt pe deplin conştienți şi realmente eviscerându-i?

Sprang clătină din cap şi arătă spre profesorul mort.

— Asta era plăcerea personală a acestui psihopat.

— Dar dumneavoastră ați ştiut asta.

Hendrik se desprinse de marginea mesei şi îşi încordă muşchii.

Cu un aer neglijent, Sprang îşi duse mâna la spate. Când mâna lui ieşi din nou la iveală, ținea o armă cu țeava prelungită de un amortizor de zgomot.

— Stați liniştit, domnule doctor.

Hendrik făcu încet câțiva paşi în lateral până când ajunse la masa pe care zăcea Linda şi rămase protector în fața ei. Sprang clătină din cap, râzând.

— Eroul o apără pe doamna inimii lui până la moarte. Chiar sunteți atât de naiv încât să credeți că v-aş putea lăsa în viață?

— Da, spuse Hendrik, contrar convingerii lui. Dar Alexandra? Ce i-ați făcut?

— Eu nu i-am făcut nimic, dar cred că ştiu unde a dus-o profesorul nostru nebun. În cămara de provizii. Pariez că a

păstrat-o ca să se distreze un pic cu ea mai târziu. Deci... felul lui de distracție.

— Încă trăiește?

— Presupun că da. Dar nu mai are mult, mă ocup eu de asta mai târziu.

Aproape părea că Sprang savurează situația. Hendrik nu știa dacă asta va ajuta cu ceva, dar punându-i întrebări poate că ar câștiga puțin timp.

— Uciderea lui Steinmetz... dumneavoastră ați fost, nu-i așa?

— Bineînțeles că eu am fost. Scriitorașul ăsta de Krollmann a auzit cumva despre prima noastră licitație. Soția lui a găsit un bilețel pe care el notase ceva despre o mafie de organe la Spitalul Evanghelic. Mulțumită lui Adam, noi am observat asta. Așa că, din păcate, a trebuit să dispară și ea. Aș zice că un apropiat al unui client a fost neglijent. Krollmann a mirosit probabil o poveste grozavă pentru ziarul lui. Când a vorbit cu Steinmetz despre treaba asta, ăla a început să adulmece în jur și se pare că a descoperit containerele pentru deșeuri special din spital, unde membrele și organele amputate sunt păstrate până la incinerare și care erau mai grele decât ar fi trebuit să fie. Ridică din umeri. Doar trebuia să scăpăm cumva de resturi. Ei, atunci cu atât mai mult Steinmetz a început să pună întrebări și a intrat destul de repede la bănuieli în privința psihopatului ăstuia. Încă nu descoperise că vechea sală de operații de aici era din nou folosită, dar s-a adresat colegului Kantstein, care de atunci s-a comportat foarte ciudat față de mine. Nu știu de unde i-a venit ideea, dar se pare că bănuia că eu am de câștigat din povestea asta. Deci am nimerit

două păsări cu o singură piatră. Am scăpat de Steinmetz, am lăsat indicii împotriva mea, astfel încât Kantstein să nu poată decât să-şi vadă suspiciunile confirmate. Dar era clar şi faptul că procurorul nu va accepta asta. Dovezile erau, pe de o parte, prea evidente, dar, pe de altă parte, prea contradictorii ca să fie autentice. Un plan genial, trebuie să recunoaşteți.

Hendrik îşi coborî privirea şi deveni conştient de absurditatea situației lui. Stătea gol şi mânjit de sânge lângă cadavrul unui bărbat căruia îi tăiase gâtul, ascultând un polițist despre cât de isteț a fost când a ucis un doctor.

— De ce Paul Gerdes? Ce legătură are el cu treaba asta?

Sprang emise un râs scurt, ca un lătrat.

— Foarte simplu, el e şeful cel mare.

— Mințiți, răspunse Hendrik. Tocmai a fost aici şi m-a ajutat, ca să am o şansă împotriva acestui nebun.

— Pentru că el este un molâu care nu vrea să se murdărească pe mâini şi dă înapoi când treaba devine serioasă. Şi pentru că n-a fost de acord s-o înhățăm pe logodnica dumneavoastră. Dar ea corespundea perfect pentru mai multe solicitări. Dacă nu ar fi făcut întâmplător septicemie.

— De ce ar face Gerdes aşa ceva? Nu este nici aşa de lacom de bani ca dumneavoastră, nici la fel de pervertit ca porcul ăsta de pe podea.

— Ar trebui să-l întrebați chiar dumneavoastră, dar, din păcate, nu veți mai avea ocazia să faceți asta. În noaptea

asta mi-a scăpat şi v-a putut avertiza, dar a doua oară nu va mai reuşi.

Hendrik nici măcar nu mai întrebă ce înseamnă asta.

— Kehrmann, dezvoltatorul IT, ce legătură are el cu toate astea? E şi el implicat?

Sprang îşi trase lângă el un scaun pe role şi se aşeză, cu arma încă îndreptată spre Hendrik.

— De fapt, n-ar trebui să vă mai intereseze toate astea, dar fie şi aşa. La urma urmei, Kehrmann a rostogolit bolovanul la vale atunci când a oferit pe Darknet acces nelimitat la un sistem de casă inteligentă, care, datorită scanării oculare suplimentare, ar trebui să fie extrem de sigur. Probabil că spera să primească oferte de la bandele de spărgători şi o fi fost întrucâtva surprins când l-a sunat un doctor.

— Şi de ce a venit la mine acasă, dându-se drept Steinmetz?

— Pentru că n-a avut de ales, dacă voia şi restul de bani după ce a primit avansul pentru acces la sistem. L-am obligat: fie vă vinde în mod credibil povestea cu Krollmann şi logodnica dumneavoastră şi îi trimite soției lui Krollmann un SMS de pe telefonul mobil al soțului ei, astfel încât amândoi să credeți că partenerii voştri au fugit împreună, fie nu mai vede nici un cent. Asta l-a convins, s-a dus şi la casa de vacanță a lui Krollmann, în Greetsiel.

Sprang zâmbi sardonic.

— Voiam să mă asigur că nu veți putea decât să presupuneți că logodnica dumneavoastră a fugit cu Krollmann.

Hendrik înghiți în sec.

— Ce le-ai făcut soților Krollman?

— Eu nu le-am făcut chiar nimic. Geibel s-a ocupat de ei. Eu doar i-am livrat. Krollmannii ne-au adus un teanc de bani, iar restul... la containerul pentru deşeuri speciale. Dar trebuie să recunoaşteți că a fost genială ideea de a lua o valiză cu câteva cârpe de la Krollmann şi de la iubita dumneavoastră, nu-i aşa? Ştiu cum funcționează poliția, în felul ăsta nu se mai pune problema unei răpiri. Iar dacă mai şi apare un martor cu o presupusă dovadă că este vorba despre o poveste romantică, cu atât mai bine.

Sprang îi făcu cu ochiul lui Hendrik, apoi se ridică şi făcu un pas spre el.

— Dar acum trebuie să punem punct.

— Nu veți scăpa, spuse Hendrik şi auzi cum îi tremură vocea. Mai ales că uciderea lui Steinmetz încă nu este soluționată. Iar acum vă implicați din nou într-o crimă. Gândiți-vă bine.

— Ba din contra! Am făcut investigații ca să vă ajut să vă găsiți logodnica, după ce v-a dezamăgit colegul Kantstein. Apoi dumneavoastră mă sunați la miezul nopții, ceea ce s-a înregistrat, eu vă spun să nu întreprindeți nimic şi să mă aşteptați, dar dumneavoastră nu mă ascultați. Din păcate, este deja prea târziu când ajung eu aici. Geibel v-a împuşcat pe amândoi. După ce i-a făcut felul logodnicei dumneavoastră, vă împuşcă...

Sprang ridică arma, o îndreptă spre Hendrik şi, fără ezitare, apăsă pe trăgaci. O săgeată de foc străbătu umărul lui

Hendrik, chiar în timp ce auzea zgomotul sec al împuşcăturii, apoi fu aruncat înapoi de parcă un boxer premiat l-ar fi izbit cu toată forța în umăr.

În mod uimitor, se putea ține pe picioare, dar simțea o amețeală puternică şi se temu că-şi va pierde cunoştința. Cu o privire rapidă, îşi dădu seama că glonțul abia îl atinsese, dar asta nu schimba cu nimic faptul că durerea era infernală.

— Pentru că, în grabă, nu v-a nimerit corect cu prima împuşcătură, puteți să apucați un bisturiu şi să-i tăiați gâtul. Chiar fiind pe moarte, el reuşeşte, a doua oară...

— Polițistul ar trebui să se gândească bine dacă să tragă a doua oară, pentru că asta sigur l-ar costa chiar viața, spuse cineva de la uşă.

Abia acum îl observă Hendrik pe Kantstein în uşa-ecluză deschisă, ținând arma ridicată, cu doi polițişti în uniformă în spatele lui.

— Tu? rosti Sprang, coborând puțin arma şi apoi se întoarse încet spre Kantstein.

Țeava era coborâtă oblic.

Kantstein arătă cu bărbia în direcția armei şi spuse cu răceală:

— Încearcă. Fă-mi favoarea asta.

Pentru o vreme, se priviră în ochi, apoi Sprang îşi descleştă mâna şi dădu drumul armei. Imediat, din câțiva paşi, cei doi

bărbați în uniformă ajunseră lângă Sprang şi îi încătuşară mâinile la spate.

— Sprang! strigă Hendrik când tocmai îl luau pe acesta.

Sprang se întoarse spre el.

— De ce toată bătaia de cap cu sistemele de casă inteligentă? De ce n-ați răpit noaptea nişte oameni de pe stradă, pur şi simplu? De exemplu, oameni fără adăpost? Ar fi fost mult mai simplu.

Sprang rânji.

— A, există un motiv pentru asta, dar ar trebui să vă explice şeful dumneavoastră, ăsta este hobby-ul lui.

Cei doi polițişti îl smuciră şi-l scoaseră din încăpere.

— Chemați medicii şi asistentele de sus, strigă Kantstein după ei.

Hendrik se întoarse spre Linda, care zăcea inertă în continuare şi se uita lung la el. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Acum totul este bine. Efectul va dispărea curând. Eşti în siguranță.

— Imediat vine şi ajutorul, spuse Kantstein în spatele lui, uitându-se la rana de pe umărul lui Hendrik. Dumneavoastră sunteți bine?

— Nu tocmai bine, doare ca naiba.

Kantstein se uită în jur.

— Trebuie să fie pe aici nişte comprese sau ceva de genul ăsta.

Hendrik descoperi un prosop verde împăturit într-un dulap. Îl luă şi-l întinse pe trupul gol al Lindei.

— Aş prefera s-o ştergem de aici. Ați putea prelua dumneavoastră masa Lindei?

După ce părăsiră sala de operații şi Kantstein opri masa, Hendrik se duse la Linda şi îşi aşeză mâna peste mâna ei. Încă nu-i venea să creadă că o regăsise, în sfârşit.

Rămase acolo o vreme, mângâindu-i mereu mâna şi uitându-se în ochii ei până când îşi dădu seama că el era încă gol.

Privi în jur şi văzu un halat medical alb într-un cârlig de lângă o uşă de oțel cu mânerul lung şi răsucit, ca la frigidere. În timp ce se îndrepta spre el, spuse:

— Ați văzut-o undeva pe Alexandra?

— Nu, dar o căutăm.

Hendrik luă halatul şi-i legă cu atenție mânecile peste abdomen, astfel încât materialul alb să-l acopere cel puțin de la talie în jos. Nu îndrăznea să tragă halatul peste rană. Apoi, dând ascultare instinctului, puse o mână pe mâner. Uşa grea nu era încuiată şi se deschise. Încăperea din spatele ei nu era foarte mare, încât privirea lui Hendrik căzu imediat asupra Alexandrei, care zăcea nemişcată, cu fața în sus. Când se aplecă asupra ei, văzu că avea ochii deschişi. Deci, aşa cum se întâmplase cu el şi cu Linda, şi ei i se indusese artificial paralizia. Dar cel puțin era încă

îmbrăcată. Îi puse două degete la gât şi îi simţi pulsul, slab, dar regulat.

— Hei, spuse el şi îi făcu din cap un semn de încurajare, totul este în regulă. S-a terminat.

Împreună cu Kantstein, o scoase pe Alexandra din cameră, reţinându-şi cu greu un geamăt de durere. Afară, o aşezară cu grijă pe podea, pentru că nu voiau s-o întindă pe una dintre mesele de disecţie.

Când se îndreptară din nou, Hendrik îl privi pe Kantstein.

— De unde aţi ştiut că suntem aici?

— Am făcut acelaşi lucru mult timp în ultimele săptămâni, răspunse el sec. L-am urmărit pe Sprang.

De pe culoar se auziră zgomote, apoi mai multe persoane îmbrăcate în alb intrară în încăpere.

— Sigur este totul în regulă? întrebă Kantstein, în timp ce Hendrik îi urmărea cu privirea pe un bărbat şi o femeie care-i acordau îngrijiri Lindei.

Hendrik încuviinţă din cap.

— Da. În acest moment este în regulă. Datorită adrenalinei. Dar ce m-ar mai interesa: Sprang mi-a arătat o fotografie în care dumneavoastră apăreţi împreună cu Krollmann. Părea că-l ameninţaţi.

Kantstein reflectă o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Da, când m-a informat că a primit pontul că aici se desfăşoară un trafic ilegal de organe, m-am întâlnit cu el şi

i-am cerut să-mi predea imediat toate informațiile. El a refuzat, pentru că dorea să-şi încheie povestea înainte de a da mai departe informațiile. Atunci, i-am... i-am explicat categoric că nu aş ezita să-l bag la închisoare dacă ar tăinui dovezile unei infracțiuni grave. Probabil că atunci a fost făcută această fotografie. Oricine ar fi fost fotograful.

— Mergem? întrebă doctorița, zâmbindu-i prietenos lui Hendrik.

Şi privind spre umărul lui Hendrik spuse:

— Ar trebui să ne ocupăm de asta.

— Da, spuse Hendrik, dar se mai întoarse o dată spre Kantstein. Vă rog să-mi scuzați comportamentul, chiar n-aveam idee despre ce se întâmplă aici.

Kantstein încuviință din cap.

— E în regulă.

— Şi şeful meu, Paul Gerdes... Pare... să fie implicat şi el cumva în toată treaba asta.

— Da, mă ocup de asta imediat.

— Mulțumesc. Pentru tot.

50

Hendrik se trezi cu o senzație pe care la început nu reuşi s-o identifice, dar când simți din nou buzele moi pe gură,

deschise ochii şi privi chipul Lindei. Amintirea reveni imediat şi se trezi de-a binelea.

— Slavă Domnului, spuse el, îndreptându-se puțin în patul de spital. Eşti bine?

— Nu, răspunse ea cu blândețe. Şi sigur va mai dura ceva vreme până când voi fi bine iar, dar… fizic sunt teafără, dacă la asta te referi.

Hendrik o cuprinse în brațe şi gemu scurt, pentru că-l durea umărul.

— M-am temut îngrozitor pentru tine şi sunt nespus de fericit că nu ți s-a întâmplat nimic.

Linda încuviință din cap şi chiar reuşi să zâmbească puțin.

— Am auzit deja câte ai făcut.

— Cum? De la cine?

— De la ei, spuse Linda şi arătă în spatele ei, unde se aflau Kantstein şi Alexandra.

— Bună dimineața, spuse Alexandra, care părea relativ în formă.

Kantstein renunță să mai salute. În schimb, merse la patul lui Hendrik şi-i întinse un plic.

— Cred că asta este pentru dumneata.

Hendrik luă plicul şi-şi văzu numele scris de mână. Recunoscu scrisul imediat.

— De la Paul.

Kantstein încuviință din cap.

— Şeful dumneavoastră e mort. Se pare că şi-a luat viața. A înghițit o cutie întreagă de pastile. Scrisoarea era în buzunarul de la cămaşă.

— Mulțumesc.

Hendrik puse jos scrisoarea. Nu voia s-o deschidă în prezența Alexandrei şi a lui Kantstein.

— O citesc mai târziu.

Se sili să lase la o parte deocamdată gândurile despre Paul Gerdes, îşi puse mâna peste mâna Lindei. Un val de duioşie îl inundă, în timp ce privea în ochii ei trişti.

— Mi-a fost aşa dor de tine, spuse el încet.

— Atunci, noi plecăm, spuse Alexandra, care stătea la picioarele patului. Odihneşte-te. Ne vedem mai târziu.

Dădu să se întoarcă şi Kantstein se puse şi el în mişcare, când Hendrik spuse:

— Recunoaşte. Este ceva între tine şi acest Marvin.

Alexandra reflectă puțin, apoi păşi lângă pat şi răspunse:

— Bine, îți voi spune dacă promiți că va rămâne secretul nostru.

După o privire către Linda, Hendrik încuviință din cap.

— Promit.

Cu un zâmbet vag, Alexandra se apleacă spre el până când gura ei ajunse foarte aproape de urechea lui şi îi şopti:

— Eu sunt Marvin.

Epilog

Dragă Hendrik,

Sunt atât de multe lucruri pentru care trebuie să-ți cer iertare, că nici nu ştiu de unde să încep. Dar pentru mine este important ca tu să ştii aceste lucruri, mai ales că nu ți le mai pot spune personal.

Te întrebi ce legătură am eu cu treaba asta şi trebuie să mărturisesc, fără să îndulcesc nimic: totul.

A fost ideea mea. De la bun început.

Este ceva ce n-ai de unde să ştii, pentru că n-am spus nimănui niciodată: am avut un fiu cu o malformație congenitală cardiacă. La vârsta de treisprezece ani, s-a ajuns la complicații atât de grave, încât doar o inimă de donator l-ar fi putut salva. Dar n-am primit-o. Deşi, fiind copil, era chiar în capul listei, n-a apărut niciun donator, pur şi simplu pentru că prea puțini oameni sunt de acord ca, după moarte, organele lor să fie transmise mai departe pentru a salva viețile altora. Crede-mă, pe atunci aş fi dat orice dacă aş fi putut primi o inimă pentru el, pe orice cale.

Dar n-am primit şi el a murit în brațele mele.

Nu m-am putut resemna niciodată, asta m-a distrus şi, după mulți ani de amărăciune, am început să mă gândesc să-i ajut cumva pe oamenii care au urgent nevoie de un organ.

Gândul meu a fost să fac rost de cadavre proaspete, să le prelevez în secret organele şi să le transmit mai departe. Din perspectiva de astăzi, trebuie să recunosc că eram naiv. Problema este că organele trebuie să fie prelevate imediat după moarte, ceea ce ducea ideea în derizoriu. Nici persoanele bolnave nu intrau în discuție, deci trebuia să găsesc o altă posibilitate.

Auzisem cândva că pe Darknet se poate obține orice, fără excepție. Aşa că mi-am procurat browserul adecvat şi am început să scotocesc prin Darknet, fără să ştiu precis ce căutam.

Atunci am găsit oferta lui Kehrmann pe un site web şi planul meu s-a conturat.

Ştii că de foarte mult timp mă ocup intensiv cu iridologia. Prin aceasta poate fi citită starea fiecărui organ, chiar dacă mulți dintre colegii mei din medicina convențională nu recunosc acest lucru nici astăzi.

Ce altceva putea atinge perfecțiunea, decât să ai accesul la un sistem care stochează atât imaginea irisului, cât şi o perspectivă completă asupra vieții oamenilor care locuiesc în casa respectivă? Acest lucru îmi permitea să stabilesc dacă o persoană este suficient de sănătoasă pentru a servi ca donator al tuturor organelor şi, în acelaşi timp, să aleg oameni care meritau să moară, mai mult decât cei care aşteptau un organ.

Prima femeie pe care am ales-o ca donator aici, în Hamburg, era o dezmăţată care-şi înşela soţul mai des decât putea el să-şi schimbe lenjeria intimă. Îi risipea banii pentru sine şi pentru băieţaşii ei, în timp ce el se spetea muncind, până când s-a îmbolnăvit. Deci nicio pierdere pentru omenire.

Scanarea oculară salvată mi-a arătat că toate organele eligibile pentru donaţie erau sănătoase. Asta însemna că puteam face opt oameni fericiţi. Pe cei şapte beneficiari ai celor mai importante organe şi pe soţul ei.

Desigur, aveam nevoie de persoane care să mă ajute şi din nou am căutat pe Darknet. Îţi poţi imagina cât de surprins am fost când m-a contactat un chirurg anonim, care abia aştepta să eviscereze oameni şi care s-a dovedit a fi Geibel, fostul meu coleg din studenţie. Pentru slujba de achizitor s-a prezentat un poliţist căruia nu-i ajungea salariul amărât de funcţionar public şi care era suficient de lipsit de scrupule pentru treaba asta. Inspectorul Thomas Sprang.

Însă lucrurile au scăpat de sub control când am primit mai multe comenzi pentru care n-am putut găsi în grabă un donator compatibil, deoarece acest sistem, Adam, n-a fost instalat în atât de multe case din regiunea Hamburg. Ceilalţi n-au vrut ca banii să le scape printre degete şi l-au înhăţat mai întâi pe jurnalistul care pe nu ştiu ce căi aflase despre afacerea noastră, apoi pe Linda. Eram îngrozit, dar nu mai puteam decât să încerc să o menţin pe Linda în viaţă până când ar putea fi salvată. Desigur, acum te vei gândi că n-aveam decât să-ţi spun ţie sau să dau un pont poliţiei, dar n-am îndrăznit să fac asta, pentru că la acea vreme încă mă temeam de consecinţe.

Acum lucrurile stau altfel, după cum ştii, în momentul în care citeşti această scrisoare.

Sper că Geibel şi Sprang vor fi prinşi de poliție, pentru care am mai lăsat o scrisoare separată, cu toate informațiile importante şi locația actuală a lui Kehrmann.

Hendrik. Ştiu că Linda, tu şi familia Krollmann ați trecut prin mari suferințe din vina mea şi nu pot să desfac ce s-a făcut. Dar poate îmi vei înțelege motivele. Mi-aş dori tare mult acest lucru.

Poate vei reuşi să mă ierți.

Paul

Hendrik închise ochii. Era prea mult. Nu putea să conceapă că un om ca Paul Gerdes, pe care îl prețuise nu numai ca şef, ci şi ca prieten, fusese capul acestei afaceri monstruoase şi atroce. Că era responsabil pentru faptul că se putuseră întâmpla toate lucrurile cumplite din ultimele zile.

Hendrik împături scrisoarea.

— Nu, Paul, spuse încet, nu te pot ierta.

Apoi dădu drumul hârtiei şi o auzi căzând pe podea.

Postfață

Dragi cititori,

În această carte, pe lângă aspectele de siguranță ale sistemelor de casă inteligentă, mă ocup şi de subiectul important al donării de organe, care este pentru mine o temă de suflet, pentru că din păcate sunt încă prea puțini oameni dispuşi să salveze vieți omeneşti, donându-şi organele după moarte. Un donator poate efectiv să facă posibilă supraviețuirea a şapte oameni, care ar muri fără un organ donat.

Cunosc teama de a fi declarat decedat poate în mod prematur, ca donator de organe, pentru că şi eu am trăit-o până când m-am familiarizat prin lectură cu acest subiect şi mi-am dat seama că teama este neîntemeiată. Condiția prealabilă pentru donarea de organe este încetarea ireversibilă a tuturor funcțiilor cerebrale (moartea cerebrală), adică s-a produs în mod evident decesul unei persoane, conform criteriilor neurologice şi creierul nu-şi mai îndeplineşte funcția de control. Stabilirea diagnosticului de moarte cerebrală durează de la câteva ore până la câteva zile şi poate avea loc numai la unitatea de terapie intensivă a unui spital. Diagnosticul trebuie să fie confirmat de cel puțin doi medici specialişti calificați pentru asta şi independenți unul de celălalt. Rezultatele sunt înregistrate, arhivate şi pot fi oricând verificate. În cazul unei donări ulterioare de organe şi țesuturi, niciunul dintre cei doi specialişti n-are voie să fie implicat în prelevarea sau transferul organelor sau țesutului donat (www.organspende-info.de). Toate acestea m-au convins, aşa că acum sunt posesorul unui card de donator de organe. Şi mai este ceva: speranța că, în cazul în care eu însumi aş depinde de un organ străin, există cineva care a decis în timpul vieții să salveze vieți după moartea sa. În acest caz, viața mea.

La final, mai am o rugăminte: deşi este o chestiune importantă, vă rog să vă abţineţi de la a menţiona în recenzii subiectul donării de organe, pentru a nu dezvălui parţial subiectul cărţii.

Mulţumesc!

Al dumneavoastră, Arno Strobel

Actualizare importantă

Noul thriller al lui Arno Strobel a apărut în primăvara lui 2021.

Dacă doriţi să vă informaţi cu privire la termenul exact al apariţiei, puteţi trimite un mesaj e-mail cu numele dumneavoastră la info@arno-strobel.de. Dacă avem noutăţi, veţi fi înştiinţaţi prompt.

Table of Contents

9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42